

Giới thiệu Máu Của Em Và Tôi

Máu Của Em Và Tôi là truyện hay bắt nguồn từ tình yêu và sự thù hận có ngăn cách hai con người đến với nhau hay không. Thiên Phong có làm lung lay trái tim băng giá của cô gái Nhật lam hay không khi giữa hai con người có bức tường ngăn cách hận thù vô hình. Mời các bạn đón đọc truyện để thưởng thức.

***

Hoàng Nhật Lam (nó): 17 tuổi được mệnh danh là thiên thần băng, vì ở nó sở hữu 2 đặc điểm đó chính là khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, ánh mắt có thể giết người bởi vì bình thường mắt nó màu khói khi tức giận sẽ chuyển sang màu xanh có ánh đỏ, body chuẩn từng milimet có thể nói là người con gái đẹp nhất thế gian. tính cách : lạnh lùng tàn nhẫn với những người mà nó cho là kẻ thù, ít nói. gia thế: là chủ tịch tập đoàn T.Q (the queen ý mọi người) do chính tay mình gây dựng đứng thứ 2 thế giới chỉ sau 2 năm thành lập từ khi nó 15 tuổi, xuất thân bí ẩn, là bang chủ của bang Black rose trong thế giới ngầm mà chưa ai biết mặt cũng là hacker, sát thủ đứng đầu thế giới. IQ cao ngất ngưỡng 300/300

Lê Thiên Phong (hắn): 17 tuổi là công tử của tập đoàn T.K đứng đầu thế giới, đẹp trai như tượng tạc, body chuẩn cực kỳ (6 múi đang hoàng) lạnh lùng tàn nhẫn nhưng là chúa sát gái thay bỏ như thay áo, là hôn thê của nó. giỏi võ và sử dụng được các loại vũ khí như súng, kiếm, ... là bang chủ của bang Dark đứng thứ 2 trong thế giới ngầm, luôn muốn giết nữ chúa của bang Black Rose (nó đó). IQ 300/300 (cao quá)

***

Song song đó, truyện teen hay mang tên Sự Trả Thù Của Ánh Trăng sẽ là tác phẩm thay thế đáng đọc, đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hoàng Nhật Lam (nó): 17 tuổi được mệnh danh là thiên thần băng, vì ở nó sở hữu 2 đặc điểm đó chính là khuôn mặt đẹp tựa thiên thần, ánh mắt có thể giết người bởi vì bình thường mắt nó màu khói khi tức giận sẽ chuyển sang màu xanh có ánh đỏ, body chuẩn từng milimet có thể nói là người con gái đẹp nhất thế gian. tính cách : lạnh lùng tàn nhẫn với những người mà nó cho là kẻ thù, ít nói. gia thế: là chủ tịch tập đoàn T.Q (the queen ý mọi người) do chính tay mình gây dựng đứng thứ 2 thế giới chỉ sau 2 năm thành lập từ khi nó 15 tuổi, xuất thân bí ẩn, là bang chủ của bang Black rose trong thế giới ngầm mà chưa ai biết mặt cũng là hacker, sát thủ đứng đầu thế giới. IQ cao ngất ngưỡng 300/300

Lê Thiên Phong (hắn): 17 tuổi là công tử của tập đoàn T.K đứng đầu thế giới, đẹp trai như tượng tạc, body chuẩn cực kỳ (6 múi đang hoàng) lạnh lùng tàn nhẫn nhưng là chúa sát gái thay bỏ như thay áo, là hôn thê của nó. giỏi võ và sử dụng được các loại vũ khí như súng, kiếm, ... là bang chủ của bang Dark đứng thứ 2 trong thế giới ngầm, luôn muốn giết nữ chúa của bang Black Rose (nó đó). IQ 300/300 (cao quá)

Nguyễn Thiên Hương (nhỏ): 17 tuổi là bạn thân của nó luôn luôn thấu hiểu và chia sẻ quan tâm đến nó, xuất thân cũng khá là bí ẩn, nếu như Lam mang vẻ đẹp thiên thần bí ẩn, gọi cảm thì nhỏ là vẻ đẹp của một công chúa: nhí nhảnh đáng yêu luôn thích chọc phá mọi người, luôn tìm cách làm cho nó vui. là phó bang Black rose trong thế giới ngầm giỏi võ và tất cả các lĩnh vực khác. Là tổng giám đốc của T.Q. IQ 299/300

Hoàng Thiên Anh (cậu): 17 tuổi là anh song sinh của nó, đẹp trai, body chuẩn, lạnh lùng, học giỏi nhưng không hào hoa sát gái như hắn mà gái theo cậu thì nhiều đếm không xuể. yêu thương nó hết mực cưng chiều thì vô đối, xem nó là bảo bối ai động vào nó sẽ có kết cục không mấy gì tươi đẹp. là bang phó bang Dark, tài giỏi, giỏi võ và các lĩnh vực khác như nó. IQ 299/300

Và một vài nhân vật khác

Một phần quá khứ

11/1/2006- ngày sinh của nó và cậu

cô công chúa trong bộ váy trắng xinh xắn và chiếc nơ cài tóc màu hồng nhạt, khuôn mặt thiên thần xinh xắn, ngây thơ đứng trước gương cùng cậu trong bộ đồ khá lãng tử tóc vuốt keo cá tính toát lên vẻ đẹp thiên thần của một thiếu gia nhà họ Hoàng. Bất chợt cậu nói:

" Em gái anh hôm nay đẹp thật"

" Hyhy cảm ơn anh hai, anh hai nay cũng đẹp lắm chắc sau này anh hai có nhiều cô gái theo lắm thì phải"- nó chu miệng lên trả lời đáng yêu kinh khủng

" Thôi mình xuống nhà đi chắc ba và mẹ đang đợi đấy"-cậu nói

" Dạ"- nó đáp lại

Xuống nhà là cảnh tượng đồ vỡ của bình ly, chén đĩa những tiếng chửi bới, chửi rủa của bố nó

" Cô mau rút khỏi cái nhà này"-ông Thanh lớn giọng(bố nó á)

"Anh à anh nghĩ lại đi dù gì mình cũng là vợ chồng, tình nghĩa vợ chồng sao anh lại nhẫn tâm như vậy, còn các con thấy cảnh này thì sẽ buồn lắm"- mẹ nó nước mắt ngấn dài van xin

" Tôi thế thì sao lúc xưa cưới cô về là vì cái gia tài kết xù của ông bà già nhà cô, nay tôi có thứ tôi muốn rồi thì cô rút đi là vừa, còn các con tôi sẽ nuôi chúng, cô ra khỏi đây nhanh, kéo người ta lại nhìn vào nghĩ tôi đánh đập người ở cũng nên"- ông trừng mắt nói

" Anh oi.....em.....xin.....anh"- Giọng mẹ nó nài nỉ yếu ớt van xin quỳ lạy dưới chân bố nó

Bố nó mạnh tay đẩy ngã bà, không may đập đầu vào cạnh chiếc bàn gỗ máu ứa ra rơi lã chã từng giọt trên mặt sàn nhà lát gạch men trắng sáng nhìn đến rợn người

Cảnh tượng ấy đã thu vào tầm mắt nhỏ của hai anh em nhà họ Hoàng, Thiên Anh lấy tay che miệng tránh bật ra những tiếng khóc. Còn Nhật Lam, nó đã khóc nấc lên nước mắt rơi lã chã trên gương mặt thiên thần đáng thương "đuổi mẹ nó ra khỏi nhà, gia sản, tiền tài, máu và nước mắt. trước giờ bố đóng kịch sao" nó thầm nghĩ tuy là mới lên 7 nhưng với IQ siêu cao này nó đã nhận ra được sự thâm độc trong con người ông ta.

2 anh em vội chạy xuống cầu thang. Cậu nhanh chóng ôm chân ba nó giọng vang xin

"Ba ơi con xin ba nghĩ lại để mẹ con sống ở đây đi mà ba"

" Tụi mày biết gì mà nói. Câm ngay, cô ta(chỉ mẹ nó) tao chỉ xem là con ở trong cái nhà này thôi" ông mạnh miệng nói

"Hahahahahahaha"- Nó bây giờ mới lên tiếng

"Mày.....mày...!.....?"- Ông lấp bắp, lúc đó ông nhìn vào ánh mắt thiên thần của nó có những tia màu đỏ trong ánh mắt xanh ngọc ấy (nó tức thật rồi)

"Được. mẹ mau ra khỏi địa ngục này và đi tìm một nơi hạnh phúc đi ạ"- nó quỳ xuống ôm lấy mẹ giọng dịu dàng đầy băng lãnh

"Con...c...o...n ...à! con sao vậy!" bà lo sợ nhìn nó

" Mày nó cái gì, mày là con tao mà hỗn hào vậy à? muốn theo mẹ mày à"- Ông trừng mắt nhìn mẹ con nó

" Không tôi và em tôi ở đây để xem ông sống như thế nào "- Anh nó sau khi nghe được lời nói của nó như có thêm động lực chột bùng tinh, nói tiếp

" Tụi mày.....được lắm" -Ông tức giận bỏ vào phòng

nó bấy giờ nước mắt mới tuôn chảy, quỳ xuống ôm mẹ :

" con xin lỗi con bất hiếu, mẹ ơi!"

Mẹ nó dịu dàng ôm 2 anh em nó vào lòng nhẹ nhàng nói

"Mẹ xin lỗi là mẹ không tốt, con đừng khóc nữa"

Thiên Anh nói nhẹ nhàng :

" Không phải lỗi của em đâu nín đi anh thương"

"Các con phải cố gắng sống cho thật tốt nhé"-bà ghen ngào

" Mẹ sẽ đi đâu"- Nó hốt hoảng

" Mẹ sẽ sang Pháp sống với ông bà"- Bà nói

" Mẹ đừng bỏ tụi con mà"- Anh em nó đồng thanh

"Mẹ sẽ viết thư thăm các con thường xuyên hơn" - Bà chấm nước mắt nói tiếp

" Mẹ sẽ sống tốt các con đừng lo ta sẽ trở về trả thù ông ta"

"Con sẽ là người làm việc đó, mẹ yên tâm hãy sống thật tốt mẹ à"- Nước mắt đã khô trên gương mặt thiên thần của nó giọng nó lạnh người đầy quyết tâm

Thế rồi mẹ nó cũng phải ra đi. Cũng kể từ ngày hôm đó, không ai còn nhìn thấy hình ảnh hồn nhiên vui vẻ của Nhật Lam mà thay vào đó là một Nhật Lam có khuôn mặt thiên thần mà còn có cả một trái tim ác quỷ .

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

8 năm sau

24/12/2014- Giáng sinh

Trong cái giá rét của mùa đông, những con đường ở thành phố Los Angeles rực rỡ ánh trang trí của cây thông Noel, những quả bóng xinh xinh những gian hàng trò chơi trong hội chợ. Những cặp tình nhân, tay trong tay nở trên môi những nụ cười hạnh phúc.

Nó cũng vậy, là tình yêu đầu đời - mối tình đầu được đắm chìm trong hạnh phúc cảm nhận được hơi ấm của người mình yêu. Anh chính anh là người đã dần lấy lại nụ cười trên môi nó, làm nó tin tưởng về tình yêu hạnh phúc trong đời mình. Đông lạnh mà lòng nó ấm áp hơn.

- Anh à, anh hứa với em nhé, mãi bên em- giọng nó vui vẻ

-anh hứa, em là người con gái duy nhất mà anh yêu thương- Minh Quân ấm giọng môi cười với nó

- Hìhì, I love you- nó nói

- I love you too, you are my love, I never lost you - Anh nói

-----

Giới thiệu nhân vật

Nguyễn Minh Quân(anh): 17 tuổi cậu là con trai của tập đoàn lớn đứng thứ 3 trên thế giới nổi tiếng về kinh doanh ô tô, hàng điện tử. Khuôn mặt rất điển trai như tượng tạc (thua hẳn) body chuẩn. Là mối tình đầu của nó năm nó 15 tuổi, anh yêu nó tha thiết, vì một lý do mà anh không gặp nó nữa cho đến một ngày... (đọc rồi biết)

Cũng tại đây- đất nước Hoa Kỳ mỹ lệ hiện đại này một lần nữa làm nó đau khổ một lần nữa

Ngày trong cái ngày Noel tưởng chừng như hạnh phúc nhất cũng là ngày mà nó mất đi người nó yêu thương nhất

" Lam à! Phụ nhân mất rồi"- quân gia Trung cúi mặt, ông cố gắng kìm nén giọt nước mắt

" Sao...sao ...ơ ơ"- Nó đánh rơi món quà trên tay do anh tặng

"Tin vừa mới nhận được thừa tiểu thư! phụ nhân có gửi cho tiểu thư món quà này nói là quà sinh nhật của cô và thiếu gia "- Ông Trung vừa nói vừa cầm chiếc hộp quà màu trắng tinh khôi có gắn chiếc nơ nhỏ màu xanh tuyệt đẹp

"Không phải...không phải... bác nói dối mẹ cháu...mẹ... cháu hứa sẽ về thăm cháu mà"- Nó nghẹn ngào, tay ôm chiếc hộp chạy ra khỏi nhà

Ra bờ hồ nơi mà mẹ và anh em nó hay chơi đùa trong những năm mẹ nó còn sống, bờ hồ cách xa khu biệt thự 500m nó gục xuống bên ghế đá gương mặt thiên thần lấm lem nước mắt, nó thầm cầu mong sự thật đừng tàn khốc như vậy, 8 năm nay nó âm thầm học võ cố gắng học tập thật tốt, tự biết đi làm thêm kiếm tiền, và không muốn dựa dẫm vào ai. T.Q nó mới thành lập được 2 tháng, công ty nó đang trên đà phát triển, nó muốn cho mẹ biết vì mẹ mà nó cố gắng bấy nay nhưng bây giờ mọi thứ coi như tiêu tan, nó mất mẹ rồi!! quá tàn nhẫn cho nó tại sao ai ai cũng hạnh phúc còn nó lại phải chịu như thế có đôi lúc nó ước mình nghèo nhưng nó lại giàu có tình thương có một gia đình hạnh phúc. Ôi sao thật mơ hồ quá!

Bây giờ người nó cần nhất chính là anh (Minh Quân) an ủi mình, ngẩng mặt lên trời đã sẫm tối ánh đèn đường sáng lóa, bờ hồ cũng nghệt kín người.Nó thấy bóng dáng quen thuộc của anh, ơ mà chẳng phải hôm nay anh nói nó là anh bạn chuyện gia đình sao? sao anh lại đến đây? Mãi đặt ra câu hỏi trong lòng rồi trước mắt nó là cuốn phim "tình cảm" của anh và con nhỏ Linh Chi bạn cùng lớp với anh và nó đấy sao. Mặt nó thoáng buồn chỉ nghĩ là anh và nhỏ tình cờ gặp nhau nói chuyện xã giao vài câu như bạn bè vậy thôi chẳng phải anh nói người con gái anh yêu bây giờ và mãi mãi về sau là chỉ mình nó- Hoàng Nhật Lam này sao? bất chợt mắt nó nhòe đi màng sương nước vây quanh đôi mi dài cong vút giọt pha lê lăn dài trên má nó khi hình ảnh anh ôm nhỏ Chi vào lòng, đầu đặt trên hõm vai nhỏ rồi bất chợt môi chạm môi, nó khinh tòm những hình ảnh này chân nó như mềm nhũn, cố gắng chạy chạy thật

nhanh để tránh cảnh tượng ấy.

Đường phố lên đèn lung linh mắt nó cũng nhòe càng nhòe đi đau vậy là chưa đủ à hay sao mà bắt nó chịu nhiều thứ như vậy chứ

Lết thân về nhà, cảnh tượng lại đập vào mắt nó một cô chân dài ăn mặc hở hang giữa cái trời đông nước Mỹ sao! đang ôm ấp một người đàn ông đáng tuổi cha mình

"Rẽ tiền"- Nó nhếch mép

Hai người buông nhau ra, ông bối rối " thư kí Kim về công ty lo chuyện công việc" rồi quay sang nó, về mặt giả vờ:

"Ta rất tiếc, dù sao cũng là vợ chồng, ta tiếc cho mẹ con ta sẽ cho người chủ hành tang lễ thật long trọng

Nó thừa biết ông ta thế nào tiếc thương ư mẹ nó vì ai mà phải sống như thế, mẹ nó mà được người đàn ông hoàng tử tể yêu thương thì đâu có phải sống như vậy để rồi chết trẻ như thế, long trọng ư? có tiền là làm cho mẹ nó nhắm mắt được dưới suối vàng ư? long trọng ư có tiền là làm cho mẹ nó nhắm mắt được dưới suối vàng ư? bà mới mất mà ông ta đùa với một cô gái đáng tuổi con cháu mình sao" GHÊ TÔM "

Lên phòng mở cửa đập vào mắt là Thiên Anh ôm tấm hình mẹ nước mắt cậu lăn dài, thấy em gái cậu bước tới những bước chân vững chãi như mong muốn bảo vệ em mình, nó gục vào lòng cậu khóc nức nở, 2 anh em cùng khóc:

"Em gái à chúng ta phải sống tốt thực hiện đúng lời ước nguyện của mẹ, hai sẽ bảo vệ em chăm sóc em thay mẹ em yên tâm"

"Em sẽ trả thù" giọng đanh thép

"Cách nào?" cậu ngạc nhiên

"T.Q " nó đanh giọng

"???"

Thế là nó kể cho anh nghe về tập đoàn mà nó gây dựng nhưng còn một bí mật mà nó chưa bao giờ mở miệng là Black rose

Anh khá ngạc nhiên quả thật nó tuổi trẻ tài cao cậu con phải khám phục

Bây giờ tay nó ôm khư khư chiếc hộp của mẹ gửi tò mò nó mở ra xem

Là một chiếc USB, một chiếc vòng bằng kim cương trắng có hình mặt trăng, trên mặt trăng có chạm khắc hoa hồng tinh xảo đúng là chiếc dây chuyền có một không hai và một sợi dây chuyền dành cho nam có hình chiếc răng báo chạm khắc hình mặt trời dát vàng trên mặt chiếc nanh tinh xảo và đẹp cực kì.

Tò mò về USB hai anh em gắm vào laptop xem thử. Quả choáng ngợp đó là đoạn video ghi lại hình ảnh một người đàn ông dồn mẹ nó vào chân tường tay cầm khẩu súng chĩa thẳng vào đầu mẹ nó

"Là ông Thanh thuê tao làm" Tên sát thủ nói lớn.

"Phẳng" máu của mẹ nó chảy ra ướt đẫm một vùng gạch men trắng lớn, mắt mẹ nó mở to trừng trừng như ăn tươi nuốt sống, cảnh tượng này khắc sâu vào tâm trí nó, quá sức ghê tởm với anh em nó và

.

.

..

.

.

Anh em nó choáng, ông ta thuê người giết mẹ nó ư? Người mà nó kêu là cha đó sao? Lúc trước ông ta nhẫn tâm nói với mẹ nó cưới bà vì tiền bạc, bây giờ lại giết bà nhưng vì cái gì với người ta, họ báo thù tìm bằng chứng, còn bây giờ bằng chứng và kẻ sát nhân ngay trước mắt nó và cậu thì sẽ thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Từ đó nó trầm lặng không nói không rằng tự giam mình trong phòng không ăn không uống.

Dù ác độc cỡ nào ông Thanh cũng rất yêu thương nó hồ đồ không ăn thịt con. Ông khuyên bảo nó, càng xót xa hơn khi nó nhìn mình như người xa lạ. Cũng từ đó nó lạnh lùng tàn nhẫn hơn, nó học võ, luyện súng, đấu kiếm, đua xe,... âm thầm đưa Black Rose từ bang yếu nhất từ từ trở thành bá chủ thế giới ngầm cái tên Nữ chúa Băng vang dội nhưng chưa ai biết mặt. Cũng từ đó tập đoàn T.Q đứng thành tập đoàn đứng thứ 2 thế giới chỉ sau tập đoàn T.K của Lê gia nhà hắn mà thôi

Nó bây giờ đã thành một nàng công chúa lạnh lùng tàn ác với khuôn mặt thiên thần mê người và ánh mắt khói ngọc mê hồn, ngày đó tưởng chừng như chẳng còn ai ngoài cậu ra vì Minh Quân biết tin nhà nó như thế anh đau buồn tìm nó nhận lại chỉ là cái nhìn vô hồn nó dành cho anh, rồi gia đình anh cũng bắt anh sang Nga du học anh nhớ nó vô cùng, anh biết đó là sự hiểu lầm nên anh không trách nó. Áp ủ một ngày sẽ làm con tim nó ấm lại.

Người ta nói " ánh sáng cuối con đường" quả thật vậy !

Ngày đó nó gặp nhỏ lúc đó nhỏ là đứa trẻ mồ côi bị bọn trẻ trong trại mồ côi ăn hiếp đánh đập, hành hạ. Nó học được từ mẹ ánh mắt nhìn người nó thấy được sau sự rách rưới ấy là một con người thông minh, xinh đẹp. Nó kết bạn với nhỏ, làm giấy đưa nhỏ ra khỏi cái trại giam giữ hành hạ nhỏ. Mua cho nhỏ một căn biệt thự nhỏ xinh ở vùng ngoại ô nước Mỹ . Lúc đầu nhỏ nhất gan không chịu làm bạn với nó, nhưng rồi nhỏ hiểu hoàn cảnh của nó như nhỏ có cha mà cũng như không thiếu vắng tình thương , nhỏ mở lòng với nó, yêu thương nó như em ruột mình tìm cách cho nó vui hơn, chỉ ở cạnh nhỏ nó mới cười những nụ cười thật và mở lòng với nhỏ quan tâm yêu thương nhỏ như người nhà

"Học võ!"- Nó nặng lời

"Tui không học võ đâu! đau lắm"- Nhỏ chu mồm lên phụng phịu

" Học" - Nó mạnh giọng

"Ủm"- Nhỏ miễn cưỡng gật đầu

" Làm tổng giám đốc T.Q" - Nó nhẹ giọng

"Hả. Tui không làm được đâu! tui không giỏi như bà đâu"- Nhỏ nhăn mặt

" Làm đi, cô lên"- Nó cười nhẹ làm nhỏ đơ vì nụ cười nó quá đẹp

"Ừ. Hyhy chỉ cần bà vui là tui làm gì cũng được"- Nhỏ nói hạnh phúc

Thế là 2 năm trôi qua nó và nhỏ là bạn thân hiểu và quan tâm nhau. Cái tên tổng giám đốc Phạm Thiên Hương và chủ tịch Ngọc Lam (nó giả tên) nổi khắp cả thế giới nhưng chưa ai thấy được mặt 2 con người này

L.A

"Lam à! con về Việt Nam đi, học tập cùng anh hai bên đó và có bắt ngờ cho con" ông cười tươi như che giấu nỗi lo

" Ủm" Nó đáp rồi lên phòng xếp đồ

Gọi điện cho nhỏ thông báo.

Chuống điện thoại" Lam gọi nghe đi kéo cháy nhà á, nghe lẹ lẹ lên đi"(miu: chuông độc. NHỏ: hyhy em làm chứ ai. Miu: chị thích k??.Nhỏ: có *trùng mắt*.Miu: em đi trước*chạy nhanh*)

-Alo, Lam à - nhỏ

- Mai 7h về Việt - Giọng lạnh

- Ừm bạn ừ ngủ ngon mơ sập giường hè hè - Nhỏ trêu

- Ừ - nó khẽ cười nụ cười tuyệt đẹp khi nghe nhỏ nói như vậy nó thật hạnh phúc khi có người bạn như nhỏ

Sau 8 tiếng bay nửa vòng trái đất nó và nhỏ cũng đến sân bay Tân Sơn Nhất nó đưa hành lý cho quản gia Trung (ông già bên Mỹ á. QGT: ờ tui còn xì ten lăm nhòa!. Miu: *ói*) nó đến Bar còn nhỏ thì nó bảo về nghỉ sớm. Cuộc sống của nó từ đây bắt đầu một cuộc sống mới và có bao nhiêu điều đang chờ đợi họ, có lẽ vòng xoáy đồng tiền lại cuốn nó vào thù hận mọi thứ, dần ông và danh vọng, bây giờ nó đang cố gắng thực hiện điều mẹ nó nhờ nó làm đó là "trả thù" ông ta - cha nó. Và còn một bí mật nữa nó chưa biết

Chương 4

4h sáng

Tiếng moto gầm rú xé tan bầu không khí tĩnh lặng của con đường đất Sài Thành này, bóng đêm xa lộ đang lao với con thú dữ với tốc độ khinh hoàng như muốn xé những con gió vô tình chơi đùa với mái tóc màu hung đỏ của một bông hồng chính là nó. Đúng vậy cả đêm hôm qua nó không về nhà không ngủ và không quan tâm đến những con người đang sốt ruột chờ mong nó ở nhà.

“Kittttttttttt”

Tiếng thắng xe trước cổng biệt thự à không tòa lâu đài màu trắng sang trọng nhưng không kém phần lạnh lẽo ,đáng sợ xác nhận dấu vân tay trên cánh cổng trắng xa hoa, nó chạy moto vào sân. Cối mủ bảo hiểm hất mái tóc hung đỏ sang một bên là khuôn mặt thiên thần chết người không cảm xúc hiện ra với vẻ mặt mệt mỏi vì cả đêm không chợp mắt đi vào biệt thự vừa bước vào đến cửa đã nghe tiếng xì xào. Nó chau mày , lắng nghe phản hồi thoại “ nói tốt” nó của mấy cô hầu ba hoa (chả là nó mới về việt nam hôm qua mấy cô hầu chưa biết tính cách của nó nên sàm xì to nhỏ) :

“Tôi nghe nói cô chủ hôm qua đi đêm không về” – Hầu 1

“ Chắc là qua đêm với zai chứ gì, chắc cô ta cũng là loại gái mất nết như mấy cô tiểu thư khác thôi” – Tiếng cô hầu 2 chua ngoa

“Chắc vậy, đúng là mấy đứa nhà giàu, có tiền để phí của của bố mẹ ăn chơi xa đọa rồi để xem rước họa vô thân” – Hầu 1 chanh chua đáp lại

“ Thôi loại mất nết ấy nói làm gì cho mệt thân, tôi với cô cứ làm việc lãnh lương”- Hầu 2

Nãy giờ nó nghe không sót một từ nào, khẽ nhếch miệng môi nở nụ cười quỷ dị đập đến mê hồn, rút trong túi ra một con dao và tờ giấy. Vài nét chữ hiện lên, nhếch mép cái thứ 2 nó phóng con dao vào tường ghim ngay giữa cái tủ gỗ sập mép đầu 2 cô hầu gái lúc nãy. 2 cô ta tái xanh mặt nó từ từ bước lên lầu bỏ lại 2 khuôn mặt sợ hãi tột độ khi cầm tờ của con dao ghim chặt đó mà đọc mặt họ càng tái xanh hơn nữa chỉ vồn vện 4 chữ “ chuốc họa vào thân”. Ngay lập tức Trung quân gia đã ở đó ông lớn giọng:

- Các người xúc phạm cô chủ không có tư cách ở lại nơi này mau dọn đồ đi

- Xin lỗi...i ông...thư...a v...ói...cô...chủ tha cho chúng tôi đi- 2 cô hầu van xin

- Không được những người ở căn nhà này phải biết luật lệ, các cô vi phạm thì xin mời biến dùm cho - Quân gia Trung đánh giọng. Thế là 2 con người ấy phải dọn quần áo và biến ra khỏi khu biệt thự trước khi quá muộn. Lê thân lên phòng mở cửa bước vào căn phòng gọn gàng sạch sẽ rộng 100m2 với 2 tông màu chủ đạo là đen và trắng, mở tủ lấy cái áo sơ mi trắng và cái quần đùi đen bước vào nhà tắm, mở nước vào bồn, nó cởi bỏ tất cả quần áo để lộ thân hình cực kì gợi cảm mà ai cũng khao khát với số đo 3 vòng cực chuẩn hơn siêu mẫu 90-55-95 và đôi chân trắng nõn nà dài miên man. Ngâm mình trong bồn nước 30’ giờ là 5h sáng, bước ra khỏi nhà tắm nó leo lên giường với hy vọng chợp mắt vài phút vì đêm qua nó thức cả đêm ở Bar lo chuyện của công ty và chuyện của bang. Nhắm mắt lại, giấc mơ lại hiện về nó không tài nào ngủ được khi thấy mặt mẹ mình cứ mờ dần dần nhìn thù hận, giết mình thứ giấc, 2 năm nay chưa khi nào nó ngủ được vì ám ảnh này, vợ vội cái túi xách gần đó thò tay vào lấy ra lọ thuốc ngủ mạnh, lấy 2 viên bỏ vào miệng uống hợp nước từ từ nhắm mắt lại chờ mong một ngày mình trả thù cho mẹ.

Chương 5

6H sáng tức 1h sau. Tiếng gõ cửa của quan gia “ cộc cộc”

-Ai? – Nó hỏi, nó rất tỉnh ngủ không gì mà nó không nghe thấy.

- Là tôi quan gia Trung- Quân gia Trung là quan gia của nó từ lúc nó 5 tuổi, hiểu và yêu thương nó như con ruột của mình

- Chuyện gì?- Nó dịu giọng (vì nó cũng quý quần gia Trung)

- Lão gia đợi cháu dưới nhà- Quần gia Trung nói

- Ừm- nó đáp

10p vệ sinh cá nhân nó bước ra với vẻ đẹp thiên thần chết người với style áo dài hơn quần (hấp diêm thị giác) bước xuống nhà với khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, dưới nhà không chỉ có ba nó mà còn có 3 người khác: chính là ông Dũng bố hấn, và hấn và cũng có một vật thể lạ đang bám trên mình hấn, là một cô gái ăn mặc sexy đang ôm lấy tay hấn, cả cơ thể uốn lượn trên mình hấn. Vẫn là khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc, nó khẽ nhếch cánh môi anh đào xinh đẹp lên thành một đường cong khinh bỉ rồi bước xuống nhà. giọng nhẹ tênh và mang chút băng lãnh:

- Vâng- nó mở lời

- À con gái, chào mừng con trở về, ta xin giới thiệu đây là bác Dũng, chủ tịch tập đoàn T.K và đây là... -ông nheo mắt

- À đây là Thiên Phong con trai ta- ông Dũng đáp mắt khẽ liếc cậu con trai quý tử đang làm gì cô gái kia

- Có vấn đề gì? thương mai?- Nó hỏi, trong lòng đã biết được mục đích của cuộc gặp mặt này

- Nhật Lam à sao con lại nói vậy, 2 tập đoàn nhà mình giúp đỡ lẫn nhau thôi mà! đây chính là hôn thê của con- Ông nói

Bấy giờ hấn mới buông cô kia ra, ngược mặt lên nhìn nó hấn như đờ ra vài phút bởi khuôn mặt đẹp như thiên thần của nó, rồi bất chợt nghĩ “ cô ta đẹp thật”. còn cô gái kia, cô ta đang ôm ấp hấn thấy nó ngược lên, cô ta đờ khi gặp vẻ đẹp của nó nó quá đẹp cô ta ghen tỵ mà cũng có phần ngưỡng mộ, bất chợt hấn đứng dậy làm cho “con rắn” đang bầu lấy hấn rớt xuống sàn rằng hôn đất mà nằm xõng xoài. hấn bước đến gần và nở nụ cười đón tim bất kì đứa con gái nào nhưng với nó là never nó miễn dịch với "Zai đẹp" rồi. Hấn bước đến gần đưa tay, miệng cười:

- Chào cô

-.....nó im lặng, nhếch môi

" Sao vợ mình lạnh lùng vậy, thú vị thật" (Miu: vk anh hồi nào con của tác giả tui mò.Hấn: mi có đính hôn với Lam ko?.Miu:huhuhu con ơi*châm nước mắt*)

- À Thiên Phong à, nó lạnh lùng như vậy từ ngày mẹ nó mất rồi cháu à! - ông Thanh nói

"Cái gì cơ, mẹ tôi mất là do ai? mà ông lại nói như thế chứ" nó suy nghĩ mắt nó đã chuyển sang màu đỏ máu cực đáng sợ hấn này giờ chú ý đến nó, không rời mắt khỏi ánh mắt sát thủ nó dành cho ông, bất chợt hấn mở miệng nắm chặt tay nó:

"Rất vui được biết cô"

- Ta rất vui vì ta đã tìm được người như cháu Phong à ta rất tin tưởng cháu - ông Thanh nó trong vui mừng tuy là người hại mẹ nó nhưng nó là con gái ông người mà ông yêu thương nhất

- Phong à ngày mai con đến sống với Lam nhé, ta sẽ cho người đem hành lý của con đến - Ông Dũng nói

Còn con rắn lúc này giờ mới lên tiếng chua ngoa:

- Bác ơi con mới là bạn gái anh Phong mà bác

- Tôi và cô chia tay đi chán rồi!- hấn nói

- Anh ơi em yêu anh thật mà- À giả tạo

-CÚT- Phong gần từng tiếng

- Thôi tôi và anh đi về đi anh xui xẻo ngày mai thằng Phong nó đến chăm sóc cho con bé Lam" - ông Dũng nói

Thế là bố hấn và bố nó đi về con rắn kia cũng xấu hổ mà bỏ về lúc này chỉ còn nó và hấn.

Nó toan định bỏ lên lầu nhưng hấn bất ngờ kéo tay nó lại

- BUÔNG RA- nó gần giọng

-.....hấn im lặng

Kéo nó đẩy nó vào bức tường dùng hai tay chống 2 bên đầu nó áp mặt mình sát mặt nó gần đến nỗi cảm nhận được hơi ấm nóng phả vào mặt nhau, hấn lạnh giọng:

- Tôi sẽ làm mọi cách để em cười, em là của tôi, nên nhớ!!

nó vẫn vậy lạnh lùng, khẽ nhếch mép cong môi đỏ anh đào của mình lên:

- If you can (nếu anh làm được)

Hắn đơ ra vì câu trả lời của nó, hắn rất shock chưa có đứa con gái nào từ chối hắn cả mà nó lại dám

end chap mời các bạn cho ý kiến :3!

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hắn đã ra về, chuẩn bị ngày mai đến sống cùng nó, lòng hắn có cảm giác ảm lạ thường lần lần vui sướng, nhưng hắn chỉ đơn thuần nghĩ là “ cảm nắng” mà thôi. Hắn hận phụ nữ vì vậy trở nên đào hoa, quen gái nhiều chán thì vứt bỏ chả đạp coi thương khinh rẻ.

Nó thì nãy giờ bên ngoài tỏ vẻ lạnh lùng nhưng trong đầu nó rối bời suy nghĩ" sao anh ta lại nói vậy?" tìm nó lên lời một thứ gì đó ảm áp, nhưng rồi nó lắc đầu ngao ngán nó về đây làm gì chứ, mục tiêu của nó là gì nó phải mạnh mẽ hơn mới được, nó hận đàn ông vì sao vì ba nó hại mẹ nó, vì anh phản bội nó lúc nó cần anh nhất.

Nó lên phòng cầm điện thoại gọi cho nhỏ

-----nhà nhỏ-----

"Lam gọi nghe đi kéo cháy nhà á, nghe lẹ lẹ lên đi" nhạc chuông độc của nhỏ vang lên

- Alô- Giọng nhỏ còn ngái ngủ

- Mai đi học- Nó lạnh lùng với cái giọng băng đá

- Hả? Sao đi học mình về chơi mà, huhu hông chịu đâu- Nhỏ mè nheo

- Hazzzz- nó thờ dài ngao ngán cho con bạn

- Thôi tui sẽ đi bà đừng nóng để chút tui đi shopping mua đồ cho tui với bà luôn- Giọng ịu sù

- Ủ- Nó đáp

Cúp máy, nhỏ nhanh chóng lao cái vào VSCN, thay quần áo.

Xuống gara lấy con BMW phóng nhanh đến trung tâm thương mại lớn nhất Sài Thành.

Nhỏ được xem như trung tâm chú ý, nhỏ rất đẹp trong bộ váy cutout táo bạo nhưng không phản cảm tôn lên những đường cong của cơ thể trong nhỏ như một nàng công chúa lộng lẫy.

Nhỏ bước vào thang máy lên lầu 3 vì đây là nơi bán các loại sách và đồ dùng học tập cho mình và nó, đến quầy sách nhỏ đang chú ý tìm mua tặng nó cuốn sách mà nó thích vì sách tiểu thuyết nên quyển này rất hiếm chỉ có 3 quyển

-AAA! quyển sách kia- nhỏ reo lên như bắt được vàng vì với nhỏ luôn có câu nói " mỗi khi Lam vui là Hương cười"

đang với tay lấy quyển sách thì bên kia cũng có một lực mạnh kéo quyển sách về phía đó. nhỏ bực tức la lên

- Sách của tôi ai dám lấy

-ơ! cô chưa mua thì nó đâu là của cô - người đó lên tiếng

- anh ...a..nh...hix hix- nó giả vờ nức nở

Bấy giờ 2 người mới ngước lên nhìn nhau thì

"RÀM...RÀM...XỆT...XỆT...BÙM CHÉO"(Sét đánh sấm nổ toàn hình trái tim)

- Thôi tôi nhường cô này- Người đó chính là cậu

- À cảm ơn anh, nếu nó quan trọng thì anh lấy đi- Nhỏ nhẹ tiếng (giả vờ kiếp thế. Nhỏ:thì sao ý kiến hờ Miu.Miu:mai trê.NHỏ:what do you say.Miu:*khóai bay mù mịt*)

- À, tôi tính mua tặng em gái mà nó chưa về nước nên cô lấy đi - cậu nói(Thiên Anh chưa biết Lam đã về nước vì ba cậu muốn cậu bắt ngờ)

- À tôi cũng mua tặng bạn hyhy cảm ơn anh nha- Nhỏ dịu dàng nói kèm theo nụ cười thiên thần làm cậu đơ vài phút. trước giờ gái đẹp theo cậu không thiếu nhưng cô gái này rất đặc biệt anh thấy tim mình đập loạn xạ chắc mai anh đi khám tim quá. Mãi chìm trong suy nghĩ mà cậu không thấy nhỏ đâu *đi mất tiêu ời*. nuôi tiếc quay về thôi.

Vừa mua đồ xong là nhỏ bay cai vèo qua nhà nó, thấy nó trong phòng khách, nhỏ chạy lại dúi vào tay nhỏ chiếc hộp đựng cuốn sách mới mua tặng nó

-????- Nó ngơ ngác

- À đây là cuốn sách bà thích mà lúc ở Mỹ bà nói chưa tìm được nay tui đi mua đồ mua được tặng bà nè hyhy- Nhỏ phụng phịu nhìn yêu muốn chết

- Cảm ơn- nó cười với nhỏ làm nhỏ đỏ mặt *chị nỳ bị les ừi huhu lại còn làm bạn với con nhà tác giả nữa*

- Hyhy bà cười tui vui lắm, à lúc nãy tui gặp bla bla bla- Nhỏ kể chuyện lúc nãy

- Yêu???- Nó nói nhẹ tên

- Yêu ..yêu..gi chứ...ai ...yêu...ai ...âu- Nhỏ đỏ mặt

Nó kéo tay nhỏ lên phong mình, ấn nhỏ xuống giường, nó lấy trong tủ ra một bộ đồng phục logo có chữ Royal nhìn cực đẹp nhỏ xụ mặt xuống:

- Đi học nữa hả, tui với bà có bằng đại học hết rồi mà

Nó nhẹ nhàng nói:

- Chối, không cần học

- À ừm hyhy vậy mà cứ tưởng

- thôi về đi- nó nói

-ừm mai tui đợi bà hyhy bai bai

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

6h sáng, nó đã thức dậy, đúng hơn là cả đêm nó không ngủ. Bận chuyện của bang chuyện của công ty làm nó chẳng thể ngủ, và một lý do nữa đó chính là hành động của hắn, nó thấy vui và ấm lạ kỳ.

Nó bước vào nhà tắm vệ sinh cá nhân xong, cầm bộ đồng phục trường Royal tuyệt đẹp, thẳng tay vứt vào sọt rác, vì 2 lý do: thứ nhất nó ghét mặc váy. Thứ 2 nó ghét sự xa xỉ của những thứ này. Váy làm bằng lụa tơ tằm ừ, băng tên làm băng vàng có chữ được làm từ bạc có đính kim cương à? Đa số học sinh mặc thứ này chỉ là học sinh lớp Vip và những học sinh khác nhận học bổng thì chỉ làm bằng vải thường. Tại sao lại phân biệt giai cấp à! Trường học này của nó, do nó bỏ vốn ra làm mà lại phí như vậy sao?

suy nghĩ cuối cùng nó lấy chiếc áo sơ mi trắng tay lỡ và chiếc quần đùi đen mài rách và đôi giày bánh mỳ đen, một chiếc áo khoác bóng chày trắng đen kết hợp với mũ lưỡi trai trong nó cực đẹp lại càng bụi với mái tóc đỏ hung được xõa dài. nhỏ vừa sang đã phóng cái vèo lên phòng nó, nhỏ dụi mặt :

- O Lam sao Lam mặc như vậy?

-Thích- Nó đáp gọn

- Hyhy bà mặc sao cũng đẹp, thôi mình đi học thôi

- Ừ

nó xuống xe lấy con moto trắng phóng với tốc độ xé gió làm ai nấy cũng rùng mình. Nhỏ đã quá quen với xì tai này của nó nên lấy con Lambogini mui trần đời mới nhất phóng theo nó

Sân trường Royal

Ngôi trường quý tộc đứng đầu châu Á, rộng cả ngàn héc-ta, không nói không rằng nó phóng xe vào cổng vút chìa khóa cho bảo vệ vì nó đội mũ che mặt nên không ai chú ý còn nhỏ thì đang khỏ sở với lũ học sinh, đang ảo tưởng làm người yêu nhỏ và lũ hám trai đang ghen tỵ với nhan sắc của nhỏ thì lúc đó nó đã lên phòng hiệu trưởng:

"RẦM"

- Đứa nào?-ông Hiệu Trưởng nóng mặt

-.....im lặng

-Dạ, dạ chào tiểu thư à..à..không..kh...ô..ng chủ ....t...ic..h à...tôi...t-lão đang ấp úm

-Lốp- nó lạnh lùng

-à à mời tiểu thư sang phòng hội trưởng hội học sinh, cậu ấy đang cảm hồ sơ...

"RẦM" 1 lần nữa cánh cửa được đóng vào một cách hết sức "nhẹ nhàng" làm nó nứt ra một đường lớn

Còn ông ta đang lau mồ hôi vì sợ

Đang bực mình, nó lết thây sang phòng hội trưởng hội học sinh, lần này nó chơi sitai nhẹ nhàng hơn "xô cửa" cánh cửa mở ra à cánh tượng ma nó ghé tòm nhất " hội trưởng hội học sinh (hắn chứ ai xa lạ) đang ngồi trên ghế ôm một con nhỏ son phấn lờ loẹt trên mình còn nhỏ đó thì đu xà nẻo trên người hắn" thấy tiếng động hắn ngẩng mặt lên thì gặp nó hắn đơ vì sợ làm nó buồn hôm qua ai hứa làm nó vui mà giờ lại làm trò này. Hắn vẫn cố tỏ ra thần nhiên và ôm nhỏ kia. Cổ nuốt nước bọt cho qua sự ghê tởm đó, nó lạnh giọng:

- lớp?

- A con nhỏ kia mày dám láo với anh Phong và tao như vậy à! mày biết anh ấy với tao là ai không là hội trưởng và hội phó hội học sinh đấy, tao là người yêu anh ấy và sắp là con dâu nhà họ Lê gia đây tập đoàn thứ nhất chắc con nhà quê như mày sao biết- à vênh mặt

-....im lặng+mặt lạnh

- tao là con gái hiệu trưởng, mẹ tao là tổng giám đốc công ty tập đoàn đá quý T.Q đấy- à đang Tự sướng

-.....im lặng+nhếch môi cực đẹp

- mày sợ hay cảm rồi hả con ch* - Á lạnh sống lưng mà vẫn nói tiếp

- im lặng là...KHINH BỈ-Nó gầm gọng

Hắn vẫn im lặng nhìn nó hắn thích nó thật rồi thích cách nó nói chuyện nghiêm túc và ngắn gọn không như lũ hám trai.

"Mày mày... cái thứ nghèo nàn mà cũng đòi học Royal này à không có đồng phục luôn à BIẾN" à lớn giọng

-----

Giới thiệu nhân vật

Phan Hồ Ly: 17 tuổi xấu mà chảnh chọe ý làm được hội phó hội học sinh và mẹ làm giám đốc công ty nhà nó nên chảnh cực kỳ, thích hắn và tìm cách hại nó

"CÚT"- Hắn gầm gọng

"mày nghe chưa anh Phong đuổi đó"- Á được nước làm tới

.....im lặng và nhếch môi

- cô*chỉ ả* Cút- hấn lớn giọng lạnh lùng

- Anh..a.nh vừa mới bắt đầu mà anh sao chửi em vì con nhỏ này...anh ..anh- ả dịu giọng

- BIẾN - Hấn quát lớn

- Mày được lắm tao sẽ giết mày- Ả tức tối vừa đi vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Nó toan bước đi thì có một lực kéo mình lại, vì đôi gầy khá cao nên nó mất đà ngã chúi đầu đập vào khuôn ngực sắt thép vạm vỡ của hấn. Nhanh tay hấn xoay người nó lại kéo nó đến ghế đặt nó ngồi trên đùi mình, nó định đứng dậy bỏ đi thì hấn lấy hai tay ôm chặt lấy eo nó không cho nó vùng vẫy, thì thào vào tai nó:- Xin lỗi em!

- Vĩ?- lạnh giọng

- Em không giận tôi sao- Hấn thì thầm dịu dàng

- Không-nó nói

- Mèo nhỏ à em ngoan lắm, tôi sẽ bảo vệ em- Vừa nói hấn vừa kéo xuống cổ trắng trẻo của nó cạp ý lộn cán nhẹ một cái (đánh dấu chủ quyền hả trời)

- Lốp?- nó hỏi 3 lần rồi mà sao không biết được lốp và cũng muốn đánh trống lảng với hấn

- Mèo à, em đánh trống lảng với tôi à không...- hấn chưa kịp nói hết thì nói quay ngược đối mặt với hấn, 4 mắt nhìn nhau, nó tiến sát mặt hấn làm hấn đờ ra vì hành động gan dạ này (không phải nó dễ dãi mà nó sống nước ngoài quen rồi nên nghĩ thoáng) khẽ liếm cách môi đỏ mầu đầy kiêu khích nó tiến gần hơn, cơ bản hấn đang nhắm mắt để KISS nhưng không nó liếm nhẹ má hấn rồi ghé sát tai hấn nói giọng mê hoặc:

- Tôi hỏi lốp?

Hấn đang phê vì cái liếm đầy mê hoặc thì bị nó đẩy ra, hấn lạnh lùng gần giọng:

- thôi được 11A, em định giết tôi à!

Bây giờ hấn chủ động kiss phớt môi nó rồi luyến tiếc vị ngọt kẹo môi nó, hấn muốn hôn nó thật nó có biết đâu first kiss của hấn hồng biết đâu dù hấn có đào hoa cỡ nào đi chăng nữa thì hấn sẽ chần bao giờ hôn người con gái hấn không yêu vậy thì hấn yêu nó rồi sao (ghê vậy)

Nó cố vùng khỏi tay hấn đi thẳng ra cửa còn hấn thì đang ngẩn ngơ ngẫm nghĩ trong đầu " Mèo nhỏ à, em làm tôi yêu em rồi thì khó mà thoát khỏi tôi" cười nhếch môi với cái suy nghĩ trong đầu

Nó bước ra khỏi phòng " chồng yêu" gương mặt thoáng đỏ lòng bồi hồi, lắc đầu cho qua suy nghĩ" về Việt Nam là trả thù không phải yêu đương gì hết, cái đó là một mục tiêu của nó ngoan ngoãn nghe lời ông ta để ông ta tin tưởng nó rồi nó sẽ ra tay" khẽ nhếch mép quay đi còn có một người đang sờ tay lên má mà cười như một thằng điên, chắc bị mê hoặc rồi chấp đây rồi.

Nó đang loay hoay kiểm soát thì thấy một cái đầu thâm thà thậm thụt, đến vỗ vai một cái người đó hét toát lên:

- trơi oi tôi không phải ca sĩ hay người mẫu của mấy người, tôi là học sinh mà

-Hương- nó nhẹ giọng

- ơ ơ Lam hả, trời ơi bà đi đâu bỏ tôi bị lũ nam sinh dí chạy xin chur kí kìa huhu ừ biết đau- Nhỏ phụng phịu

cười nhẹ

- cơ mà chúng ta học lớp mấy vậy- nhỏ nói

- 11A- Nó đáp rồi khoát tay lên vai nhỏ kéo nhỏ đi trong sự hoang mang tột độ " ui trời ơi Lam ơi hôm nay bà sao vậy"

-Không có chuyện gì đâu- nó nói khi đọc được suy nghĩ của nhỏ và chắc là câu dài nhất mà nó nói.

Lên lầu tìm lớp 11A, dọc hành lang ngôi trường Royal như bị náo loạn học sinh chỉ hương mắt ra cửa sổ

- Ui trời ơi hai bạn hồi sáng đẹp như thiên thần vậy

- Troi ơi máu tui mất nhiều quá

- Lại mấy con chanh ch* muốn gây chú ý đây à! cái con *chỉ nhỏ* ăn mặc còn được còn con kia(nó) ăn mặc làm dân chơi à

- Phen này chanh thì chết với hai con" hốt go" chị 2 trường mình rồi

Bla bla lại là lời nói rẻ tiền đó nó và nhỏ không chú ý chỉ a lời nói thoảng gió mà thôi

Bước vào phòng học lớp 11A, bà cô ăn mặc son phấn lè loẹt bước ra nhìn hai cô với ánh mắt kì thị:

- Hai cô là học sinh mà ăn mặc vười đi học trẻ như thế à! xem cái trường này thế thống gì không? sao không ở nhà luôn đi

- Vậy tụi tôi ở nhà cô lấy rác ăn à- Nhỏ thấy bà này như thế mồm mả

- Cô cô được lắm, tôi nói với thầy hiệu trưởng là hai cô chết chắc, chắc chưa biết tôi là em gái thầy hiệu trưởng chứ- Bà cô đành giọng

Lại một người chỉ trong mắt mà bất hình dong, ủy quyền ủy thế không coi ai ra gì, nó cầm con Iphone 6 đời mới nhún nhún vai cái lập tức có giọng nói từ Micro phòng hiệu trưởng" mời cô Huỳnh Thủy Liên cô lên phòng mình thu gom đồ đạc, cô được lệnh cấp trên đuổi việc" bà cô té ngửa vậy nó là ai mà có quyền như thế vài cái nhún tay mà cô bị đuổi việc ư? một top người lời bà ta đi, lại có một cô giáo trẻ bước đến:

- Hai em là học sinh mới à?

- Vâng- nhỏ đáp

- Đợi cô tý rồi các em vào nhé- Nói rồi bà cô vào lớp nói lớn:

- Chào các em cô là Lê Thanh Vân giáo viên chủ nhiệm mới của các em- vừa nói xong cả lớp như vỡ òa thoát khỏi bà quý già lúc này lại có một cô giáo như cô Vân thì thật tuyệt

-Im lặng- giọng nói hội trưởng hội học sinh và Thiên Anh vang lên làm cả lớp im bật:

- À mà quên, còn có hai bạn học sinh mới nữa đây *quay ra cửa* hai em vào đi

Nó và nhỏ bước vào cả lớp tròn mắt vì nhỏ rất dễ thương còn nó rất bụi như côn đồ mà lại quyền rũ chết người với cặp chân dài thon gọn

- Hai em giới thiệu về mình đi chứ- Bà cô thoát khỏi cơn mộng vì thấy dung nhan hai em học sinh mới

- Xin chào, mình là Nguyễn Thiên Hương, học sinh mới mong các bạn giúp nhiều,- nhỏ cười tươi làm trai gái thiếu máu nặng nề

Quay sang nó, mọi người thắc mắc vì sao nó im lặng như vậy đang tò mò:

- bạn ấy tên là Hoàng Nhật Lam ,bạn ấy ít nói lắm- Nhỏ nói thay

"Hoàng Nhật Lam ai tên giống honey tui vậy lại còn lạnh lùng như vậy không lẽ nào" cậu đang ngủ nghe tên nó thì ngẩng đầu lên thì thấy nó một phát cậu phi từ bàn gần cuối đến bục giảng:

- ôi ôi honey em yêu của anh, em về khi nào vậy nhớ em muốn chết luôn- cậu cười tươi nói rồi ôm nó vào lòng hôn lên má nó làm cả lớp bất ngờ tâng bốc Thiên Anh đang ôm gái hờ? Hấn này giờ gục đầu xuống bàn nhưng không ngủ nghe cậu nói gọt ngào như vậy thì ngẩng đầu lên gặp cảnh tượng vô cùng đẹp là cậu đang ôm nó chặt và hôn má nữa ư? vợ hấn mà sao đề thẳng khác ôm chứ, hấn tức tối mặt mà vẫn không để ra ngoài, hai người vẫn ôm nhau trước cái chết lâm sàng của tập thể 11a. Rồi cậu quay sang nhỏ như vô tình nghe thấy giọng ngọt ngào của nhỏ nhớ lại về ngày hôm đó, cậu quay sang " ôi ôi nhỏ nè đẹp me ly long người, cậu và nhỏ như có duyên với nhau nhỉ hy vọng có nợ nữa" cậu ôm nhỏ vào lòng luôn:

- Hay quá lại gặp cô rồi

- Hyhy rất vui được gặp anh- nhỏ thẹn đỏ mặt quay đi đáp lại lời cậu

Cô Vân bất chợt nói làm cả lớp bùng tỉnh:

-à hai em về chỗ ngồi nào, hai em thích ngồi đâu

- Honey ngồi với anh nhé- cậu dịu dàng
- Ừ - nó nói
- Thiên Hương cô ngồi dưới chỗ tôi được không- cậu cũng dịu dàng với nhỏ làm nhỏ đỏ mặt
- Vâng, tôi sao cũng được hyhy- nhỏ đáp lại

nói xong cậu kéo tay nó xuống bàn mình, đang đi thì một lực kéo tay nó như đang gấn cơ hấn kéo nó vào lòng mình:

- cô ấy ngồi với tôi
- ơ ơ sao honey ngồi với tao - cậu hậm hực
- thôi Thiên Hương ngồi với Anh còn Phong với Nhật Lam nhé- cô giải hòa
- ơ ơ mà,thôi được rồi cậu với kéo nhỏ ngồi vào bàn, rồi nó và hấn cũng vậy hấn nắm chặt tay nó mãi chấn buông chặt đến gãy xương, rớm máu, hấn vẫn không buông khi thấy tay nó đỏ hấn mới hoảng hốt bỏ tay nó ra, nó rút về trong vô thức, hấn nghĩ dù sao cũng là con gái không thể chịu nổi sự đau đớn hấn ghừ sát tai nó thì thầm" xin lỗi làm em đau", cậu hơi khó hiểu vì sao hấn như vậy nhưng thôi cậu móc "cục gạch " rồi bầm bầm thì thoảng nhìn sang nhỏ cười đùa làm mặt nhỏ đỏ lên thấy yêu lắm, cậu nhắn tin cho nó á. Làm hấn đứng ngồi không yên, lo cho "vợ" ngoại tình càng nóng mặt hơn khi thấy nó nhắn tin cho "HONEY" nào là

"Honey, em về lâu chưa"

"Hôm qua"

"Nhớ honey yêu quá, chiều nay anh sang nhà honey nhé"

"Ừ"

"Yêu lắm"

trời ơi cái gì vậy hả trời sang nhà hả trời ơi chắc chết quá

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nói rồi hấn cứ suy ngẫm mãi không biết nó với Thiên Anh là gì, quay sang thì thấy nó gục đầu xuống bàn ngủ rồi, ôi chu choa khỏi nói nó ngủ thì đẹp thế nào, hằng ngày thấy nó lạnh lùng như băng khi ngủ thì nó như thiên thần vậy. Hấn được ngắm nó ở cự ly gần nhất, nó đẹp thật da trắng nõn nà không tí vết lùn ấy, môi đỏ như máu, vài sợi tóc lòa xòa trước mặt làm nó thật gợi cảm, vươn tay vén nhẹ cho nó hấn cảm nhận được mùi thơm hoa hồng nhẹ nhàng còn vương trên tay.

Bất chợt

RENG RENG RENG- chuông báo hết giờ học, nó đang gục mặt xuống bàn bất chợt mơ màng tỉnh dậy. Nhỏ bàn trên cùng cậu quay xuống:

- Ra căn teen đi Lam - nhỏ nói
- ....Im lặng
- Đi mà tui đói lắm sáng phóng qua nhà bà có gặm cái gì đâu - Nhỏ nài nỉ
- Đúng đó honey, em nên ăn đi, dạo này honey gầy đi nhiều quá, anh lo cho em lắm - Cậu nói

Lời cậu nói được một người nghe thấy, trong lòng hấn có chút bức bối:

- Không- Nó đáp gọn

- Ấy da, vậy tui cũng không đi - Nhỏ nói
- Hương à tôi đi với cô nhé- Cậu ga lăng nói
- Hyhy yeah! có người đi chung rồi hú hú - nhỏ "làm loạn" cười như bệnh rất đáng yêu làm ai đó lệch nhịp
- Thôi anh với Hương đi trước lát anh mua cho nha honey- Anh nói rồi cùng nhỏ xuống căn teen

Lớp vắng tanh như cái miếng đánh, chỉ còn nó và hân ngồi đó hân quay sang nó, ngắm vẻ mặt nhìn xa xăm của nó, đôi mắt thần thờ, màu xám tro làm hân càng rung động nhiều hơn, hân khều tay nó, làm nó quay lại nhìn hân bằng đôi mắt vô hồn:

- Gì?
- em và Thiên Anh là gì của nhau? Tại sao lại xưng hô thân như vậy- Hân bức tức hỏi, quả thực với mọi người hân lạnh như vậy nhưng với nó hân chỉ muốn nó cảm nhận được sự quan tâm của hân

.....Im lặng. Nó rút trong túi xách ra bao thuốc lá, ngâm điều thuốc trước sự ngỡ ngàng của hân, hân cứ tưởng nó như mọi loại con gái khác giả vờ lạnh lùng nhưng mong muốn người ta quan tâm nhưng với nó thì không. Lúc đầu gặp nó hân chỉ muốn chơi đùa nó rồi vứt bỏ như những đứa khác không ngờ nó lay động hân như vậy. Cầm queet lửa nó bật ngọn lửa lên điều thuốc sáng đỏ, nó nhắm đôi mắt xám tro vào kéo một hơi dài, quay mặt lên trần nhà (vì nó đang đối diện hân) gục đầu vào tường nó phả hơi thuốc ra phả lên bức tường thành một làn khói trắng, hân ngỡ ngàng ngo ngác nhưng khẽ lên tiếng:

- Đừng hút

Quay lại nhếch môi anh đào lên, lại kéo một hơi nữa lại phả lên trên không khí, với nó thuốc giúp nó sản khoái, giúp nó quên đi buồn bực, lấy điều thuốc từ miệng anh đào đỏ của mình nó cầm điều thuốc khẽ gạt tàn lên bàn học rồi quăng điều thuốc, từ đồng tàn thuốc còn vương khói nó lấy tay viết lên 2 chữ "MÁT NGON" rồi nhắm mắt, hân nhìn theo dòng chữ tuyệt đẹp đó mà lòng khẽ nhói, nó ghét hân vậy sao, hân không là gì của nó ư? điều này càng muốn làm hân khám phá nó và làm hân quyết tâm vào ý định của mình.

Quay lại với cậu và nhỏ nhé!

Trên con đường xuống căn teen nhỏ và cậu bị cả hàng trăm con mắt soi nhó:

- Sao nay hoàng tử lại đi với con đó
- Chết với chị Hà rồi (từ từ sẽ biết)
- Con này mới vô trường mà chảnh

Căn teen đông nghẹt người thấy cậu họ đều nép vào hai bên nhường chỗ chọn được một bàn trống, cậu bảo nhỏ ngồi xuống và cậu đi mua thức ăn. Nhỏ đang tự hỏi tại sao lại nhìn nhỏ như vậy. Ở góc đó có 2 con người đang nhìn nhỏ căm ghét là Hà và Ly (con tắc kè hồi sáng đó)

GTNV

Trần Ngọc Hà: là bạn của con Ly tính cách xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ thích cậu, xấu thì bỏ mẹ luôn(xó rỳ tác giả văng "chục") luôn kết hợp với nhỏ Ly làm hại Hương và Nó. Ba mẹ là giám đốc một công ty mỹ phẩm nhỏ, ý có bạn là con hiệu trưởng nên không coi ai ra gì và nghĩ mình là "hót gô" (ọe ọe)

- Con đó là ai mà được anh Thiên Anh của tao chú ý vậy (của tác giả cơ mà ừ chịu)?- Hà hỏi
- tao *é* biết nữa hình như bạn của con nhỏ hồi sáng (chỉ nó) cái con chảnh chảnh mà đập cửa tao kể với mày đó
- Á Á dám quyến rũ anh Thiên Anh con này chết với tao
- Mày làm gì nó?
- Mày ghét con nhỏ hồi sáng không? tao sẽ gắn mặt nhỏ này mày cầm điện thoại quay rồi đem lên cảnh cáo con đó -Hà nói
- Mày nói gì? à à tao hiểu mày ra làm đi- Ly nói
- Đợi đó con đ*

Quay ại chỗ nhỏ đang ngồi đợi cậu thì Hà và Ly cầm cái điện thoại đang dơ trước mặt đến, cả căn teen cũng vì vậy mà bu lại xung quanh họ đều nghĩ "con này chết với con Hà rồi".Ả Hà cầm ly nước hất vào mặt nhỏ rồi nói:

- Mày là ai mà dám đi với anh Thiên ANh của tao (đã bảo của tác giả mà), chắc là loại đ* chứ gì!

Nhỏ sầm mặt trước gờ chưa ai dám nói với nhỏ như vậy, còn bảo nhỏ như thế, hết sức chịu đựng nhỏ nói đều cực:

- tôi là ai cô có vinh dự biết?

- mà..y..m..à..y được lắm chị 2 của mày mà dám nói vậy à! - vừa nói à hà vừa túm tóc nhỏ đập mạnh vào tường vừa hét: chắc ông bà già mày không dạy gấp chị 2 phải chào hỏi ra sao à?

Đụng ai không đụng lại đụng nỗi đau của nhỏ là cô nhí nhỏ lại tức nước mắt bật ra làm mọi người tưởng nhỏ sợ, còn Hà và ả Ly thì cười hô hô, sẵn tay ả Ly cầm con dao lam đến nâng cằm nhỏ lên rạch một đường khoảng 2cm ở má trái khá sâu, vừa nói móc mớ:

- Tao cảnh cáo mày đừng đến người yêu tao cần thận- Rồi quay sang Ly :

- Mày cầm cái này lên cho con kia (ý nó đó) nó xem đề nó sợ chơi. ả Ly lập tức kêu cho một con nhỏ gần đó:

- Mày đem lên lớp tao đưa cho con nhỏ đó (vì nó cùng lớp ả mà), con nhỏ gần đó dạ dạ rồi chạy biến, nhỏ đang khóc không phải vì đau mà tức vì xúc phạm nhỏ như vậy. Còn cậu mua thức ăn xong không thấy nhỏ đau thì thấy đám đông chỗ cái bàn đó cậu lại xem thì thấy nhỏ Hà đang cười chỉ vào nhỏ còn nhỏ khóc trên mặt chảy nhiều máu thì hốt hoảng :

- Các người làm gì vậy?- Làm cả căn teen im bật nhỏ Hà uốn éo lại đó rồi nói:

- Em dạy con nghèo nàn này một bài học không dám quyến rũ anh đó

- Cô ..cô BIÊN. vừa nó cậu vừa chạy đến chỗ nhỏ dịu dàng "Hương à cô có sao không"

- anh..anh..e..m là bạn gái anh mờ sao anh bênh con đ* đó chạm vào bản tay

- Cô im đi, BIÊN- cậu lạnh giọng rồi bế xốc nhỏ lên còn ả thì đang giả vờ khóc lóc, nhỏ cảm nhận được vòng tay ôm ấp của cậu ấm áp nhỏ trong lòng thấy rất vui và thầm cảm ơn nó đã bảo nhỏ học võ. Bình tĩnh hơn nhỏ nói với cậu:

- Anh thả tôi xuống

- Sao không được cô đang bị thương mà

- Bỏ xuống- nhỏ lạnh giọng -1000 độ C cậu buông nhỏ ra.

Nhỏ tiến lại chỗ nhỏ đang tự tin cười nhỏ thì nhếch môi nói:

- Tôi....cảnh cáo cô đừng vào tôi và Lam thì có chuyện đó!

- Mày làm được gì tao, tao thách- Hà nói

- Mày cũng là lũ quỷ cái như con bạn mày thôi- Ly chen vào

- Tao làm được vậy nè- nhỏ nó cộng nụ cười quỷ dị học được từ nó. Rồi thẳng tay cho nhỏ Hà một tát làm nhỏ ngã chúi mặt. cậu ngạc nhiên xùng sốt rồi thầm nghĩ "cảm ơn em đã dạy Hương làm như thế, cô ấy khác xa những gười con gái khác"

- mà...ma..y anh Thiên Anh ời cứu em- Á rên

- Và tao còn làm được như thế này- Nhỏ lạnh giọng nói rồi đến gần kết nước ngọt chai lấy một chai rỗng đập vào tường làm miếng vỡ văng tứ tung, rồi cầm cái chai lại ngồi xuống nâng mặt ả lên cả căn teen xùng sốt :

- mày muốn tao cho mày cái sẹo chỗ nào

- tôi x..i..n l..ối...lỗi tôi biết rồi xin cô tha cho huhu- Á Hà năn nỉ còn ả Ly không dám nói gì

- Được thôi, để tôi xem mặt tôi có bị sẹo không đã hahahaha- Nhỏ cười một cười quỷ dị rồi quay đi

- Mày được lắm mày nghĩ tao sẽ tha cho mày và con ch* Lam sao được lắm- ả hét lớn còn nhỏ đã đi xa khỏi căn teen.

Cậu bình tĩnh chạy theo nhỏ:

- Tôi đưa cô lên phòng y tế

- Tôi không sao về lớp đi

- Để tôi phải làm à?- cậu cười ranh mãnh

- Hà?

Nói rồi cậu bé nhỏ lên phòng y tế mặt nhỏ đỏ bừng vì xấu hổ trong lòng có chút vui vui.

Còn nó đang ngồi trong lớp ngủ còn hần thì ngấm nó thì con nhỏ này chạy vào:

- Hà và Ly nhờ tao đưa cho mày cái này, cẩn thận nhá con đ*!- Nói rồi ả chạy cái vèo . nó mở mắt ra để lại nó và hần trong đồng câu hỏi cái này là gì. Mở điện thoại ra là những hình ảnh Hương bị nhỏ Hà tra tấn nó tức đỏ mặt ảnh nhìn chết chóc còn hần này giờ nhìn biểu cảm của nó ẩn tượng đôi mắt đỏ màu của nó, thầm nghĩ "em gặp rắc rối rồi" vì hần không biết nó có võ. Nó tức tới mức đứng đến nhỏ là đứng vào người thân của nó, tức đến nỗi bóp nát màn hình điện thoại vút vào một góc tường. Thì hần lên giọng:

- Đề tôi giúp em!

- Không cần! - Nó nhếch mép

Rồi nó rút điện thoại nhắn tin cho ai đó (nhắn tin cho Hương nha mình đó) còn hần đang suy nghĩ" cô ấy sẽ làm gì"

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

REng reng reng lại tiếng chuông đó một lần nữa vang lên xé đi sự ồn ào, học sinh quay về lớp học, đang ngồi trong lớp nó thấy nhỏ cùng cậu vào chỗ mặt nhỏ lại có miếng băng keo cá nhân máu vẫn còn chưa chùi sạch mùi tanh tươi kích thích khứu giác nó, làm nó trở nên càng lạnh lùng hơn người ngoài nhìn vào thì không khỏi rung mùi sát khí vây ngập trời vùng cuối lớp, nhỏ bước vào chỗ ngồi xuống không dám quay mặt lại nhìn nó vì nhỏ sợ nó lo cho mình với lại khi nó thấy được nhỏ bị như vậy thì chắc nó sẽ giết người mất. Nhỏ biết nó lạnh như vậy nhưng trong lòng thì yêu thương nhỏ vô cùng, nhỏ nhớ như in lần nhỏ đi học về cùng nó, nghịch ngợm chạy nhảy xung quanh không may đụng trúng thẳng đại ca của băng nhóm nào đó bị hần đánh đập (lúc đó chỉ chưa học võ ạ) đã mạn mếm sịu nữa bị làm nhục ấy vậy mà lúc đó nó lại xuất hiện một thanh kiếm Nhật nó giết người không chớp tay, máu người văng tứ tung bắn luôn vào cả áo nhỏ thấm đẫm máu me nhỏ sock vì trước giờ chưa bao giờ thấy nó khat máu như vậy, kể từ đó nhỏ biết rằng với nó Thiên Hương là người cực kì quan trọng ai chạm vào sẽ chết không toàn thây, nhỏ vì vậy mà càng thêm yêu thương nó hơn. mãi thấy nhỏ không quay xuống như mo khi nhỏ khẽ châu mày, lúc ấy ả Ly bước vào thấy nó khẽ lạnh sống lưng nhưng vẫn kiêu căng mồm mói lù lăm mồm phía bên cạnh. tức giận nó đập bàn, "RẦM" mặt bàn nứt lăm đôi hần thì kinh ngạc nhưng vẫn lạnh lùng không biểu cảm ra bên ngoài cả lớp giật mình nhìn nó còn bà cô giáo thì hoảng hồn, còn nhỏ thì thóp vía quay mặt xuống:

-co chuyện gì vậy Lam

-Ai?- nó vừa nói vừa chỉ mặt nhỏ tuy biết nhưng nó vẫn làm như vậy cho bản tính của con Ly lì ra

- À tui bị xướt á mà không...không..cần..lo đâu- nhỏ ấp úm

- Nói dối!- một câu xanh rờn

- ừ ừ thì thì...thì là là- không nên lời

- tao làm đó, một con chó như nó thì sao tao không được đánh thứ không có cha mẹ dạy dỗ hahaha, với lại động vào anh Phong người yêu tao thì tao sẽ giết mày- ả Ly lên mặt nói lớn

-.....im lặng +nhếch môi

- thôi Lam à- nhỏ nói vì nhỏ biết Lam sẽ làm gì

nói rồi nhỏ không thấy nó đâu thì nó đã bay sang chỗ ả Ly:

-MÀY NÓI GÌ

-tao tao nói đồ mất cha mất mẹ mất dạy đó làm gì được tao!-ả sợ mà vẫn vênh mặt

- Lam à thôi đi- nhỏ nói và nắm tay nó

- Lam à, em thôi đi - cậu nói

ả chạy sang chỗ hấn ôm tay hấn miếng máu:

- anh Phong em có làm gì mà con nhỏ đó làm em sợ

- BUÔNG RA - hấn gần giọng lạnh lùng

- anh à...anh...-ả giả vờ

- tao hỏi mày nói gì- nó lạnh giọng làm ai nấy lạnh sống lưng

- thôi được rồi nếu thích thì tao chơi với mày, cái loại con đ* bám đàn ông loại gái quán Bar như mày thì làm gì được tao nên nhớ cha tao là hiệu trưởng muốn đuổi 2 con chó nhà mày dễ lắm haha- ả cười man rợ

- anh Thê Anh à anh ngăn Lam lại đi nó giết người á- nhỏ lay lay tay cậu

"nó giết người" là sao ý nghĩ này xuyên qua đầu hấn "vơ mình không đơn giản"

- sao...sao ...Lam sao giết người được-cậu áp úm "em à sao em thay đổi nhiều như vậy"

ả vừa nói xong là "CHẤT CHẤT CHẤT CHẤT" 4 cái tát đau điếng trên mặt ả Ly làm ả chảy máu miệng, chưa hết nó nắm tóc ả nện vài cái vào tường rồi dùng tay nâng đầu ả lên gối, cuối cùng rút trong thắt lưng ra một khẩu súng lục chia thẳng vào đầu ả Ly, khẽ cười giọng cười ma mị. Tất cả đứng tim chỉ có 3 người nhìn nó không có phản ứng, cậu xanh mặt "sao em lại khát máu như vậy", nhỏ im lặng vì lúc nó tức giận lên thì sẽ không biết ai là ai, nó sẽ làm gì cả, còn một người này giờ im lặng nhiều nhất khuôn mặt đanh thép càng lạnh lùng hơn, hấn không nói gì cả để xem nó làm gì "quả thật mèo của tôi em không đơn giản như thế" suy nghĩ của hấn, nhanh như cắt hấn chạy đến dùng chân xoay người một cú thật đẹp đá văng cây súng ra chỗ khác, nó chả có gì là ngạc nhiên cả quay mặt ra chỗ khác liếm bờ môi dưới bỏ ra khỏi lớp. Á Ly nghĩ được hấn quan tâm thì lên mặt phách lối nghĩ thầm "mày được lắm lắm làm như thế để xem tao sẽ làm gì mày", ông ọo đứng dậy khóc lóc:

- huhu..hu.. anh Phong ơi, em có làm gì Lam đâu mà cô ta lại đánh em

- Biển!- cậu gắt

-Cô đừng có hai mặt vậy- nhỏ nhếch môi rồi bỏ chạy theo nó

hấn im lặng không nói gì rồi cũng ra khỏi lớp cả lớp về lại chỗ cũ tiếp tục bài học.

Nó ra khỏi lớp lên con moto phóng đi, nghĩa trang là nơi mẹ chôn cất mẹ nó, ghé dọc đường mua bó hoa hồng đỏ, loại hoa tình yêu mà mẹ nó chưa bao giờ có được tình yêu, kể từ đó nó cũng rất thích hoa hồng đỏ. Khẽ đặt bó hoa lên, nhỏ cò, có lẽ từ khi mẹ mất được ông bà ngoại chuyển về Việt Nam an táng thì chưa khi nào nó ra mộ mẹ chỉ cảm nhận được nụ cười tươi đẹp của mẹ mình nó khẽ mỉm cười, chạm nhẹ tay vào khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp, nó khóc thầm "mẹ à Lam về rồi đây, Lam nhớ mẹ lắm mẹ có nhớ con không, mẹ hứa sẽ về thăm anh em con mà, mẹ hứa là sẽ báo thù ông ta mà sao mẹ lại ra đi, bỏ con và anh lại, mẹ ơi con hứa sẽ giúp mẹ trả món nợ máu này nếu không con không còn là Hoàng Nhật Lam con gái của mẹ", cười nhẹ vụng về hơn, nó bước ra khỏi nghĩa trang, liếc đồng hồ là 5h rồi ư vậy là ở đây cả sáng nó không biết thời gian gì nữa, quên luôn cả giờ giấc. Phóng xe về nhà nhỏ, mở cửa nhẹ nhàng bước vô, thấy nhỏ đang nằm khóc trên sofa, khẽ tiến lại ôm nhỏ vào lòng:

-Không được khóc, mạnh mẽ lên

-Ồ, Lam ơi,h..uhu...- nhỏ nấc

- không khóc nữa- nó nhẹ nhàng

- Tui đau lắm, đau ở đây này- nhỏ nói chỉ tay vào tim mình, thử tưởng tượng xem có ai bị sỉ nhục về ba mẹ như nhỏ mà không thấy nhục thấy tức đâu kia chứ, huống hồ nhỏ chỉ là đứa trẻ bị vứt ở cô nhi viện

-có tui đây- nó

- cảm ơn bà, tui yêu bà- nhỏ nín hấn (chỉ chắc les ùi)

nói rồi nhỏ lôi ra hai hộp kem socola và kem dâu, nó biết rằng với nhỏ nhỏ thích hai loại kem này lắm, nhỏ từng nói rằng "lúc đau khổ buồn bã ăn socola có vị đắng và ngọt an kem dâu có vị ngọt ngào cũng như lúc đau khổ thì đắng cay nhưng khi hãy làm sao để được hạnh phúc như kem dâu vậy" nhỏ ăn ngon lành thì thoáng lấy 1 thìa năn nỉ nó ăn, nó không ăn thì bị ép buộc cuối cùng cũng ăn vừa ăn vừa đùa chắc có lẽ là lần đầu tiên nhỏ thấy nó vui như vậy trong 2 năm qua, nhỏ hứa "tui sẽ luôn bên bà, tui sẽ bảo vệ bà hứa đó"

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Nó vừa về tới nhà thì thấy một đôi giày nam ngoài cửa chắc là của hấn vì hôm nay hấn sang nhà nó sống cùng mà, vào nhà thì từ đâu cậu nhẩy vồ ra ôm lấy nó:- Giờ em nói cho hai biết sao em về không nói cho hai biết

- Bất ngờ- nó nói nhẹ

- Sao em không nói anh biết, em biết anh nhớ em đến nhường nào không?- cậu phụng phịu nhìn rất đáng yêu

cười nhẹ

- À, công việc bên T.Q thế nào rồi vẫn ổn chứ, em có kế hoạch chưa- giọng cậu đặc lai

- vẫn tốt, đã có- nó cũng nghiêm mặt lại

- hihi vậy là anh yên tâm rồi, huhu ừ biết đâu honey hết thương anh rồi - anh tự nhiên nhõng nhẽo, là quân gia Trung và đám người hầu cười khúc khích

cười nhẹ rồi lên lầu, tắm rửa thay quần áo xuống nhà, thấy cậu ngồi vào bàn ăn tự lúc nào, thấy nó cậu vội kéo nó xuống, ấn xuống ghế:

- Em phải ăn nhiều vào, anh thấy em ốm lắm đó-

- dạ- nó

cậu gấp thức ăn vào chén nó, nó nhìn mãi chả ăn, cậu biết nó sao chứ vì đây là món mà cậu và nó thích mẹ hay làm còn bây giờ thì mãi mãi chả có khi nào nó và cậu được ăn nữa. Cậu cũng buồn mà biết làm sao:

- thôi, em ăn đi

nó không nó gấp miếng thức ăn bỏ vào miệng, bất chợt quay snag nhìn cậu:

- Anh nấu?

- ừ, không ngon như mẹ nhưng anh đã cố gắng em ăn đi- cậu nói

- Ngon lắm- nó vừa ăn vừa cười làm cậu rất vui

Ăn xong cậu kéo nó ra ghế sofa, ngoài phong khách, kéo nó nằm xuống đùi mình cậu kéo đĩa trái cây gọt cho nó ăn, ừa tám đủ thứ chuyện đặc biệt là hỏi về nhỏ.

Hấn vừa đi đến bang giải quyết công việc của bang rồi lại chạy ngược về nhà lấy hồ sơ cho ba hấn, vừa về đến nhà lật sập vô thấy đôi giày nam hấn khẽ nhủ mày nghĩ đến tin nhắn lúc sáng của cậu tì sầm mặt, bước đến thềm thì nghe tiếng "thánh thót" của cậu:

- honey à, không có anh em phải giữ gìn sức khỏe cho tốt biết chưa?

- Honey à ....

- Honey ơi...

Hấn nóng mặt lắm rồi, bước vào nhà mở cửa ra thì thấy nó nằm trên đùi cậu nữa, máu ghe nổi lên tới đỉnh rồi, chạy nhanh đến chỗ nó, nắm tay nó kéo nó đi ra phía sau lưng mình, thẳng tay đấm mặt cậu một cái. Cậu đang mơ hồ thì bị một chương ngay mặt thì đơ luôn, nó nãy giờ mới lên tiếng:

- Anh làm gì vậy?

- Tại sao em lại làm vậy, tôi không có nhà mà em dẫn trai đến là sao?- hấn bực tức nói

- ....im lặng nó đang đơ ra vì sao hấn lại làm như thế chứ "ghen" hờ mà sao mới "ghen" đừng nói là yêu nha

- THiên Phong mày này làm cái gì vậy- Cậu ôm mặt nói

- mày không đáng làm bạn tao- Hấn định đánh cậu thì nso kéo tay hấn lại

- Em còn can à- hấn lại càng tức

- Mày Mày sao lại ở nhà em gái tao, mà sao mày lại đánh tao- Cậu quát ầm

-....im lặng hấn đơ ra

- Mày..ma..ỳ...em ....gái- hấn lấp bắp

- THời anh hai về đi - nó nói lạnh giọng

- Lam à sao Phong lại ở đây ? Nó làm gì em chưa vậy nói anh xử cho- Cậu bực tức

- ..... hấn im lặng

- Thôi anh về đi - nó gần giọng

cậu ra về, hấn vẫn còn đơ vì đã bông bột mà đánh "anh vợ", nó cũng chả nói gì mà lẳng lẳng lên phòng, chắc giận hấn rồi! phen này " Phong ời chết mày rồi", cười nhẹ vì sự vô duyên của mình rồi vui vì "mèo của hấn vẫn của hấn", lên lầu tắm rửa sạch sẽ, hấn bước xuống nhà cực kì " Handsome" áo thun trắng tron, quần jean bụi mải rách, lúc đó nó cũng trên nhà đi xuống, với chiếc quần đùi đen ôm sát, khoe chân dài, cùng chiếc áo cúp ngực trắng kèm áo khoác ngoài làm con trai nhìn phát lóa mắt, mang đôi giày đen 10 phân, nó bước ra cửa thì hấn kéo nó lại ôm eo nó từ đằng sau

- Em định đi đâu?

- Ngoại tình- nó nói đều

- Em.em- hấn nói lấp bắp nó chơi hấn sao

- Chào anh- nói rồi Lam khẽ nhón chân kiss vào má hấn một cái làm ai kia ngất ngây con gà tây.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Thế là nó lajra ngoài cả đêm nó không về, hấn cũng vì vậy mà cả đêm thao thức sang phòng nó rồi lại ngược ra cổng, vòng vo cuối cùng đáp vào " sân bay" là cái sofa trong phòng khách, 4h sáng như hồ trước nó vừa về nhà, lướt tay trên băng mặt khẩu, vào nhà với dáng vẻ mệt mỏi, vào phòng khách đảo mắt xung quanh gặp ngay cảnh hấn đang nằm co ro trên sofa, lắc đầu ngán ngẫm định bước lên lầu nhưng nghĩ lại, nó bước đến cạnh hấn, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp như tượng tạc của hấn, da trắng nõn, môi mọng, lông mày rậm mà người ta bảo lông mày rậm thì rất chung thủy (vậy mà sát gái mới đau chứ), vô định nó đưa tay chạm vào má hấn kéo nhẹ lên khuôn mặt rồi lắc đầu suy nghĩ "mày làm gì vậy Lam, hấn ta là ai, hấn ta là kẻ sát gái, là người trong vụ giao dịch của ông ta *chỉ cha nó* thì mày làm sao có thể yêu được mày điên rồi", đưa tay ra khỏi má hấn, rút tay về thì bất chợt hấn cầm chặt tay nó không buông, tay nó vẫn đang trên má hấn, hấn nhẹ nhàng nói- Em nhìn đủ chưa

nó bối rối, mặt có chút đỏ nhìn rất dễ thương, hấn mở mắt ra gặp mặt nó khẽ cười thầm, nó rút tay lại hấn vẫn vương không muốn làn da tay mịn màng của nó rời da mặt mình. Nó lấy lại giọng:

- Bỏ ra

- Trả lời tôi- hấn hỏi ngược lại

- ???- nó thắc mắc

-EM đi đâu cả đêm?- hấn hỏi

-..... nó đang ngập suy nghĩ hấn lo cho nó vậy ư? hấn như thế là có tình cảm với nó ư? không thể nào!

nó toan đứng dậy thì hấn đứng lên kéo nó lại, nó ngã xuống sofa còn hấn thì đè lên người nó, áp mặt nhau sát rạt hấn hỏi lại:

- Trả lời

-.....im lặng mặt nó đang đỏ lên vì xấu hổ mà hấn càng đè chặt nó xuống ghế làm nó rất khó chịu, ngược lại hấn rất chi là thích cái tư thế hiểu lầm này, càng lấn tới, chuẩn bị môi nó cách khung thành môi hấn với cự ly rất ngắn 5 mm rồi 4mm.

Nhỏ ở phía bên ngoài chạy tọt vào, miệng la í ới:

-Lam ơi. Lam à

Nhỏ đứng hình khi thấy cảnh tượng đó, la lớn:

- Anh là ai mà sao làm như thế hả, bỏ bạn tôi ra!

Nó cũng xấu hổ đẩy hẳn ngã ra phía sau, kéo tay nó đi thẳng lên phòng, còn nhỏ thì luôn miệng ra hỏi:

- Sao bà và anh ta ở chung nhà

- Sao bà giấu tui

- Lam ơi, tui mà không vào kịp là bà ra sao nữa

-.....

-.....

Nhỏ luyên thuyên đủ thứ, nó thì lắc đầu ngán ngán với suy nghĩ của mình về hấn, hấn ở dưới nhà tay cứ vô thức chạm vào má, mà cười thầm, cậu ở đâu cũng chạy vọt vào:

- Honey ơi, anh đến thăm em này

thấy hấn, cậu hậm hực đi lại, đến gần lạnh mặt quát:

- Mà ở nhà em tao làm gì?

- Tao là chồng Lam- hấn trả lời tình bơ

-OH MY GOD! hồi nào?- cậu choáng

-.....im lặng nhún vai

- Mẹ kiếp lão già- Cậu chửi tục vì cậu biết cái này do ông ta sắp xếp

Cùng lúc đó nó và nhỏ trên lầu đi xuống, nhỏ thấy cậu thì ngượng ngượng còn nó thì vô hồn, cậu lớn giọng:

- Nhật Lam chuyện này là sao hả?

Nó thờ ơ nhún vai, nhỏ cũng bí đường:

- Ủa Thiên Hương sao cô cũng ở đây- cậu đang ở trong đồng câu hỏi

- À tôi là bạn Lam- nhỏ đáp

- À, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?- cậu nói lớn

- Tao và cô ấy có hôn ước- Hấn nói lạnh giọng

- Mà nên nhớ em tao mà có chuyện gì thì mày không yên đâu- Cậu cảnh cáo rồi cười gian

- Lam à lên phong tui có chuyện cần nói- nhỏ nghiêm túc

gật đầu rồi lên phòng với nhỏ bỏ lại hai ông dưới này đag suy nghĩ nhiều vấn đề

Trong phòng nó là phòng cách âm nhỏ nói:

- Tui nghĩ bà nên về T.Q có chuyện rồi?- nhỏ có vẻ hốt hoảng

- *nhú mày* chuyện gì? nó hỏi lại

- À, công ty đối tác bên T.K đang định kí một bản hợp đồng quan trọng, cần gặp chủ tịch- nhỏ nhẹ giọng hơn

- Được- nó khẽ nhếch môi, "thứ vị sắp gặp gia đình "chông" rồi"

- Tui đặt vé máy bay bà sẽ bay sang Mỹ chiều nay lúc 15h- nhỏ cười

- được rồi? nói rồi nó lôi cái va ly, hôm từ Mỹ về nó còn chưa mở đồ ra nữa, nó khẽ lấy chiếc hộp quà mà mẹ nó tặng hai anh em ra ngắm nghía một lúc, định cất đi nhưng nhỏ vội vàng ngăn lại:

- KHoan đã đây là chiếc hộp mà bà từng nhắc đến đúng không?

Gật đầu vì thái độ ngạc nhiên của nhỏ-

Tui thấy ở đây còn có một điều kì lạ!!!

Vậy điều kì lạ này là gì???

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nó khẽ nhủ mảy, quả thực từ lúc anh em nó nghe tin mẹ mất kể từ hôm đó nó không động chạm gì đến chiếc hộp nó tưởng chừng rằng: mẹ nó rất mong manh như món quà này vậy, nó rất sợ mất đi món quà do mẹ nó tỉ mỉ làm tặng hai anh em, nó cất giữ món quà xem như bảo bối. Nhỏ khẽ nhủ mảy rồi nói:- Mẹ bà không lẽ chỉ ra đi như vậy, bà không thấy có uẩn khúc hay sao, tại sao ba bà lại kêu người sát hại mẹ bà phải chăng....

CHưa kịp để nhỏ nói xong, nó nhanh tay cầm lấy chiếc hộp xem xét kĩ lưỡng, quả thực nh nhỏ nói giữa thân hộp có một khe hở nhỏ được bọc bên ngoài bằng dây ruy băng nếu nhìn thì rất khó thấy, may đầu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện. Nhỏ tiến lại gần:

- Phải chăng mẹ bà còn có bí mật nào nữa?

- .....im lặng rồi nó khẽ lấy tay kéo sợi ruy băng, xuất hiện khe hở, khẩy khe hở đó ra quả thực là một ngăn khác, vậy chiếc hộp này có hai ngăn sao nó trách mình tại sao lại khờ đến như thế không xem xét kĩ vấn đề.

- Có một bức thư - nhỏ hoảng hốt

- .....im lặng, khoe mắt cay cay khi nó nhìn vào từng hàng chữ mà mẹ mình viết, bức thư có lẽ đã viết vào cái ngày mẹ nó ra đi mãi mãi vì trên giấy còn vương lại một vết đỏ thẫm.

Gửi hai con của mẹ

Mẹ biết mẹ là người mẹ không tốt, mẹ xin lỗi các con nhiều lắm, những lúc các con cần mẹ thì mẹ lại không ở bên, sinh nhật các con mẹ cũng không về thăm hay viết một bức thư nào cho các con cả! mẹ thực sự xin lỗi hai con, món quà này là do mẹ tự tay làm và thiết kế tặng hai con đó, mẹ hy vọng hai con thích nó và cũng có thể phần nào xóa bỏ sự xa cách của chúng ta

Thiên Anh , Nhật Lam Á! hai con yêu, có thể các con đọc xong bức thư này thì mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa, hai con nên nhớ rằng dù như thế nào cũng phải sống thật hạnh phúc và thật tốt nhé! Thiên Anh con hãy cố gắng chăm sóc em thật tốt khi không có mẹ, mẹ tin con con trai!

Còn một điều này mẹ muốn nói, có lẽ khi mẹ nói ra hai con sẽ rất shock nhưng các con hãy nghe mẹ nói, về một người đó chính là cha các con. Tập đoàn mà ông ta đang làm chủ là tâm huyết của ông bà ngoại cả đời gây dựng, nhưng ông ta đã dùng thủ đoạn để chiếm đoạt chuyển nhượng số cổ phần trong đó. một điều nữa ngoài hai con ra, ông ta còn có một đứa con gái tên Linh Chi cùng tuổi với hai con và một người vợ, mẹ con bà ta đang âm mưu lật đổ ông ta để nắm quyền tập đoàn nhà mình, lòng dạ bà ta rất thâm hiểm các con nên cẩn thận.

Nhật lam mẹ biết trong thời gian qua con đã cố gắng nỗ lực thành lập T.Q, mẹ thực sự rất tự hào về con nếu như có thể mẹ mong con hoàn thành di nguyện này của mẹ đó là dành lại những gì đã mất, những cái thuộc về mình.

Hai con nên ghi nhớ cho dù không có mẹ hai con cũng phải sống cho thật tốt. mẹ yêu hai con nhiều lắm!

Nước mắt thấm ướt la thư, nét chữ bị nhòe đi, từng tiếng nấc nghẹn. nhỏ cũng khóc như cảm thương cho số phận của nó, nhỏ dang tay ôm nó vào lòng thầm nghĩ có tiền chắc gì đã mua được hạnh phúc, chẳng thà nó không có ba mẹ còn hơn là có người cha như vậy.

- Lam à, mạnh mẽ lên

-.....hức...hức...c.....- nó nấc nghẹn trong tiếng khóc

- Có tui ở đây bà đừng khóc nữa, tui sẽ giúp bà trả mối thù này, đòi lại những gì thuộc về bà ấy! tin tớ chứ- nhỏ rần giọng

- Ủ- Nó nói rồi gạt đi giọt nước mắt

Mẹ nó bị ám sát là do biết được sự thật này sao, còn Linh Chi, chả phải cô ta là.....

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

- Chuyện gì thì còn có đó, trước hết bà nên chú tâm vào công ty, vì khi còn có nó bà mới có cơ hội trả mối thù này- Nhỏ nó gạt giọt nước mắt yếu đuối đó đi, nó cười như không cười, chiếc hộp quà vẫn nằm đó, dải ruy băng vẫn phất phới bay vì ngọn gió mùa đông lạnh ngắt tràn vào cửa sổ, một thứ như dừng lại giữa không gian thời gian nhỏ ngòi đó, tay ôm nó thật chặt, nó thề rằng chỉ có Thiên Anh, nhỏ là người thân của nó, à mà còn một người nữa đó là hấn nó cũng không chắc chắn tình cảm mình dành cho hấn là thật lòng hay thoáng qua nó chỉ mới gặp hấn chưa tròn một tuần mà trong tim nó có hình bóng của hấn rồi nó phải làm sao chấp nhận hay gạt bỏ, đó là vấn đề của tương lai, còn bây giờ trước mắt nó chỉ có hận thù mà thôi. Nhỏ đã về, bây giờ cũng gần trưa rồi, đứng dậy sắp xếp cho xong đồng quần áo để kịp giờ sang Mỹ, cầm bức thư mẹ viết, cẩn thận nhìn ngắm nét chữ nghiêng nghiêng của mẹ, lòng chợt cười vu vơ, môi nhoeo một một cười chua xót nhưng không kém phần ma mị.

"CỐC CỐC" "Cạch"

Tiếng gõ cửa, mở cửa như đánh thức tâm hồn nó, chợt quay sang nhìn ra phía cửa, gương mặt lạnh lùng hướng về chàng trai ấy, ánh mắt không kém phần bi thương, làm ai kia rùng mình, khẽ nhíu mày:

- Sao vậy- Chính chàng trai ấy hỏi không ai khác là hấn đấy, lời nói quan tâm như không quan tâm, thờ ơ nhưng ấm áp

- .....Im lặng, đôi mắt xám tro vô hồn như nhìn con trai ngoài cửa.

Bất chợt hấn tiến lại gần nó hơn, liếc nhìn xung quanh căn phòng chỉ có trắng và đen hấn như hiểu thêm về con người nó, thích sự âm u lạnh lẽo pha lẫn tinh khiết, chắc hấn có điều gì bí mật về người con gái này. Khẽ choàng tay qua ôm lấy người con gái nhỏ bé trong lòng không biết tại sao hấn lại muốn che chở cho người con gái này từ cái nhìn đầu tiên, phải chăng hấn yêu nó rồi ư? Có lẽ vậy à mà không là chắc chắn

- Em không nghe tôi hỏi à- Hấn lạnh giọng mà vẫn ấm

- .....im lặng

- Tôi hứa là tôi làm được- hấn nói chắc chắn

Cờ mà hứa cái gì, nó đang tìm câu trả lời cho câu hỏi này. Như hiểu được tâm lý nó, hấn nhẹ giọng:

- Bảo vệ em?

Tim nó đập rộn ràng, đầu nghiêng nghiêng khẽ chạm vào lòng hấn, nó cũng cảm nhận được trống ngực hấn đập liên hồi, tim đập loạn xạ. Nó cố vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay ấm áp kia, quả thực bên hấn nó có cảm giác lần lần ấm áp kì lạ, nó vùng dậy đứng lên, quay mặt ra chỗ khác tránh cho hấn thấy khuôn mặt ửng hồng của mình, lấy lại vẻ lạnh ấy nó khẽ hỏi:

- Có chuyện gì?

-À tôi gọi em xuống ăn trưa- hấn ngượng ngùng vì.....,

Đến gần chiếc bàn ăn, nơi đó có 2 cô hầu, khuôn mặt nhăn nhó hết sức bi hài nhìn mâm cơm trước mặt, chả là hôm nay lên con Phong thiếu gia lại vào bếp nấu ăn, công việc mà trước giờ cậu chưa từng làm mà hôm nay lại vô bếp như thế. Thấy hai cô hầu nhăn nhó nó khẽ nhíu mày rồi giãn ra ngay lập tức, quân gia Trung đứng bên cũng e dè trước giờ cô chủ kén ăn, mà ăn chỉ là ăn vài món ăn vừa miệng mà hôm nay nhìn mâm cơm do "Chồng yêu" nấu thì "khỏi chê".

Nó đến gần bàn ăn kéo ghế ngồi xuống, hấn cũng lẩn xăng chạy lại kéo cái ghế gần bên mà ngồi xuống. Nó gấp miếng thức ăn đầu tiên cho vào miệng, may đẹp khẽ chau lại rồi giãn ra trong chưa đầy 2 giây, tất cả mọi người như chết lặng thức ăn như thế cho heo nó còn chê nữa ý, chả là hấn chiên trứng mà nó đen thui mặn chát, cơm thì nhão, canh thì đắng ngắt.

- Tiểu Thư thấy thế nào? - Quân gia Trung lo lắng hỏi, vì ông biết tính cô chủ nhỏ của mình, nếu ăn cái gì không vừa miệng sẽ lập tức không ăn nữa, còn

đăng này thì.... ăn ngon lành

- Ngon- nó hấp gọn

Hắn cũng vì vậy mà rất vui, môi khẽ cười làm điều đúng tất cả trừ nó và ông quản gia ra, hắn cũng cầm đũa ăn cơm vì thấy nó ăn ngon như vậy

Hắn ăn vào lập tức phun hết ra, rồi gạt đũa nó:

- Sao em nói dối tôi, đừng ăn nữa!- Hắn tức giận

Nó ngược mắt lên nhìn hắn, gằn giọng:

- Tôi bảo ngon

Hắn thấy nó nói như vậy thì không giận nữa mà rất vui, cơm hắn nấu như thế mà nó vẫn ăn ngon lành, có gì hắn không ăn cùng nó, bữa ăn vui vẻ, chỉ có hắn là nói huyền thuyên đủ điều. Mà kẻ cũng lạ, thiên Phong nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn đâu rồi, sao nay lại như thế lắm lúc nó cũng cười thầm vì cái tính trẻ con của hắn.

Ăn cơm xong, hắn nhận được cuộc gọi của ai đó lập tức lấy moto phóng như bay đến một khu biệt thự. Căn biệt thự xa hoa khổng lồ là địa bàn hoạt động của bang Dark, hôm nay bang có chuyện gọi hắn đến gấp. Lướt tay trên bảng mật khẩu 10 kí tự kia, hắn bước vào ung dung lấy về mặt lạnh lùng thường ngày. Hắn bước vào lập tức mọi người trong bang cúi đầu chào hắn "KÍNH CHÀO BANG CHỦ". Gật đầu tỏ vẻ hài lòng hắn bước đến gần cậu đang ngồi trên ghế, khẽ nói:

- Chuyện gì?

- Theo tao được biết bang chủ bang Black Rose đang ở Việt Nam, đúng hơn là trên đất Sài Thành này- Cậu nói trong lòng có chút vui

- *nhếch môi* Được-

- Mày tính khi nào ra tay- cậu ngã người ra sau ghế

- Bí mật

- Bang chủ là con gái mày tính ra sao- cậu hỏi có vẻ hơi lo

- Sô-loo 1:1- hắn trả lời nhanh gọn và lạnh tanh

- Là nữ mày không sợ sẽ..... - chưa để cậu nói hết câu hắn đã nói:

- Nếu là con gái thì không tầm thường

- Vậy thì tao sẽ cho người đặt chỗ- Cậu thoáng cười nói vì cậu biết một khi Thiên Phong ra tay thì không dễ chơi

-----

8H, nó lên máy bay riêng đi Mỹ, tới đó hắn về rất khuya cứ ngỡ là nó ngủ rồi nên không làm phiền mà đi thẳng lên phòng

-----

6H sáng hắn thức dậy mà không có nó đâu, cứ nghĩ nó đang ngủ nên đi học trước.

Cổng trường Royal vẫn vậy vẫn tấp nập lũ hám trai mê gái vây kín với những biển hiệu "Hoàng Tử Thiên Phong, Thiên Anh" vẫy ngấp trời, lấy lại vẻ lạnh lùng hằng ngày hai chàng trai bước lên lớp, chỉ có nhỏ ngồi một mình hắn hỏi:

- Nhật Lam đâu?

- Nó sông với mày mà mày không biết hả thằng kia- cậu lớn giọng hỏi

- Hôm qua nay tao không gặp- hắn nói

- O! vậy em gái tao đâu, thằng kia?- Cậu tức tối nắm cổ hắn

- Trời ơi! hai người đẹp ngay cho tôi. Lam qua Mỹ giải quyết công việc rồi- Nhỏ bực mình quát

- O....O- hai anh nhà mình đơ ra

- Khi nào vậy- Cậu hỏi

- Hôm qua- nhỏ nói

RENG RENG RENG

Chuông vào lớp vang lên, cô giáo bước vào, nở nụ cười hiền lành

- Các em hôm nay có bạn mới

- À vậy cô- học sinh nhón nháo

- Em vào đi- cô nói

Cả lớp chú ý ra cửa, một cô gái "ngây thơ" bước vào:

- Chào các bạn mình là Hoàng Linh Chi, học sinh mới ong các bạn giúp đỡ

- bạn là con tập đoàn nào - Một học sinh lanh chanh

- Có thể nói tập đoàn Hoàng Gia- cô ta nói kèm theo cái nhìn về phía ba con người đang đơ ra ở phía cuối lớp

"sao cô ta lại về lúc nà, chả có lẽ nào ....." nhỏ hốt hoảng

"sao lại nói là con tập đoàn Hoàng Gia, có hiểu nhầm à....." cậu thắc mắc

Hắn không nói không rằng, phóng cái vút lên bảng

- Lâu quá không gặp em

- Anh Phong, em nhớ anh lắm- Linh Chi nói mắt đảo tìm một con người mà không thấy, khẽ cười nụ cười ma quái

Cả lớp sửng người, Phong nói nhiều như vậy, cô ta thật đặc biệt. không biết cô ta là ai

----- giới thiệu-----

Hoàng Linh Chi: 17 tuổi (Ả) con riêng của ba nó nhưng chưa được công bố, bạn thanh mai trúc mã củá hắn cũng đẹp nói chung là dễ nhìn, rất mưu mô thủ đoạn, gia thế là con tập đoàn Hoàng Gia đứng thứ 5 thế giới (tập đoàn Hoàng Gia đứng thứ 5, còn T.Q đứng nhì vì ông ta không có năng lực sau khi chiếm đoạt của ông bà ngoại nó thì tập đoàn này giám sát mạnh) yêu hắn, luôn hại nó

- Em ngồi với Thiên Phong nha cô- ả ngọt giọng

- Chỗ đó của bạn Nhật lam rồi- cô nói

-*à co ta ngồi đó* nhưng em có thấy bạn đâu, em ngồi tạm ở đó hôm nay nhé- Ả năn nỉ

- Ủ, vậy tạm hôm nay mai cô sẽ xếp chỗ cho em sau - cô ái ngại

Nói rồi ả kéo tay hắn về chỗ, nhỏ nghi ngờ rồi xám mặt ghé tai cậu nói nhỏ:

- Chiều nay, anh sang nhà tôi có chuyện muốn nói

Cậu khá bất ngờ nhưng rồi gật đầu.

Còn ả ta và hắn thì nói chuyện vui vẻ, và ả ta trong đầu đang mang một kế hoạch nói trong im lặng" Cứ đợi đấy"

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong khi mọi người đang chìm trong đồng suy nghĩ của mình thì ở Mỹ Nó mở đôi mắt xám tro sau giấc ngủ dài mệt mỏi của chuyến bay nửa vòng trái đất, thứ giấc lúc 7h sáng, vào nhà tắm vệ sinh cá nhân, bước ra ngoài với bộ trang phục công sở thanh lịch nhưng không kém phần quyến rũ, đôi cao gót đen 7 phân góp phần tăng thêm vẻ đẹp cho người con gái ấy, mái tóc hung đỏ được buộc lên. Nó rảo những bước nhanh xuống phố dòng người, hòa người vào dòng người tấp nập chốn Hoa Kỳ xa hoa lộng lẫy.

Tập Đoàn T.Q trụ sở chính, không ai nghĩ nó có thể là chủ tịch một tập đoàn lớn như thế này, nó chẳng để ý đến xung quanh rảo bước vào thang máy lên tầng cao nhất, nơi mà "mẹ chồng" đang đợi nó để kí bản hợp đồng đáng giá cả tỷ đô, nhẹ mở cánh cửa bước vào, người phụ nữ cùng cô tự kí đứng cạnh bên, họ thoáng khẽ ngạc nhiên. Bà Trang (mẹ hắn) khẽ cười nhẹ như lời chào, bà đã ngoài 40 nhưng trong bà còn rất trẻ như chỉ mới ngoài 30 khuôn mặt phúc hậu, mái tóc đen hơi xoăn nhẹ làm tăng thêm vẻ đẹp và quý phái cho người phụ nữ này. Cô thư kí của bà lên tiếng:

- Chào cô

Gật nhẹ đầu như lời chào

- Chúng tôi muốn gặp chủ tịch phiên cô gọi chủ tịch ạ- Cô thư kí có vẻ khinh người

Cánh cửa phòng bật mở ai ai cũng nghĩ là chủ tịch, một câu thanh khoảng 25 tuổi bước vào, ngũ quan cũng đẹp rất thanh tú cũng rất ra vẻ sáng suốt. Cô thư kí hăm trai nhanh nhẹn :

- Xin chào phải chăng anh là chủ tịch?

Không nói không rằng, anh ta quay phắt sang phía nó, giọng ăn năn:

- Xin lỗi chủ tịch, tôi đến muộn- câu xin lỗi cũng như trờ ời cho sự ngỡ ngàng của hai con người phía bên

- Bắt đầu được chưa- nó nhẹ nhàng mở miệng giọng sắc lạnh

- Ô, được tôi không ngờ cô lại trẻ đến vậy- Bà niềm nở

- Cảm ơn bà đã quá khen- nó đáp lại khách sáo

- Chúng ta bắt đầu nhé- Bà nói

gật đầu

- Chúng tôi được biết bên T.Q của cô sắp sửa cho ra một dự án lớn về trang sức bên chúng tôi mong muốn chúng ta được hợp tác trong dự án lần này, cô thấy thế nào- bà nói

-

-

Buổi kí kết hợp đồng được diễn ra rất thành công. Ra khỏi phòng bà Trang đến gần nó:

-Cháu quả thực rất giỏi, còn trẻ mà đã là chủ tịch tập đoàn này!

- Quá khen- Nó nói nhẹ nhàng

- Hôm nọ có dịp ta mời cháu đến nhà ta dùng bữa nhé- Bà vui vẻ

- Cũng sắp rồi ạ- Nó nói

- ???

- Vâng ạ- Nó cười nhẹ rồi xin phép đi trước

- Con đặc biệt lắm! con dâu à- Bà nói thầm mà trong đầu rất vui

(Mọi người thắc mắc vì sao bác Trang biết nó là chủ tịch và là con dâu mình mà mọi người không biết không! Một lúc sau sẽ rõ a)

Chiều hôm đó như đã hẹn, cậu đến nhà nhỏ, căn biệt thự không quá xa hoa, nhưng lại rất yên tĩnh, nằm giữa là một vườn hoa hồng thơm ngát hương, cậu như chết lặng khi thấy hình ảnh người con gái cậu thương thầm giữa những khóm hoa ấy, nhỏ còn đẹp hơn cả hoa, tươi tắn mà rạng rỡ lại xinh đẹp vô cùng. Mãi mê ngắm nhỏ mà cậu đơ ra đến vài giây:

- Anh đứng đây làm gì vậy? sao chưa vào nhà?

- Ồ ...Ồ tôi vào đây- cậu ngơ ngác

- Mời anh vào- nhỏ nói rồi cười làm cậu đỡ ra

Căn biệt thự nhỏ, không xa hoa, nhưng lại rất đẹp và mọi thứ thật tinh xảo, quả thực rất tinh tế.

- Hương, cô gọi tôi đến có việc gì- Cậu hỏi

- À- mặt nhỏ thoáng buồn

- Có lẽ sau khi anh xem được cái này thì anh sẽ rất shock, Lam thực sự không muốn tôi cho anh biết nhưng có lẽ tôi đã làm trái ý cô ấy- Nhỏ buồn nói

- Chuyện gì???- mày thanh tú nhủ lại cậu hỏi

- Mẹ anh trước khi mất đã gửi cho anh và Lma bức thư này mãi đến hôm qua chúng tôi mới phát hiện.....- Chưa nói hết nhỏ đã ứa nước mắt

- Mẹ...m.ẹ.... chúng tôi sao- cậu lắp bắp

- Hức...hức.. đây và Linh Chi có liên quan- NHỏ vừa nói vừa đưa cho cậu bức thư

Đọc xong dòng chữ ấy của mẹ, cậu như choáng váng mất bình tĩnh, người cậu khẽ run lên tay nắm chặt đến bật cả máu, rồi cười lên:

- HAHA, cuối cùng cũng lộ mặt, được lắm- cậu khẽ nhếch môi

- Anh định làm gì- nhỏ hỏi

- Tôi sẽ phải trả mối thù này- cậu nói như chắc chắn bấy giờ cậu mới nhìn sang nhỏ, gương mặt lem lem nước mắt, tìm cậu xót xa, cô ấy khóc vì cậu sao, khẽ đưa tay gạt giọt nước mắt. Nhỏ bất ngờ ngược lên nhìn cậu, mắt nhìn nhau trong vô thức rồi nhanh chóng cup mắt xuống mặt nhỏ ửng lên thấy ngượng

- yên tâm tôi sẽ không để hai người tôi yêu gặp nguy hiểm- Cậu nói trong câu nói ấy có gì đó có vẻ như nói đến nhỏ làm mặt nhỏ đỏ càng đỏ hơn.

Ngày hôm sau nó đã về nước thì đến nhà nhỏ ở một đêm

- Cô ta đã về- giọng nhỏ có vẻ lo lắng

Nó chả nói gì ngoài cái nhếch môi đầy khinh bỉ

- Cô ta đang nhắm đến cậu và Thiên Phong có lẽ vậy?- Nhỏ có vẻ bối rối

- Khiêu chiếm với Dark- Nó lạnh giọng tay xoay ly vang đỏ trên tay rồi nở một nụ cười quý dị

- Cậu đã có cách?- Nhỏ

Gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi nhấp ngụm rượu

- OK- nói rồi nhỏ cầm điện thoại gọi cho ai đó giọng có vẻ bí ẩn, cả hai đều nở trên môi nụ cười quý dị ma mị nhưng không kém phần quyền rũ

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cả đêm hôm qua, nó và nhỏ như không ngủ ai trong lòng cũng có tâm sự riêng, nó ngồi trên bậc cửa sổ, ánh trăng huyền ảo chiếu xuống gương mặt thiên thần của nó, đôi môi đôi lúc lại nhếch lên kiêu gợi. Lux lâu lâu lại dụi vào chân nó, nũng nịu như chú mèo con to xác-----

Lux là con báo gầm đực mà nó và nhỏ nuôi từ năm 16 tuổi, hung dữ nhưng trung thành và rất nghe lời chủ. Hôm nó từ Mỹ về nó đã dẫn Lux về theo

-----

Ngày mới lại đến, ánh nắng long lanh chiếu lên gương mặt thiên thần người con gái đang nằm trên chiếc giường trắng tinh khiết cần tôn lên vẻ trong trắng cho nhỏ. Tỉnh giấc đã không thấy nó đâu, mở cửa bước vào nhà vệ sinh vệ sinh cá nhân, thay đồng phục xuống dưới nhà nhỏ càng ngạc nhiên khi thấy nó đang nấu ăn, khẽ kéo ghế lại gần người em mà nhỏ yêu quý. Nó nấu xong, khẽ đặt hai đĩa thức ăn cho nhỏ và mình, kéo ghế ngồi xuống. Bữa ăn sáng diễn ra trong im lặng nhưng lại không có gì là ngọt ngào, trái lại là niềm vui.

Ánh sáng xong đẹp bắt đầu sang một bên, nó và nhỏ lại đến trường, nhỏ vẫn đồng phục còn nó lại là style phá cách như mọi hôm "đậm chất bụi", hai con moto lo nhanh trên lòng đường đất Sài Thành đông đúc hòa nhịp vào dòng người tấp nập của thành phố trẻ năng động này.

Cổng trường Royal, sự xuất hiện của hai con moto làm cả trường nhốn nháo, có những con người ghen tỵ lẫn những người ngưỡng mộ. Tiếp sau xe của tụi nó là những siêu xe giá trị. Chiếc BMW đời mới của hần và con Lambogini của cậu, lũ học sinh đang nhốn nháo vì cuộc chào ngày mới của những con xe hạng sang, mở cửa bước ra là những con người hoàn mỹ. cả ngôi trường như có dịp xôn xao bàn tán về sự xuất hiện của một người con gái bên cạnh Thiên phong, không ai khác chính là Hoàng Linh Chi, cô ấy được dịp đi cạnh hotboy nên lên mặt, hất mặt lên trời. Thấy bóng dáng hai người con gái quen thuộc, cậu lao đến quảng tay lên vai hai cô gái, với nó thì chả sao vì họ là anh em còn với nhỏ, cô nàng có vẻ ngượng ngùng đỏ mặt lại càng thêm đáng yêu.

Hần cũng ngại vì Linh Chi ả ta cứ ôm chặt lấy tay hần, nó thấy cũng chướng mắt nhưng thôi nó nghĩ thầm "Lam à! Mày là gì của anh ta cơ chứ" nhếch môi khinh bỉ bản thân, nó cố đi thật nhanh. Vừa lên lớp, nó bị cậu kéo đi trong sự ngỡ ngàng của hần và cô, còn ả ta thì đang cười thầm trong bụng nghĩ rằng "Nhật Lam à! gia đình cô sớm muộn gì thì cũng sẽ ra đường thôi haha"

Sân thượng trường Royal

- Sao em giấu anh chuyện bức thư- cậu gần giọng

- Chưa phải lúc- nó thờ ơ đáp

- Em thật là có chuyện gì cũng nên nói cho anh nghe được chứ- cậu nói

- dạ- nó nói dịu dàng rồi cười nhẹ cho cậu yên tâm

- Em tính thế nào?- Mặt cậu có chút lo âu

- Yên tâm- nó nói

- Anh tin em- cậu cười nói rồi khoát tay nó về lớp

Lớp 11A sắp vào giờ học, nhưng học sinh nhốn nháo cả lên, nhỏ đang đeo head phone nhắm mắt ngủ. Nó và cậu vừa lớp. ả Linh Chi như chộp được cơ hội, giả vờ ngã người vào lòng hần. Hần thấy Linh Chi làm như vậy, cứ tưởng cô ta bị làm sao, đỡ cô ta dậy hỏi han này nọ, đúng lúc nó đi vào, hần vội vàng xô ả ta ra, thấy ả ta ngồi chỗ mình. Không nói không rằng khẽ nhếch cánh môi hôn xinh đẹp lên một đường cong tuyệt mỹ rồi xách chiếc túi xách xuống bàn dưới ngời trong sự ngỡ ngàng như con chó lác của cô ả Linh Chi. Cô ta đang vui mừng thì thấy hần qua xuống chỗ nó:

- Em lên đây cho tôi- hần gần giọng

Nó chả nói gì, lấy tai nghe nghe nhạc, nhắm mắt lại

- Ô , đây là chỗ của em mà anh Phong- ả ta được có ông ọ

- Em lên đây- Hần chẳng nói gì tới ả Chi, nắm tay nó

Nó mở đôi mắt xám tro đờm buồn ra, nhìn ánh mắt sắc lẹm qua chỗ Linh Chi làm cô ta rùng mình rồi nhìn sang hần. Gạt phăng tay hần ra rồi lạnh nhạt nói:

- Biến

Hần không nói quay mặt lên phía trên, ả Chi quay xuống chỗ nó cười mỉa mai nói nhỏ:

- Chào chị, anh Quân của chị sắp về rồi đấy haha

Nghe nhắc đến Minh Quân (mỗi tình đầu ở chap 2 đấy mọi người) lòng nó chột xôn xao, nhưng chẳng biểu hiện ra bên ngoài cứ chăm chăm nhìn vào khoảng không vô định, rồi nhớ lại những kỉ ức ngày xưa bên Minh Quân lắc đầu cho qua đi suy nghĩ vớ vẩn ấy, nó chả để tâm đến gì nữa, ngửa trời thời tiết vào đông se lạnh con người càng làm thêm về cô đơn cho con người, chiếc lá khô rơi nhẹ nhàng nó càng thấy buồn trong lòng.

Buổi học kết thúc thật nặng nề, học sinh ứa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ. Nhỏ cả ngày không nói chuyện với nó vì giữa nó và nhỏ có bàn của hần và Linh Chi muốn nói cũng khó vậy nên đợi ra về rồi nói, nhỏ lại càng không muốn bắt gặp ánh mắt của cậu nên quay mặt đi làm cậu nghĩ nhỏ giận cậu, cứ theo xin lỗi bắt chuyện hoài làm nhỏ ngại ngùng né tránh.

Đạp vai nó một cái nhỏ cười:

- Sao a

Lắc đầu

- Hìhì, Lux về nhà bà nhé, tui cho người gửi sang rồi- nhỏ nói

-Ừ- nói đáp gọn.

Có Lux như người bạn với nó cũng tốt, con báo ấy coi vậy mà tình nghĩa lắm nhé, ngày trước trong chuyến đi ở rừng Amazon Nam Mỹ, nó thấy một con báo gấm đang bị thương ở chân, máu me bê bết. Thấy nó con vật gầm gừ vài tiếng định tự vệ thì nó đưa tay vuốt lông con báo, nhận được hơi ấm từ tay nó con vật nằm im. Rồi nó gọi người đem hộp y tế đến, tự tay nó băng bó cho con báo, cũng kể từ đấy con báo đó đi theo nó, Nó gọi là Lux, Lux bên người hung dữ chỉ hiền lành với nhỏ và nó bất kì ai động vào hai cô chủ Lux sẽ xé sát ngay lập tức.

Hắn cả buổi học cứ quay xuống quan sát nó, thấy nó lặng thinh hắn cũng buồn lắm chả nói chả rằng suốt ngày làm mặt lạnh, à Chi hỏi gì cũng chả quan tâm cứ hướng mắt nhìn nó. Ra về , đội nhỏ nói chuyện với nó xong, hắn kéo tay nó đi. Phòng học chỉ còn ba người cậu nhỏ và ả:

- Chào anh hai- ả ta mĩa

- Hồ Ly tinh- nhỏ nói

- Mày nói cái gì- ả trừng mắt nhìn nhỏ

- Mày là con hồ ly nghe rõ chưa- nhỏ nói

" Chát" cái tát từ tay ả ấn vào má nhỏ, làm khoe môi rí máu

- Cô... làm gì vậy Linh Chi- Thiên Anh lấy tay sờ mặt nhỏ xót xa nói

- Sao anh lại bênh con nhỏ này- ả xia xối cậu

Nhỏ gạt tay cậu, nhếch môi chết người rút trong túi ra con dao nhỏ làm ả sợ xanh mặt

- Mày nhớ nhé.....- Đang nói nhỏ ngừng làm ả sợ

- Thứ nhất mày đừng đến Nhật Lam và người thân cô ấy mày sẽ có kết cục không mấy gì tốt đẹp- Nói xong nhỏ dùng tay nâng mặt ả lên rồi "xoạt" một làn máu đỏ chảy trong sự ngỡ ngàng của cậu, rút dao lại nhỏ liếm những giọt máu dính trên dao, khẽ nhếch môi khinh bỉ:

- Thứ máu chó của mày cũng ngon lắm haha...- nói rồi nhỏ bỏ đi, Thiên Anh cũng vì vậy mà chạy theo nhỏ. Bỏ lại ả đang đau đớn và sợ nhưng ả vẫn thâm rủa nhỏ

Chỗ nó và hắn

Kéo tay nó xiết thật chặt, kéo nó ra lấy xe.

- Đau- nó khẽ nói

-.....Im lặng hắn giả vờ không nghe nhưng tay đã nói lỏng ra, đến xe mở cửa cho nó bước vào, rồi vòng sang ghế lái, chạy xe ra khỏi cổng trường

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Còn hắn lại chờ nó đi đến một nơi không sang trọng không lớn nhưng quả thật rất đẹp giản dị nhưng toát lên sự yên tĩnh, quán kem với tông chủ đạo là màu nâu gỗ bóng loáng. Những chùm hoa bé xinh xinh leo vắt vẻo trên mái, những chiếc chuông gió kêu leng keng như tấu lên bản nhạc vui giữa mùa đông lạnh lẽo này. Mà mùa đông ăn kem cho chết ả, hắn cũng thấy mình có lẽ hơi vô tâm, kéo nó đến cái bàn góc cửa sổ kéo ghế cho nó ngồi xuống cạnh mình. Đến chỗ quầy, nói gì đó với cô phục vụ hắn đem đến hai ly Capuchino còn bốc khói, khẽ đặt xuống bên phải mình một ly, bên phải nó một ly, nhẹ giọng- Em uống đi

-.....im lặng nó nhìn ly Capuchino một lúc rồi đưa lên miệng, vị ngọt, vị đắng hòa quyện từ từ chảy trong cuống họng thật lạ kì trước giờ nó chỉ uống được cà phê đen không đường nó chỉ thích vị đắng sao hôm nay lại kì vậy, buông ly Capuchino ra khỏi miệng trên đôi môi xinh đẹp còn đọng lại một ít, hắn khẽ nhíu mày, thật ra là hắn quan sát nó từ nãy đến giờ. Chờ người sang ghế nó, hắn đặt tay sau gáy nó kéo nó sát lại người mình cúi đầu xuống khẽ liếm đôi môi đỏ mọng ấy, rồi luyến tiếc rời xa, đôi môi ấy ngọt như kẹo vậy, cũng không phải lần đầu hôn nhưng bỗng chốc nó đỏ mặt. Hình ảnh nó và hắn lãng mạn như vậy như đánh gục hàng loạt các cặp tình nhân khác trong quán, một vài người thì ao ước đó là mình còn một số khác lại ghen tỵ, và cũng hình ảnh đó lại lọt vô mắt một chàng trai ngồi ở cái bàn phía đối diện, anh khẽ cười đau xót:

- Em quên anh rồi sao Nhật Lam

Nó vẫn còn đỏ mặt, hần cười nhẹ vì nó rất đáng yêu:

...Về- Nó khẽ nói

- Được rồi- hần cười nhẹ nhìn nó rồi đến quày tính tiền, xong xui hần nắm tay nó, xiết chặt

- Được, tôi với anh sẽ cạnh tranh tôi không để mất cô ấy lần nữa đâu- Chàng trai với đôi mắt xanh khẽ nói tức giận anh xiết tay thành nắm đấm

Cổng Trường

- Thiên hương à, cô có sao không?- cậu ân cần

- Không sao đâu, anh không phải lo- Nhỏ nói

- Má cô đỏ cả rồi- cậu đặt tay lên má nhỏ

- Không, khôn..g sao đâu- nhỏ ngượng ngừng nói

Hần cũng đưa nó về nhà

Lux từ trong biệt thự lao ra, hần cũng ngạc nhiên tốt cùng " cô ấy cá tính thật", nó đưa tay khẽ vuốt lông Lux, Lux im lặng dụi đầu vào tay nó nũng nịu, hần thấy cũng sợ nó nhưng nhanh chóng bỏ qua suy nghĩ ấy. Lux qua sang chỗ hần gằm gừ, định vỗ hần thì nó kịp vuốt lông nói nhẹ nhàng:

- Không được, chồng tao

Hần nghe nó nói như vậy thì lòng vui không tả, nó gọi hần là chồng đó, Nhật Lam gọi hần là chồng haha vui quá đi, thoáng cười nhẹ rồi đưa tay vuốt lông Lux quả nhiên Lux dễ yên thì thoáng liếm nhẹ tay hần.

Tối đó nó nhà đang xem xét tài liệu của công ty thì mail lạ gửi tin nhắn đến:

- Chắc giờ em đang hạnh phúc bên người?

- Quen?

- Đã từng

Đến đây thì nó không trả lời, tâm trạng nó đang sáo rỗng vừa có vui lại có chút buồn

Còn hần thì đã ra ngoài từ sớm, phóng con BMW đến căn biệt thự hôm trước, ánh mặt lạnh lùng gương mặt đẹp như tượng tạc sắc lẹm ung dung bước đi.

"Chào bang chủ" hần khẽ gật đầu thay lời nói bước đến chiếc ghế dành cho bá vương hần ngồi xuống, bóng tối bao trùm nơi này, ánh trăng ngoài cửa sổ bao trùm căn biệt thự đen, một vệt tia sáng len lút nhìn vào khe cửa tôn lên vẻ đẹp cho hai chàng trai:

- Có chuyện?- Câu nói lấp lửng của hần

- Nữ chúa băng- cậu trả lời

Nghe đến tên người con gái đứng đầu thế giới ngàem hần khẽ nhếch môi:

- Khiêu chiến?

- Đúng!- Ngắn gọn bởi chất giọng lạnh lùng của cậu

- Bao giờ?

- Cuối tuần này, 9h khu đất trống phía Tây thành phố- Cậu nói

Khẽ nhếch môi hần cười nhạt tỏ vẻ thích thú rồi cùng cậu ra về.

Kéo hần vào một căn phòng

- Mày tin tưởng Linh Chi lắm à

- Ý mày là?- hần nghi ngờ hỏi

- Con hồ ly đó nên cẩn thận

- Mày không được xúc phạm cô ấy- Hấn túm cổ áo cậu

- Tùy mày thôi, nếu như cô ta đụng vào em gái tao cẩn thận!- Cậu gằn mạnh hai chữ cuối rồi hất tay hấn ra khỏi áo mình

Hấn vẫn đứng đó trong đầu đặt ra câu hỏi vì sao cậu nói như vậy mà còn liên quan đến nó nữa

Trở về nhà với tâm trạng buồn vui không rõ thấy Lux nằm ở ghế sofa hấn đến gần con vật tình ngu trở quáu định gào mặt hấn nhưng thấy đó lại là "chồng" cô chủ nên dịu mắt xuống, cà cà vào tay hấn, hấn cũng vuốt lông Lux.

Cũng khuya rồi lết thân lên phòng đi ngang qua phòng nó hấn khựng người lại khi nghe tiếng hát trong trẻo ngọt ngào của nó cất lên, hấn như say mê trong tiếng hát ấy, khẽ chạm nhẹ khóa cửa vận khóa nhìn vào cảnh đẹp trước mặt người con gái mặt chiếc váy trắng ngồi ở bậc cửa sổ, mái tóc hung đỏ nhẹ nhàng bị gió nghịch đùa vui bất phát phối, ánh trắng sáng dịu ôm gương mặt quyến rũ tà mị ấy, bờ môi căng mọng như cánh anh đào khẽ mở theo từng câu hát, nếu như ban ngày nó lạnh lùng như thế nào thì bây giờ nó mong manh, hiền dịu như thế:

lease see me reaching out for someone I can't see

Take my hand let's see where we wake up tomorrow

Best laid plans sometimes are just a one night stand

I'd be damned Cupid's demanding back his arrow

So let's get drunk on our tears and

[Chorus]

God, tell us the reason youth is wasted on the young

It's hunting season and the lambs are on the run

Searching for meaning

But are we all lost stars, trying to light up the dark?

Lời bài hát lost Star vang lên hấn như đắm chìm trong tiếng hát của nó thì nghe tiếng thở dài. Không chần chừ gì nữa hấn hát tiếp bài hát bị bỏ dở:

[Verse 2]

Who are we? Just a speck of dust within the galaxy?

Woe is me. if we're not careful turns into reality

Don't you dare let all our best memories bring you sorrow

Yesterday I saw a lion kiss a deer

Turn the page maybe we'll find a brand new ending

Where we're dancing in our tears and

[Chorus]

God, tell us the reason youth is wasted on the young

It's hunting season and the lambs are on the run

Searching for meaning

But are we all lost stars, trying to light up the dark?

[Bridge]

I thought I saw you out there crying

I thought I heard you call my name

I thought I heard you out there crying

Just the same

[Chorus]

God, give us the reason youth is wasted on the young

It's hunting season and the lambs are on the run

Searching for meaning

But are we all lost stars, trying to light up the dark?

But are we all lost stars, trying to light up the dark?

Tiếng hát người con trai nhẹ nhàng vang lên, nó khẽ giật mình rồi lại ngồi nghe hần hát, quả không ngờ hần một hotboy chính hiệu chắc cũng là một ca sĩ giọng hát nhẹ nhàng trầm bổng không sai một nốt.

- Em hát hay lắm- hần tiến lại gần choàng tay qua ôm nó từ phía đằng sau

- Anh cũng vậy- nó khẽ nói rồi cười nhẹ, dưới ánh trăng này có Chúa chứng giám nụ cười ấy đẹp quá, hần khẽ đờ ra rồi hỏi nhỏ phả hơi thở vào tai nó:

- Sao giờ này em chưa ngủ?

-.....Im lặng lòng nó rối lắm, nó khẽ nghĩ " sao anh ta quan tâm mình vậy"

- Ngủ đi- Hần vẫn nhẹ nhàng như vậy người con trai lạnh lùng như tảng băng ấy lại có thể như vậy luôn ân cần và dịu dàng với người con gái này, khẽ cúi xuống hôn lên trán nó, bẻ tóc nó đặt lên chiếc giường màu trắng rồi mình cũng ngã lưng xuống, vòng bàn tay rắn rỏi qua eo nó xiết chặt. Nó khá ngỡ ngàng:

- Về phòng đi- giọng nó có chút lạnh nhạt nhưng vẫn rất dịu dàng.

- Tôi muốn ngủ với em - hần nói, gương mặt nó có chút đỏ rất dễ thương khi được ánh trăng chiếu vào

Nó im lặng không nói gì, hần xiết chặt eo nó hơn, lật người nó quay vào phía mình, đưa bàn tay lên vuốt tóc nó, ấn nhẹ đầu nó vào khuôn ngực sắt thép ấy rồi ngấm mắt ngủ hần cứ ôm nó chặt như thể như cứ sợ phải vứt mất đi cái gì đó quý giá, còn nó thì cũng không ngần ngại vòng tay qua eo hần ôm chặt lại. Hần có phần ngỡ ngàng vì thấy nó bạo như vậy như lại rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sáng sớm, ánh sáng len lỏi vào căn phòng trắng đen ấy, đôi mi cong dài khẽ rung lên rồi đôi mắt khỏi tro khẽ mở. Tự ngạc nhiên vì sao lại có người ngủ cùng mình còn ôm nhau nữa chứ " trời ơi mây điên à Lam" đầu tranh tư tưởng rồi cuối cùng nó khẽ đỏ mặt, ngán đầu dậy, thì bắt gặp gương mặt người con trai ấy, " đẹp thật" hai từ khẽ thốt ra từ đôi môi anh đào ấy, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào từng má hần, vuốt nhẹ rồi từ từ chuyển lên sờ vào đôi mắt chân mày, vầng trán cao rồi dừng lại ở đôi môi, chạm rồi từ từ buông tay xuống, đang định gỡ tay hần ra thì hần kéo tay nó ngược trở lại rồi lập tức đè lên người nó tư thế khá là "mò ám" nó thoáng giật mình, hai tay đặt trên lòng ngực hần cố gấn mà đẩy ra, thực ra hần dẩy lâu rồi ngấm nó ngủ rồi thấy mi nó rung nên ngấm mắt giả vờ ngủ rồi xem nó phản ứng thế nào. Thấy nó chạ vào khuôn mặt mình thì khẽ cười trong lòng không muốn nó rời nên mới làm " cái tư thế mò ám này"- Em sờ rồi định bỏ đi à!

Nó ngây người không hiểu gì cả, rồi nhớ ra thoáng chốc mặt đỏ hồng rất dễ thương hần chăm chú nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nó mà không để ý nó tung một cước mém tí nữa là hần ôm sắn rồi. Bang chủ bang Dark sao có thể dễ dàng như vậy, kẹp chặt hai chân nó rồi khẽ áp sát mặt mình xuống gần mặt nó:

- Em to gan nhì!

- Thả ra- Nó khẽ nói

- Không được- nói rồi hần từ từ cúi mặt xuống hôn lên đôi môi đỏ ửng của nó, nó nhắm đôi mắt lại hần cũng vậy đến lúc không còn không khí thì mới

luyện tiếc buông nhau ra. Chồng hai tay bên đầu nó, ngắm người con gái dưới thân mình khẽ nói:

- Em lạnh lùng mà đôi khi cũng dễ thương phết nhỉ!

Hắn cũng công nhận điều này, nó lạnh lùng nhưng đôi khi cũng dễ thương lắm cứ nhìn khuôn mặt ửng đỏ hắn lại nhìn cười không được mà bật cười nhẹ, không cười nhếch môi nữa mà cũng là nụ cười thật sự rất đẹp, nó cũng lệch nhịp vì nụ cười nam thần ấy, nó cũng có suy nghĩ như hắn nói quả thực khi gặp hắn nó suy nghĩ về hắn nhiều hơn, thích cười hơn, nói nhiều hơn.

- Anh...cười...đẹp lắm- Nó khẽ ngượng ngừng nói câu đó

Hắn đơ ra, lần đầu tiên nghe nó nói dịu dàng như vậy

- Tôi muốn cười khi thấy em cười mà thôi - Hắn nhẹ nhàng nó rồi hôn lên trán nó.

- Đi học thôi, em mặc đồng phục nhé - Hắn nói

Nói rồi hắn buông tha cho nó vừa đi vừa cười thầm như thằng tự kỉ rồi nó cũng đứng lên vào nhà vệ sinh nhìn khuôn mặt mình trong gương khẽ cười, cầm trên tay bộ đồng phục Royal nó nghe lời hắn mặc vào. Nó bước xuống nhà thì thấy hắn đang ngồi ở bàn ăn, bên cạnh là Lux đang nằm dưới chân bàn. Nghe tiếng động cả chủ lẫn tớ đều quay lên thì thấy nó, nó mặc váy trog cứ như búp bê ấy, rất đẹp.

Nó khẽ nhú mày, quản gia Trung nói:

- Tiểu thư vào ăn sáng rồi đi học!

Nó kéo ghế ngồi đối diện hắn, cô hầu gái đem đến một ly cà phê đen, nó cầm ly cà phê đến lên uống một hớp.

- Uống cà phê không đường không tốt - hắn cúi mặt ăn và nói

- Ăn cái này đi- Nói rồi hắn đẩy một đĩa thức ăn đến trước mặt nó. Khẽ nhăn mặt không muốn ăn nhưng do thấy hắn nhìn nên nó đành ăn một miếng:

- Tôi ăn xong rồi, em ăn đi rồi đi học- hắn lạnh lùng nói nhưng thực ra trong lòng rất quan tâm nó

Đội hắn đi khuất nó vào nhà vệ sinh nôn hết những thức ăn lúc nãy ra, khuôn mặt phờ phạc thiếu sức sống. Quản Gia Trung khẽ lắc đầu, cậu chủ chưa hiểu rõ cô chủ rồi, trước giờ bữa sáng nó không bao giờ ăn chỉ uống cà phê là đủ, nếu ăn thì chỉ có thể ăn những thức ăn do chính tay quản gia nấu, vì nó không ăn được thức ăn nào khác.

Hắn chờ nó ngoài cổng thấy nó dắt con moto ra, hắn đến giật lấy chìa khóa:

- Đi chung

Nó cũng thấy khó chịu nhưng rồi cũng đi chung với hắn, không khí trong xe ngày càng ngọt ngào không ai nói với ai câu nào.

Cổng trường Royal, tất cả học sinh hướng mắt ra xem 3 con siêu xe của nhà cậu hắn và nó, ai ai cũng ngạc nhiên khi thấy hoàng tử đi chung với nó. Cả bọn gặp nhau nhỏ vui vẻ:

- Nay đi chung với Thiên Phong luôn à

- Đúng đó, tình cảm giữ ta - Cậu hùa vô chọc

- Thôi đi - Hắn lên tiếng

- Làm gì mà căng vậy - Nhỏ bủm môi

- Vào lớp đi - Cậu lấy lại vẻ lạnh lùng nói

Thế là nhỏ và cậu đi trước hắn và nó theo sau, đang bước có cảm giác ấm ở tay hình như ai đó đang siết tay mình nó quay đầu, hắn đang nắm tay nó, môi nở nụ cười nhẹ tênh. Nó cũng ngại nhưng rồi cũng để yên.

Vào lớp đã thấy khuôn mặt khó ưa của ả Linh Chi thấy hắn nắm tay nó ả tức lắm cố nén trong lòng, nó thì chả quan tâm chi tới loại người như ả chỉ nhếch môi.

- Anh Phong, hôm qua anh ở đâu không đi chơi với em- Linh Chi ỏng ẹo

- Hắn không nói khuôn mặt lạnh tanh nhú mày nhìn đồng băng keo trên mặt ả, như thấy hắn quan tâm ả (con này tưởng bở) thì giả vờ:

- Thiên Hương mình xin lỗi bạn, mình không có ý xúc phạm bạn, bạn rạch mặt mình mình sẽ bỏ qua - ả cố tình nhấn mạnh chữ "rạch mặt"

Nhỏ đang đơ không ngờ cô ta diễn đạt vậy, hắn quay sang nhìn nhỏ với con mắt khinh thường:

- Cô làm gì vậy?
- Tôi không có làm gì cả, anh đi mà hỏi cô bạn của anh đó
- Em...e...m kh..ôn..g có làm gì hết huhuuu- Ầ khóc
- Cô đừng ý như vậy mà ăn hiếp Linh Chi - Hấn nói khuôn mặt lạnh như tiền quăng cho nhỏ cái ánh mắt khinh bỉ
- Thôi anh ... Thiên Hương bạn ấy tức em sợ.....huhuuu- Ầ mếu máo
- Tôi không ngờ cô lại như vậy - Hấn nói rồi nhếch môi

Nhỏ uất ức chạy đi, cậu thấy như vậy thì cậu tức lắm, quay sang chỗ hấn khẽ nhếch môi:

- Hãy nhớ lời tao nói

Rồi cậu chạy theo nhỏ, ả ta được cái đắc ý cười thầm, nó chả nói chả rằng đành mặt lại rồi quăng cặp lên bàn bắt chéo chân nhắm mắt

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nhỏ uất ức bỏ chạy lên sân thượng, từng làn gió đông lạnh thổi nhẹ nhàng, vài sợi tóc hạt de bay bay trong gió, từng giọt nước mắt rơi nhẹ nhàng, gương mặt xinh đẹp khẽ lặn vài giọt nước trong veo, thật nao lòng. Cậu đang chạy theo nhỏ, cửa sân thượng không đóng, cậu chạy lên nhỏ đang đứng gió lạnh thổi vào khuôn mặt thiên thần, đôi vai thon khẽ run lên.

Chiếc áo vest khẽ được coi ra, cậu nhẹ nhàng khoát nhẹ lên đôi vai đang run ấy, nhỏ bản thân quay mặt lại, gặp khuôn mặt nam thần của cậu khẽ thẹn đỏ mặt, bốn ánh mắt chạm nhau:

- Anh tin tôi chứ- Nhỏ cố gắng đè nén cảm xúc nói
- Tôi tin- Cậu ân cần đáp
- Cảm ơn nhé- Nhỏ khẽ cười nụ cười thiên thần rồi chọt nước mắt lại tuôn ra
- Có chuyện gì sao - Cậu bối rối

- Tại sao ngoài anh và Lam ra ai cũng xem tôi như người thừa vậy, tôi vừa sinh ra đã bị tổng vào cô nhi cha mẹ tôi ghét tôi vậy sao. Trong cô nhi tôi chưa bao giờ được sống cái cảnh như bao đứa trẻ khác tôi bị lũ trẻ khác ăn hiếp chúng đánh đập tôi, tại sao tôi lại bất hạnh như vậy sao chưa ai quan tâm và yêu thương tôi như một con người hả trời!- Nhỏ òa lên khóc nức nở, bao nhiêu thứ đè nén nhỏ đã nói ra hết, lúc nào nhỏ cũng tạo ra cái vỏ bọc vui vẻ để che mắt mọi người chứ thật ra nhỏ đau lắm

Một vòng tay rắn rỏi choàng qua ôm cả thân hình nhỏ bé đang run lên.

- Tôi tin em vậy là đủ- giọng nói ân cần ấm áp. Nhỏ vẫn khóc trong vòng tay ấy, khóc vì đau khổ và lẫn vui mừng, con người ta khi yếu đuối hy vọng có một chỗ dựa an toàn và nhỏ cũng vậy bây giờ nhỏ có Lam có cậu là những người thân yêu của mình, nhỏ khẽ cười trong hạnh phúc

Reng reng chuông vào học đã vang lên

Một đôi trai gái nắm tay nhau vào lớp đi ngang qua chỗ hấn và ả ta nhỏ khẽ ném một cười khinh miệt.

Hấn nãy giờ im lặng suy nghĩ về những gì cậu nói, khẽ lắc đầu qua xuống bàn nó, thấy biểu cảm khuôn mặt nó cực kỳ lạ, nó đang nở một nụ cười quý dị vừa thiên thần vừa mang nét ác quỷ.

" Thông tin"

" Dạ thưa chủ tịch, tôi đã thu thập thông tin về công ty của ông ta"

" tốt"

" cảm ơn chủ tịch tôi nay tôi sẽ gửi cho cô thông tin về công ty ông ta cho cô vào e-mail mật, à còn chuyện này nữa"

" Nói"

" Đây là những gì tôi điều tra được về mẹ con bà ta"

" Tốt tiếp tục theo dõi"

Một vài tin nhắn từ một số máy lạ gửi cho nó.

- Cả lớp hôm nay chúng ta có bạn mới, em vào đi!- cô giáo vui vẻ nó rồi quay ra cửa ý bảo bạn học sinh mới vào

"WOWWWW!" Cả lớp ồ lên trừ năm con người mỗi người một suy nghĩ về chàng trai ở phía trên, chàng tra này quả thật rất đẹp, đôi mắt xanh dương lai Tây, sống mũi cao tính tể, da trắng, tóc màu hạt dẻ ququar thực nếu như Thiên Phong đẹp về đẹp lãng tử, lạnh lùng thì anh bạn này mang vẻ đẹp rực rỡ ấm áp.

- Em giới thiệu đi

- Nguyễn Minh Quân, chào- Giọng nói vui vẻ kèm một nụ cười tươi làm cả nam lẫn nữ đơ ra

- Em ngồi chỗ nào!- cô giáo vui vẻ nói

- Cảnh Nhật Lam- không đợi sự đồng ý của ai anh xách balo xuống chỗ nó

Vấn nét mặt ấy vẫn khuôn mặt ấy nhưng sao bây giờ lại thay đổi nhiều đến như vậy sự vui vẻ hồn nhiên của một cô thiếu nữ đâu rồi mà thay vào đó là sự u ám, lạnh nhạt bất cần đời như vậy.

Hắn nghe đến tên nó thì khẽ nhủ mày, khuôn mặt trầm lắng hơn, lạnh lùng rồi khẽ nhếch môi.

"Điều tra Nguyễn Minh Quân"

" Dạ thưa boss"

Anh lặng lẽ bước đến bên nó, khẽ nhìn nó bằng ánh mắt thương nhớ lẫn xót xa.

Anh chuẩn bị đặt balo xuống cạnh nó đôi mắt khóe tro buồn khẽ mở nhìn chăm chăm vào người con trai trước mắt, đôi mắt khẽ ánh lên tia khinh bỉ. Hắn vẫn quan sát nó đến giờ, cậu và nhỏ khẽ thờ dài như đoán được chuyện gì sẽ xảy ra và bây giờ quan trọng hơn cả là " Nhật Lam phải làm sao đây". Hắn nhủ mày khi thấy anh đưa tay chạm vào khuôn mặt nó, nó vẫn đề yễn, trước cảnh đó hắn tức lắm muốn tìm cách xé sát tên Minh Quân đó và thốt lên " bỏ tay khỏi vợ tao". À Chi thì cười gian xảo.

Cuối cùng tức nước vỡ bờ hắn nắm lấy cánh tay anh ghì chặt

- Bỏ tay ra khỏi cô ấy

Một câu nói làm cả lớp quay lại cả ả Chi cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Anh làm gì anh Quân vậy, anh ý là bạn chị Lam mà- giọng ẻo lả vang lên

Hai anh bạn chẳng ai để ý đến lời nói của nhau vẫn đầu mắt vẫn cái nhìn chết người.

- Buông ra- âm điệu cả ngàn độ vang lên

Anh bỏ tay lướt tiếc rồi xa gương mặt xinh đẹp ấy, vùng mạnh ra khỏi bàn tay đang ghì chặt của hắn

- Tôi sẽ dành lại - Minh Quân lạnh giọng nói

Hắn khá là hoang mang khi nghe câu đó.

Bỗng nhiên hắn đứng bật dậy trước sự ngỡ ngàng của hàng chục học sinh, quay xuống chỗ nó, nắm lấy bàn tay trắng trẻo thon dài ấy mà kéo đi

- Anh ơi anh đi đâu vậy- ả vọng theo

Hắn không nói gì định kéo nó đi ra khỏi chỗ thì bị một lực kéo ngược lại:

- Cậu buông cô ấy ra

Hắn vẫn không nói gì, vẫn kéo nó đi, nhưng có lẽ mỗi khi kéo mạnh hơn thì một lực ở đầu kia cũng khá mạnh.

- Tôi bảo cậu buông cô ấy ra- anh gần giọng nói

- BỎ TÔI RA- nó gần từng tiếng lạnh lùng gương mặt có chút nhăn nhó vì đau, anh bỏ tay nó ra bàn tay trắng nõn bị anh nắm đến đỏ tấy rướm cả máu. Hắn thấy vậy cũng nói lỏng thuận thể kéo nó đi. Cả lớp được phen xanh mặt khi thấy sát khí hai chàng trai này.

Hắn kéo nó lên sân thượng:

- Anh ta là gì của em

- .....im lặng gương mặt càng vô hồn

- Nói đi- hắn nắm hai vai nó lay mạnh

- .....Im lặng

-.....hắn không nói gì

Một lúc sau:

- Người yêu cũ- nó lạnh giọng nói có chút buồn

- Vậy còn yêu anh ta không

Nó im lặng quá thật yêu thì không nhưng vẫn còn chút tình cảm hiểu được tâm trạng nó hắn khẽ thở dài rồi ra khỏi sân thượng bỏ lại nó bơ vơ, cô đơn giữa trời đông lạnh lẽo. Nó sợ lắm khẽ lau một giọt sầu nó sợ ngày nào đó hắn lại bỏ nó mà ra đi vì bây giờ nó mới biết nó có tình cảm với người con trai tên Thiên Phong này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Những Kẻ Xấu Cấu Kết Với Nhau

Hắn qua lưng bước đi, nó vẫn đứng đó vẫn một mình trong đầu là vô vàng suy nghĩ cuối cùng là một nụ cười nhẹ thiên thần làm chónh sinh mê mẩn.

Trở về lớp học, chiếc bàn của hắn thiếu đi một chỗ bên cạnh ả ta, hắn đi đâu rồi, nó chả quan tâm, hướng mắt đến gần bàn của mình Minh Quân vẫn ngồi đó, ánh mắt hướng về phía cửa sổ xa xăm, che dấu đi nỗi buồn khó tả, giờ này là giờ ra chơi, chẳng còn ai ở lớp, nhỏ và cậu chắc đi xuống căn teen rồi.

Bóng dáng người con gái anh yêu gần nhưng lại quá xa, anh muốn ôm nó, hôn lên bờ môi đỏ mọng ấy, thì thâm vào tai nó những lời yêu thương từ trái tim anh mà xa quá mà sao khó quá vậy? Quay đầu nhìn cô anh mắt anh bỗng vui hơn. Anh cất lời:

- Xin lỗi em, tay em còn đau không?

- ... im lặng không nói gì, bây giờ nó đang tâm nhất là hắn những lời anh nói với nó đã chẳng còn cảm giác gì nữa với anh nó như một người xa lạ từng yêu.

- Anh xin lỗi em....- Anh ngập ngừng

- Chuyện ấy...- anh nói tiếp

- tôi không có gì để nói - Giọng âm độ của nó vang lên nói rồi nó bỏ ra khỏi lớp.

Bây giờ trong lớp chỉ còn hình ảnh người con trai với một giọt lệ trên mi, ai bảo con trai không khóc, không có nỗi niềm cơ chứ

RENG RENG RENG chuông vào học vang lên, nhỏ và cậu nắm tay nhau bước vào lớp trước sự ngỡ ngàng của mọi người, nó cũng vừa vào thấy cảnh cậu nắm tay nhỏ nó khẽ cười trong lòng.

Ngồi vào bàn học một tờ giấy trong học bàn lật ra khẽ nhếch môi cười, đưa tờ giấy cho nhỏ, mặt nhỏ khẽ nhếch môi, bây giờ nhỏ không còn là một thiên thần hồn nhiên trong sáng mà quý dị ma quái.

Tiệc học diễn ra trong im lặng, nó vẫn ngủ nhắm mắt, tai nghe nhạc. Cậu và nhỏ trêu đùa nhau cười rôm rã. Chỉ có một người con trai đang trầm ngâm

suy tư, đôi mày thanh tú khẽ nhủ rồi giãn ra ngay lập tức, anh lặng nhìn người con gái anh từng yêu, người con gái anh yêu rất nhiều, anh lại nhớ lại cái ngày mà anh cầm bó hoa đứng trước cửa nhà nó, mỗi khẽ cười nụ cười nam thần anh thật sự bắt nờ khi nghe mẹ nó vừa mất.

Anh không nói không rằng chạy lên phòng nó, đá lại điều đó là sự thờ ơ lạnh nhạt của nó dành cho anh, nó đuổi anh ra khỏi nhà nó, anh buồn lắm anh biết đó chỉ là hiểu nhầm, mọi chuyện là do Linh Chi bày ra để gây cho nó sự hiểu nhầm, định giải quyết mọi chuyện, giải thích chỉ nó nhưng chưa kịp anh đã bị gia đình ép sang Nga du học, anh không gặp được nó nhưng tình cảm trong tim anh về nó mãi mãi chẳng thể nào phai nhòa. Lần này anh về anh sẽ bảo vệ nó yêu thương nó lần thứ hai mong nó tha thứ cho anh dù anh và nó mãi mãi chẳng thể đến với nhau.

Tan học nó và nhỏ ra sau sân trường như đã hẹn, điểm hẹn là một nhà kho cũ kĩ phía sau trường, nó và nhỏ vừa đến một lũy đầu xanh đầu đỏ khoảng 10 tên to con trên cánh tay có xăm hình hoa hồng (Black rose) là người của bang nó, tiếp đến là hai ả Ly và Hà đang cười nham hiểm.

- Tụi mày biết khi đụng vào tụi tao sẽ thế nào chứ

- Chúng mày xin tụi tha đi là vừa - Hai ả chanh chua nói

- lên đi- Nhỏ nói cộng cái cười đều

- Á Á cô em được lắm- một tên vuốt mặt nhỏ nói, nó thì không nói gì lẳng lặng ngồi xuống mép tường một chân duỗi một chân co lại ngẩng mặt lên nhìn, nhỏ hiểu ý là không muốn giết chết.

- Tụi mày xông vào- ả Ly nói

Theo lệnh ả Ly cả bọn xông vào chỗ nhỏ, chưa đầy 10 phút 10 tên to con đã gục ngã dưới chân nhỏ. Bọn Hà, Ly thì xanh mặt.

Nó thấy nhỏ giải quyết xong thì phất tay khoác tay lên vai nhỏ đi về. Bỏ lại ả Ly và ả Hà đang đứng đó rủa chửi:

- Mẹ kiê* một lũ ăn hại

- Tụi mày nghĩ với chút tiền đó thì có thể đánh gục hai con nhỏ đó sao?- Một giọng bí ẩn vang lên

- Ai...là...ai

- Tụi mày muốn thì tao sẽ giúp tụi mày- ả Chi từ góc nhà kho đi ra

- mày là ai?

- tao là em con Lam

- Cái gì cơ- hai ả ngạc nhiên

- Tụi mày không tin có thể hỏi, nhưng cái kết tao muốn con Lam chết tụi mày có muốn không?- ả nói câu man rợ nói

- Nhưng...làm...sao - 2 ả còn sợ vì câu nói nham hiểm của ả Chi

- Tụi mày có muốn Minh Quân, Thiên Phong và Thiên Anh chứ? - ả nói nửa miệng

- Thì ...sao?

- Tao có kế hoạch này, nếu như mày muốn trừ khử hai con đó! nhưng kết cục thì Thiên Phong là của tao!- ả lớn tiếng nói

- Sao có thể.....chị chị...mày mà - ả Hà lấp bắp

- Tao không xem nó là chị nhé - Ánh mắt ả có sự ghen ghét

- Vậy thì được - Nói rồi ba ả độc ác ấy xì xầm to nhỏ

Cuộc nói chuyện này được một người nghe thấy

Ra khỏi chỗ đó, nó và nhỏ nghiêm mặt lại:

- Người của bang ta!- nhỏ nói

- Khử- nó nói gọn

Nhỏ bấm gọi cho một ai đó:

- Khử lũ mới vào bang

-...

- Chặt tay chân, cắt gân, thiêu sống - Nhỏ nói rồi cười man rợ

-....

- TỐT

Nhỏ thành ác quỷ thật rồi!

Cho au hỏi cái nè:

bây giờ au nên viết Sad ending hay happy ending ạ cho ý kiến đi

Do vì au muốn thử viết Sad ending nên hỏi ý kiến mọi người ạ

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tao Sẽ Không Chấp Nhận Bất Kỳ Ai Trừ Mà Y Làm Em Rẽ Tao

Nhỏ nói xong bước chân quay đi, chợt quay lại nhìn nó:

- Không về sao?

- Về đi- Nó khẽ nói phát tay ý chỉ nhỏ về trước

Một mình nó lang thang trên sân trường vắng, mùa đông, gần giáng sinh rồi nghĩ lại càng buồn mà thôi, giáng sinh là ngày nó mất đi mọi thứ mất anh, mất mẹ.... mất quá đủ rồi. Từng chiếc lá bàng nhẹ rơi, lướt ngang mái tóc rồi khe khẽ rơi xuống. Một thứ gì đó ấm áp khoát lấy đôi vai run lên vì lạnh của nó, khẽ quay đầu lại, nụ cười ánh mai của chàng trai nó yêu hai năm trước:

- Sao em chưa về?

-... im lặng bước đi

- Trả lời anh- Anh bước đến bên nó, nắm lấy đôi bàn tay tái nhợt, nhìn vào đôi mắt xám tro trong veo.

-... im lặng nhú mày

- Em còn yêu anh không?- Anh hiểu được cái nhú mày của nó, khẽ hỏi, câu hỏi có sự yêu thương có sự sợ hãi mất đi người ấy một lần nữa.

Nó không nói gì, đôi mắt vẫn lạnh lùng vô tận, đôi tay lạnh như băng chạm nhẹ gương mặt anh, áp lên làn da má trắng trẻo, anh cũng vui lắm cứ nghĩ là nó nói " Còn"

- Làm bạn- giọng nhẹ nhàng đầy triu mến, nó biết câu trả lời từ trái tim mình.

Bất chợt anh cúi xuống hôn lên đôi môi hồng ửng ấy, đôi môi mà anh luôn khát khao bắt lâu nay, một nụ hôn thật dài thật nồng cháy giữa trời đông lạnh buốt.

Nó không nói gì, ánh mắt có chút lo âu.

Vài tia nắng yếu ớt xuyên ánh mây xuống khoảng sân trước cổng trường, hai con người đẹp hoàn mỹ đang hôn nhau và người thứ ba.

Mỗi người một suy nghĩ, anh thầm nghĩ" anh yêu em, em chỉ là của anh".

Nó trở về nhà không thấy hân đầu, chỉ thấy một đôi giày da nam đặt tiền, hai đôi cao gót đỏ và đen chói mắt.

Lux mừng rỡ như chú mèo con to xác chạy đến, dụi đầu vào chân cô chủ, nó không nói không rằng gương mặt lạnh như tiền.

Bước vào nhà cảnh tượng churón mắt lại hiện ra. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc hở hang, gương mặt son phấn lòe loẹt, cổ đeo nữ trang vàng bạc đủ kiểu mà chả có gì ăn nhập với nhau, ông ta thì mặc đồ vest sang trọng tay ôm bà ta, đặc biệt là cô con gái của hai người đó, đúng là mẹ nào con nấy ăn mặc hoa hòe như gái quán Bar không ai khác chính là Linh Chi. Lux gầm gừ như muốn xé xác những con người này.

- Con về rồi à- ông lên tiếng

-...Nó im lặng bỏ đi, môi khẽ nhếch lên.

- Con đứng lạ cho ta, con học ở đâu cái thói vô lễ với người lớn như vậy hả? - ông nổi nóng quát

- Anh à, con nó mới về anh đừng nói vậy con nó buồn- Giọng ông ọ ọ của bà ta làm không ít người sồn gai ốc

-... Nó quay đầu lại, ném ánh mắt chết chóc giết người vào mẹ con bà ta làm bà ta xanh mặt.

- Em chào chị- À ta nói giọt ngọt ngào ghê tởm

- À, Lam à đây là di và em con - Ông nói có chút ái ngại

- Thì sao?- giọng nó lạnh băng âm ai cũng rùng mình

- Mày ăn nói vậy hả?- Ông tức giận đứng phắt dậy tát cho nó một bạt tai, năm ngón tay còn in trên gương mặt xinh đẹp của nó, còn mẹ con bà ta thì hả lòng hả dạ cười nham hiểm thấy ông quay lại thì thu ngay nụ cười đều cẳng đó về mặt lo lắng chạy đến chỗ nó.

- Con à con có sao không *quay sang ba nó* sao anh lại đánh con nó như vậy? - Giọng hồ ly tinh phát ra

- Chị à chị có sao không?- À Chị đặt tay lên má nó. Ngay lập tức cánh tay bị hất ra, nó dùng một lực nhẹ nhưng do ả ông ọ mắt đà ngã dúi xuống, đập đầu vào cạnh bàn, vài giọt máu tanh tươi khẽ chảy xuống, ngay lập tức bà ta trở về cái giọng chanh chua:

- mày làm gì con tao thế, nó cũng là tiểu thư của tập đoàn này nhé!

Nó không đáp chỉ lẳng lặng lên phòng, đánh ánh mắt kinh bỉ về phía mẹ con bà ta.

Một lúc sau, "gia đình" đó cũng ra về, nó gọi quản gia Trung:

- Thừa tiểu thư!

- Đồ đặc phòng khách!

- Vâng???- ông thắc mắc

- Đem đốt hết - Nó gần giọng lạnh lùng nói

- Vâng- Ông quản gia hiểu ý.

Nó im lặng quay về phía chiếc máy tính đang chạy nhiều chữ số, thoát ần thoát hiện. Click chuột vào một mail được gửi cách đây vài phút, xem xong thông tin trong mail, nó nhếch môi khinh bỉ.

Một Mail từ nhỏ gửi đến:

" Ngày mai khu đất trống phía Tây Thành Phố. Dark"

" Thời gian?"

" 9h"

" Chuẩn bị"

" Được"

Những Mail với nội dung đơn giản nhanh ngắn gọn được gửi đi.

Ngày mai là 22/12

Hắn từ lúc ở cổng trường, đã đến Bar, hắn uống không biết bao nhiêu là rượu, hắn muốn say đi không muốn tỉnh lại, say nồng trong men rượu cay, tâm hồn người như trôi vào nơi khác, rượu giúp giải sầu, nhưng rượu đôi khi lại khiến người ta buồn hơn lo lắng hơn. Trong đầu hắn ngập tràn suy nghĩ, trước giờ hắn chưa bao giờ bị như vậy cả, đau vì một người, quá nồng nổi chãng, thứ tình cảm chẳng biết là đúng hay sai chả biết là gì, hắn cũng không dám khẳng định nó yêu hắn, chỉ là hắn đơn phương thôi mà. Người con trai tên Minh Quân ấy là người yêu cũ của nó, thấy vẻ mặt lo âu của nó, cảnh anh ta và nó môi chạm môi hắn muốn điên lên mà nghĩ lại đâu có là gì cứ nhau chả qua là hôn nhân hợp đồng, hắn biết rằng nó còn yêu anh ta, trong lòng nó mãi mãi chả bao giờ có hình ảnh hắn- Thiên Phong này đâu, mãi mãi và mãi mãi, cuộc hôn nhân - thương mại này chỉ là bức tường ràng buộc cuộc sống của hai con người mà thôi, nhưng hắn muốn yêu nó, muốn quan tâm đến nó, muốn hằng ngày ôm nó, nó những câu yêu thương." Buông tay, đứng rồi mày buông tay ra đi"

"Phịch" hắn ngã xuống ghế của quán Bar trong phòng Vip, một lực lớn đã làm hắn ngã ra.

Khẽ lau vết máu trên miệng, nhếch môi.

- Mày có đáng làm đàn ông không?- Cậu hỏi

-Đúng tao không đáng, tao không giữ được người tao yêu, tao khốn nạn vậy đấy- hắn lạnh giọng nói

- Mày đẹp cái kiểu đó đi, mày có phải là Thiên Phong bạn tao không?

-...im lặng hắn cầm chai rượu

Thiên Anh giật chai rượu từ tay hắn, rót vào một cái ly, nốc cạn:

- Mày muốn tao uống cùng mày- Cậu hiểu ra rằng ai là người làm bạn thân cậu thành ra thế này chính là cô em gái Nhật Lam của cậu, cậu rất yên tâm khi " giữ gắm " nó cho hắn vì cậu biết hắn yêu nó thật lòng.

- Tao sẽ không chấp nhận bất kì ai trừ mày làm em rể tao - Cậu nói rồi cười

-??? - Hắn khó hiểu nhưng hiểu được ý cậu nên cũng cười một nụ cười thật sự.

- Hãy nhớ: mai là ngày quan trọng - Mặt cậu nghiêm túc

- Ừ - hắn nói

Thế là hai chàng trai im lặng, căn phòng nặng nề chỉ có tiếng thủy tinh vang lên nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hồi Tưởng- Bắt Đầu Tình Yêu Mới

Cả đêm hắn không về, hắn cùng Thiên Anh uống không biết bao nhiêu là rượu, vỡ chai lăn lóc dưới sàn quán Bar.

Nó cũng vậy cả đêm không ngủ, cứ thấp thoáng không yên trong lòng, làm xong việc của công ty lại sang phòng hắn, mở cửa xem hắn về chưa nhìn thấy căn phòng vẫn y nguyên, chiếc giường Kingsize cỡ lớn vẫn không có người nằm chần gối vẫn gọn gàng, hành động ấy cứ lặp đi lặp lại, nó cũng cảm thấy lạ đúng là yêu có khác, trong đầu nó luôn ám ảnh những suy nghĩ " Bao giờ anh về" hay " hắn về chưa?" cứ mãi lang thang. Khẽ lắc đầu rồi lên giường đi ngủ, chợt mất một tý, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên xé đi không gian im lặng. Thức dậy khẽ vươn vai, như nhớ lại điều gì nó lập tức sang căn phòng ấy, vặn chốt cửa vẫn là khung cảnh ấy, sự trống vắng của căn phòng cũng như sự trống vắng đơn côi trong lòng nó.

Hôm nay, đúng 9h tối nay phía tây thành phố này, nó sẽ được gặp và đích thân giao đấu với thủ lĩnh của bang Dark, bang hội mạnh đứng sau nó, nó vẫn luôn nghe về tài nghệ của bang chủ Dark, 15 tuổi kế thừa bang phái từ cha, dần dần đưa bang phái từ vị trí thứ mười lên vị trí thứ nhì chỉ trong vòng hai năm, đúng là " con hơn cha" nó cũng không thể xem thường người này, phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng, lướt những ngón tay thon dài trắng trẻo trên bàn phím điện thoại:

"Chuẩn bị!"

"Dạ rõ thưa bang chủ"

Nhấn vài tin nhắn với thuộc hạ, nó cũng chuẩn bị ra khỏi nhà đến địa bàn của Bang Black Rose.

Hắn chợt tỉnh dậy, đầu óc có chút quay cuồng, choáng váng liếc nhìn chiếc đồng hồ "7h30" cả đêm hắn không về cũng có chút lo lắng về nó, khẽ lay Thiên Anh:

- Dậy đi!

Thiên Anh mở mắt lắc lắc cái đầu hai tay dụi mắt như em bé nhìn rất đáng yêu, hắn cũng cười nhẹ một nụ cười nam thần với thẳng bạn thân, rồi đứng dậy vơ chiếc áo khoác trên ghế, rào nhanh bước chân ra khỏi căn phòng ngập mùi bia rượu, vặn chốt cửa, hắn toan bước đi nhưng nhớ lại điều gì đó chợt khựng lại:

- Nhớ nhiệm vụ tối nay!

- Được rồi - cậu day day hai bên thái dương nói lớn với hắn.

Hắn bước ra khỏi quán bar tách biệt với cuộc sống ồn ào, những sự xa xỉ nơi đây, góc phố sầm uất, người qua lại tấp nập, con người bỗng chốc thật bé nhỏ, không chạy xe đi, hắn từ từ tản bộ trên con đường trải nhựa phẳng tấp, ánh nắng yếu ớt không ánh nắng nhẹ nhàng, ôm lấy gương mặt nam thần của hắn, vừa làn gió đông nhẹ nhẹ thổi qua không mạnh như mang một chút nhẹ nhàng của thu cuối, ánh nắng tràn xuống đường, con đường phủ một lớp màu vàng nhạt, nhẹ nhàng đôi chân, thi thoảng vài chiếc lá vàng úa bay bay xuống mặt đường, thời gian như chậm lại, hắn khoan khoái hít một làn khí trong lành của buổi mai sáng tinh khôi, lòng lại băng khuâng bồi hồi nhớ người con gái ấy, lướt nhẹ ngón tay trên thành chiếc ghế đá, hơi lạnh từ chiếc ghế vắng người ngồi truyền vào đầu ngón tay, qua từng tế bào lạnh buốt, mà sao hắn cứ chạm, sờ mãi vào chỗ lạnh ấy, ngồi xuống chiếc ghế, hai tay lồng vào nhau, hắn cúi mặt xuống nhìn xuống chân mình, trước giờ cuộc sống quá xa hoa hắn muốn gì là có cái đó, bây giờ tâm hồn có chút cô đơn lạc lõng, thử lắng lòng mình giữa xã hội phồn hoa, hắn thầm nghĩ thử hắn muốn có là gì là tình yêu là hạnh phúc nhưng sao lại khó khăn đến như vậy, hắn đã từng như nó - gục ngã trong tình yêu, cảm nhận được cái tê tái trong tâm hồn cái lạnh giá trong tim, đôi chân như chết lạng, đôi bàn tay nắm thật chặt mà cô ấy vẫn vụt đi, mãi mãi không thể níu lại.

Hắn nhớ như in ngày ấy

Ngày đông, năm hai không thương nhớ

Hắn dắt tay cô đi hạnh phúc ngập tràn, đôi môi khẽ cười, bàn tay nắm chặt cảm nhận hơi ấm của nhau, xiết thật chặt đôi tay bé nhỏ của cô gái mình yêu, hắn linh cảm có chuyện không lành nhưng cũng vui vẻ, nhìn nụ cười môi cô mà hắn lại hạnh phúc, mỗi tình đầu mà đẹp lắm mà càng hạnh phúc càng đẹp càng vui thì cái kết lại càng đau càng buồn bấy nhiêu, lời thề thề "Chia tay đi" con tim như vỡ vụn, hạnh phúc như xé đôi

"Sao ?em! lý do nào?" hắn cứ hỏi trong đầu trong lòng mình về lời nói chia tay ấy.

Mãi một năm sau hắn mới biết, cô nói lời chia tay anh khi trong mình mang căn bệnh hiểm nghèo, cô muốn ra đi, cô phủ phàng nhưng lại đau tim, cô quay đi nhưng nước mắt cô rơi ướt đầm khuôn mặt diễm lệ ấy.

Ngày hắn nghe tin cô mất vì con đau do căn bệnh ấy tái phát, hắn suy sụp hoàn toàn, đám tang cô hắn đến, cầm bông hoa hồng nhưng không màu đỏ tình yêu mà màu trắng lạnh lẽo, nước mắt hắn trực trào rồi lại rơi, sao cô lại bỏ hắn đi như vậy, ngày xưa mẹ hắn cũng theo người đàn ông khác mà bỏ cha con hắn, bây giờ tình yêu của hắn cũng ra đi, từ đó hắn hận đàn bà, phụ nữ, hắn lại đâm đầu vào chà đạp rồi vứt bỏ. Hắn hận vì họ bỏ hắn

Miên mang dòng suy nghĩ, hình bóng ai đó chợt đến rồi chợt đi, hình ảnh mối tình đầu hắn yêu, rồi hình ảnh nó chợt đến ứa về trong kí ức, tâm hồn hắn, hắn nhớ nụ cười, đôi môi ấy, khẽ cười nhẹ nhàng hắn vẫn còn tia hy vọng dù mong manh nhưng vẫn có mà hy vọng.

- Anh ơi mua hoa tặng bạn gái nhé! - Cô bé bán hoa 10 tuổi dơ cành hồng đỏ thắm trước mắt hắn, cô bé khá dễ thương, ánh mắt đen sâu thăm thẳm, làn da hồng hồng, đưa tay ra chốt khựng lại bàn tay khựng giữa không trung là hoa hồng hoa hồng đỏ thật đẹp mà thật buồn

- Anh có lấy không? cô bé thấy hắn như vậy khẽ hỏi, đôi mi cong vượn giọt sương mặn

Hắn im lặng một lúc, chốt cầm bông hoa rồi hai bông ba bông rồi cả bó hoa của cô, một bó hoa đỏ tuyệt đẹp

- Anh mua hết ă? - Cô bé sùng sờ

Hắn không nói khẽ đưa tay vuốt đôi má phúng phính làm cô bé rùng mình, rồi trả tiền cô nhóc vui lắm rồi rít cảm ơn, rồi nhảy chân sáo chạy đi, hắn nhìn theo bóng bé nhỏ khuất dần mà cười nhẹ, hắn mới nghĩ lại "thứ gì đã qua hãy để cho nó qua đi" hắn ngắm bó hoa từng cành hồng đỏ thắm chợt nghĩ lại mình mua làm gì rồi chợt nhớ ra cái gì đó hắn mỉm cười.

Hắn về nhà, cầm bó hoa ghé lên phòng nó, vặn núm cửa, căn phòng trắng đen lạnh lẽo vì không hơi ấm con người, khẽ đặt bó hoa lên bàn cạnh đó, hắn bước xuống nhà chuẩn bị cho trận chiến tối nay

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Giao Chiến

Hắn vẫn không thấy nó về nhà, cả buổi trưa hắn thấp thỏm không yên cứ đi đi lại lại, mở cửa căn phòng nó, bó hồng vẫn nằm trên bàn chưa có dấu hiệu héo đi, vẫn tươi, vẫn đẹp tỏa mùi hương ngan ngát quanh phòng, khép cửa lại. Hắn thấy xôn xao trong lòng, đêm nay là đêm giao chiến giữa hắn và Nữ Chúa Băng người con gái này không thể xem thường hắn cần chuẩn bị thật kỹ.

Hắn đến căn biệt thự đen, dùng tấm thẻ đen có dát vàng ở các góc miết nhẹ vào khe hở của cánh cửa, cánh cửa lập tức mở ra. Đây thoạt nhìn vào là một căn phòng bình thường nhưng nếu đã bước vào bạn có thể sẽ kinh ngạc vì đây là căn phòng chứa những vũ khí tối tân của Dark bang chủ. Những khẩu súng, phi tiêu, dao, kiếm còn có cả một căn phòng thí nghiệm dùng để nghiên cứu chế tạo hóa chất, thuốc độc. Cậu cũng có mặt ở đó tự bao giờ, cất giọng đùa cợt:

- Chuẩn bị sớm vậy

Hắn cầm khẩu súng cùng băng đạn lắp vào một cách thành thạo, mắt vẫn nhìn khẩu súng, trả lời bằng giọng băng tảng ngàn năm:

- Không nên khinh địch!

Cậu lấy lại vẻ nghiêm túc hỏi:

- Mà tính solo 1:1 với cô ta?

- Đúng vậy- Hắn vừa nói vừa với tay lấy khẩu Amatix IP1 lên ngắm ngĩa.

- Ok vậy chuẩn bị cho tốt - Cậu nói toang bước đi thì:

- Khoan đã- Hắn quay lại kêu cậu

- Có chuyện gì? - Cậu bị gọi lại nên tò mò hỏi.

- Nhật Lam... với Minh...Quân...thật ra có quan hệ gì- Hắn lắp bắp ái ngại hỏi

Nhắc đến đứa em gái cậu yêu thương đã bị phản bội như thế nào mặt cậu chùng xuống:

- Mà muốn biết?

Hắn im lặng thay câu trả lời:

- Mà nên nhớ lời tao nói, đừng quá nên tin tưởng vào cô bạn thanh mai trúc mã ấy của mày!

Cậu nói rồi đưa tay lấy khẩu Chiappa Rhino rồi toang bỏ đi, chuyện này có vẻ liên quan đến nhiều người trong cuộc lắm đây. Khẽ lắc đầu ngao ngán chuyện tối nay rất quan trọng không thể để chuyện cá nhân liên quan đến Bang hội được.

- Chuẩn bị xong chưa- Giọng nói lạnh lùng vang lên

- Xong rồi, lên đường thôi!- Nhỏ nói giọng lạnh không kém rồi ra xe trước

- Khoan đã- Nó như nhớ ra điều gì đó kêu nhỏ lại.

- Có chuyện gì hả Lam- Nhỏ quay lại, khó hiểu nhìn nó.

Lấy trong balo ra hai cái mặt nạ àu trắng che khuất mặt đưa cho nhỏ một cái nó một cái, rồi nói "Đeo đi" nhỏ cũng không nói gì lấy chiếc mặt nạ đeo vào, lấy hai khẩu FN Five- seven đưa cho nhỏ một khẩu.

- Đi thôi

Hai con C112 Concept lao nhanh trên đường, hướng về phía Tây Thành Phố.

Đúng 8h55 tối, đàn em của bọn hắn là những sát thủ chuyên nghiệp của Bang hắn đào tạo gần 50 tên đứng quanh con SLR McLaren Mansory Renovatio

Khẽ quay đầu lại nhìn, hai con C112 Concept đang chạy với vận tốc lớn bỗng thẳng gấp tạo một vệt đen dài trên mặt đường.

- Đúng hẹn lắm- Cậu khẽ nhếch môi cười nụ cười thật quyến rũ.

- Đeo vào đi- Cậu nói rồi đưa chiếc mặt nạ cho hắn, bước xuống xe hai chàng con trai ăn mặc đậm chất xã hội đen.

Nó và nhỏ cũng nhảy xuống xe một cách ngoạn mục, từ xa bước đến gần, dáng vóc kiêu ngạo của chàng trai đứng bên phải có vẻ quen quen như nó

không nhớ là ai, chiếc mặt nạ đen càng tạo thêm vẻ hấp dẫn cho hai người con trai ấy, bỗng tâm trí nó bất an vô cùng, tim đập rộn ràng lòng hồi hộp không yên, liếc nhìn quan ánh mắt của nhỏ, nhỏ gật đầu như nắm rõ tình hình, nhận tín hiệu từ chiếc tai nghe trong tai nó nghe nhỏ nói rằng" Nói này đã được mai phục rất kĩ lưỡng, trong ngoài có 50 tên sát thủ chuyên nghiệp" khẽ nhếch môi rồi cùng nhỏ bước đến gần chỗ bọn hắn đang đứng, đáng vẻ chàng trai ấy càng hiện ra rõ hơn, cao ngạo là hai từ mà nó nhận xét lúc nào.

Hắn hất chiếc cằm về phía tụi nó, một tên đàn em hiểu ý, bước lên:

- Chào Bang chủ Black Rose, quả là vinh dự nếu bang chủ tôi đây được diện kiến bang chủ đây!- Giọng tên đàn em có vẻ sát sợt và hỗn láo

- Vấn đề chính- Nhỏ khó chịu lạnh lùng lên tiếng

- Được thôi- tên đàn em có vẻ sợ nhưng vẫn đồng dạ nói

- Bang chủ tôi đây hôm nay muốn đấu một trận với nữ bang chủ đây được chứ?- Tên đàn em lấy lại dũng khí tuyên bố.

- Được thôi, nhưng bang chủ các người muốn thi đấu kiểu sao?- Nhỏ lên tiếng, quả thật bây giờ không ai nhận ra được tiếng của Thiên Hương vì nó khác hẳn so với thường ngày, giọng nói lạnh lùng như băng tảng.

Cậu có vẻ không yên, trong thân tâm thấp thỏm lo âu, dự đoán một điều gì đó không lành.

- Bang chủ tôi muốn đấu, vũ khí có thể tự chọn!

"Vù" tiếng một vật gì đó xé gió, nó nhanh tay chớp lấy thanh kiếm đang bay về phía mình, thì ra là muốn chơi kiếm, được thôi nếu thích thì Nhật lam này sẽ đấu. Tên thuộc hạ tái mặt vừa nói là tự chọn mà bang chủ đã động thủ như vậy xem ra phen này khó mà sống sót rồi.

Nó tuốt kiếm ra khỏi chuôi, cây kiếm cán đen, lưỡi kiếm bén đến sáng bóng, là kiếm Katana đây là kiếm Nhật - Katana là loại đao dài, hình hơi cong, một lưỡi, rất bén, lưỡi kiếm có mùi hắc, mùi này không qua khỏi thính giác của nó chắc chắn là thuốc độc, một loại thuốc độc cực mạnh, kinh nghiệm nhiều năm pha chế thuốc độc nhỏ khẽ nói với nó qua tai nghe" đây là Tetrodotoxin, loại thuốc độc này rất mạnh nếu tặc nghiền các dây thần kinh trong cơ thể, ngăn cản sự thay đổi điện thế xảy ra ngang qua tế bào thần kinh. Chất độc này nằm trong cá nóc, gây liệt và tử vong trong vòng vài tiếng sau khi hấp thụ." . Nó khẽ nhìn đôi mắt xám tro qua bên hắn cũng là một thanh kiếm Katana, như vậy là cân sức rồi, chuẩn bị trận đánh.

Gio lạnh rít từng cơn qua khe lá xột xoạc, nó bước lên gần hắn, nhỏ và cậu hiểu ý lui ra xa quan sát trận đấu từ hai phía, càng gần hắn càng cảm nhận được ở người con gái này toát lên tố chất rất đặc biệt, nhìn bề ngoài chưa nói đến khuôn mặt thì chắc chắn đây là một người con gái có dung mạo hơn người đời, chiều cao, body chuẩn đến từng milimet, chiếc mặt nạ trắng, chỉ chừa đôi mắt, hắn nhìn sâu vào đôi mắt xám tro lại có vẻ quen thuộc, mái tóc thì giấu trong mũ áo khoác, càng thân bí.

Hắn khẽ nhếch môi cười, đưa tay ra trước mặt ý muốn bắt tay, hai đôi tay chạm nhau cảm giác thân thuộc bủa vây lấy hai con người, hắn nắm tay nó chặt như để tìm ra hơi ấm này là của ai, nó nhìn sâu vào đôi mắt hồ phách của vị bang chủ Dark, nó cũng có cảm giác ảm áp lạ thường như thời mục đích của cuộc chiến ngày hôm nay là gì đã kéo hai người ra khỏi những dòng suy nghĩ của bản thân.

Hắn lùi ra xa ba bước chân, nó cũng lùi ra lấy vị trí để chuẩn bị đánh. Nắm chặt thanh kiếm bằng một tay, dưới trăng thanh kiếm thật đẹp sáng một vầng vàng sáng màu vàng trắng.

Không hẹn mà cũng xông lên, hắn chạy nhanh như bay, thanh kiếm được hắn vung lên cao nó cũng nhanh chóng đỡ nhất kiếm ấy. Nó cuối đầu vung nhát kiếm chém vào chân hắn nhưng hắn là ai chứ đường đường là bang chủ sao có thể thua được chứ. Hắn lùi nhanh ra phía đằng sau, đứng thẳng dậy... Hai bên ngang tài ngang sức, quả không phân thắng bại, bất ngờ nó vung kiếm lên cao cố ý muốn chém hắn, nhưng hắn nhanh chóng né được, lưỡi kiếm không trúng hắn nhưng sượt ngang qua mạng tai hắn chiếc dây cột mặt nạ bị đứt cùng với một vài sợi tóc của hắn rơi xuống, gương mặt nam thân lộ ra dưới ánh trăng tà mỹ diệu vô cùng, hắn tức giận khi nó thấy được mặt mình, hắn nhắc kiếm chém mạnh một nhát trúng vai nó.

...

..

.

Nó vẫn đứng đó, vẫn bàng hoàng, gương mặt đó... là hắn- Thiên Phong, hắn cũng dừng tay, cả một không gian chợt im ắng lạ thường, vết rách trên áo nó, máu từ miệng vết thương vẫn không ngừng chảy, hai tay nó buông xõa thanh kiếm cũng vì vậy mà rơi xuống.

"LAM"

Tiếng là thất thanh của nhỏ, hai người con trai bàng hoàng không tin vào tiếng nói ấy.

"Phịch" cả thân hình của nó ập xuống đất, độc có lẽ đã ngấm vào từng tế bào, hắn vội đỡ nó ôm nó vào lòng cậu cùng nhỏ chạy đến, hắn tháo mặt nạ nó ra là khuôn mặt ấy, khuôn mặt của người con gái hắn yêu, đôi môi nó nhợt nhạt.

- Thuốc giải- Hắn quay sang Thiên Anh. Thiên Anh đng bàng hoàng khụy xuống chợt nghe hắn nó, như bừng tỉnh

- Phòng thí nghiệm của trụ sở

Nói rồi hắn bế nó vào xe của mình lên ga chạy với vận tốc ánh sáng đến khi chỉ xuất hiện một vệt đen sáng trên con đường cao tốc hướng về địa bàn.

Chỉ còn cậu và nhỏ.

Cậu lấy tay lột mặt nạ của nhỏ, rồi lột luôn mặt nạ của mình, nhỏ ngạc nhiên không kém:

- Anh...anh

- Chuyện này là sao!- Cậu gần từng tiếng hỏi nhỏ

Nhỏ sợ hãi một luồng sát khí tỏa ra từ diện mạo người con trai anh tú ấy, nhỏ nuốt nước bọt:

- Anh là phó bang Dark?

Cậu không nói chỉ gật đầu, điều quan trọng nhất bây giờ là nó.

Một lúc lâu sau, vùng đất trống phía Tây thành phố trở nên vắng lặng sau khi hai chiếc siêu xe hòa vào buổi đêm vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Em Là Sinh Mạng Của Anh

Con SRL McLaren Mansory Renovatio dừng lại trước căn biệt thự đen âm u, lạnh lẽo, nhanh chóng ôm nó vào phòng của mình, dùng tấm thẻ đen có dát vàng ở bốn góc khẽ quẹt vào thành cửa cánh cửa mở ra nhanh chóng.

Trời càng khuya, sương đã phủ lạnh lạnh của gió đông có chút rợn người, hắn ôm nó rất chặt trong tay.

Hai con siêu xe của phó thủ lĩnh hai bang mạnh nhất thế giới ngằm, cậu đẩy cửa xông vào bây giờ điều quan trọng nhất chính là cô em gái của cậu. Nhỏ cũng rất lo cho nó, ánh mắt thể hiện điều đó sự lo sợ mất mát điều gì đó quan trọng với mình.

- Nhật Lam sao rồi? - Cậu lo lắng hỏi, trên trán mồ hôi túa ra vì cậu chạy thực mạng đến đây, dứt hơi thở hổ hển cậu hỏi

- Uống thuốc giải rồi!- Hắn có vẻ đỡ lo lắng hơn, hai tay đan chồng vào nhau, ánh mắt không rời khỏi gương mặt nó.

Vẫn khuôn mặt ấy, làn da trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt thiếu sức sống, nhỏ im lặng, đôi mắt tràn một giọt lệ cay lúc đó chính nhỏ cũng bất ngờ không kém, nếu đó là hắn thì người con trai anh tú là cậu- Hoàng Thiên Anh nếu như người giao chiến với nhỏ là cậu thì nhỏ cũng sẽ làm như vậy để yên mà chịu trận, rồi hàng loạt câu hỏi nếu như...nếu như...

- Không xong rồi, huyết áp và tim đang giảm dần!- Cậu lo lắng nhìn hắn sau khi máy đo huyết áp và đo nhịp tim đang giảm dần.

Hắn nhíu mày quay sang cậu:

- Liều lượng có trong thuốc!

- Rất mạnh, gấp 10 lần so với liều bình thường!- Cậu hốt hoảng như nhớ ra điều này.

Cũng đồng nghĩa nếu như liều bình thường sau khi trúng độc sẽ chết sau 4 giờ còn bây giờ cao và mạnh gấp mười lần thì thời gian sống sót chỉ tính bằng phút.

- Mẹ kiếp!- Hắn khẽ chửi thề một câu rồi bất lực ngồi bệt xuống sàn, vô vọng rồi, nếu hắn biết nó thì hắn đã không thi đấu, mà không thi đấu thì chuyện đáng tiếc này đã không xảy ra.

Cậu lao nhanh vào phòng thí nghiệm hy vọng duy nhất là mấy lọ dung dịch cậu nghiên cứu.

Căn phòng thí nghiệm lớn rộng 100m2 có đầy đủ tiện nghi, nhưng kệ cao để đầy những dung dịch đủ màu, những loài động vật hiếm có trên thế giới, những loại cây có độc tính cao đều tập trung ở đây.

Cậu nắm chặt tay nhỏ về mặt hồi thúc:

- Cô biết pha chế thuốc không?

Nhỏ gật đầu rồi nhanh chóng cùng cậu vào căn phòng thí nghiệm ấy.

Hắn vẫn vậy, vẫn nắm chặt bàn tay nó hy vọng nắm giữ linh hồn nó ở trong thân xác ngà ngọc ấy vậy.

"Choang choang"

Những tiếng đổ vỡ vang lên không ngớt.

"A....A"

Cậu như một con thú hoang, cậu bức mình la hét, cậu tiêm một liều Tetrodotoxin vào con chuột thí nghiệm, nó co giật mạnh, cậu lại tìm một liều thuốc trợ tim rồi một liều thuốc do cậu sáng chế ra con chuột vẫn chết như vậy không thể tiêm cho con người được, cậu tức giận vứt hết đồng thuốc chai lọ xuống đất. Nhỏ hoảng hốt ngăn cậu lại:

- Anh bình tĩnh lại đi, xin anh đó.

Cậu như điên lấy tay lùa hết đồng thuốc trên bàn xuống, cậu bây giờ không khác một ác quỷ, hung hăng, tàn ác, cậu thẳng tay giết chết những con chuột thí nghiệm, cậu dùng tay đập mạnh lọ hóa chất làm vỡ ra hóa chất văng tung tóe, những mảnh vỡ thủy tinh đâm vào tay cậu máu chảy thành từng dòng.

- Anh dừng lại đi! tôi xin anh đấy, tôi sợ lắm- Nhỏ òa lên khóc, tay ôm chặt lấy lưng cậu từ phía sau, nước mắt nhỏ thấm ướt một mảnh áo của cậu.

Cậu thôi đập phá, bình tĩnh lại cậu cảm nhận được thứ chất lỏng gì đó thấm ướt áo mình, giọt nước mắt người con gái cậu ... thích chăng? cậu quay lại dùng tay gạt giọt nước mắt:

- Tôi xin lỗi!

Cậu khẽ cười, ôm chặt nhỏ âu yếm nói, nhỏ chột cười như điều gì đó lóe lên lúc này, chột reo lên:

- Có lần Lam đã sử dụng loại độc Tetrodotoxin này!

- Nhật Lam biết cách giải chứ!- Cậu như hy vọng được điều gì đó vui cười, nụ cười hiện diện trong ánh mắt

- Tôi thấy cậu ấy đã chế tạo ra thuốc giải loại được này nhưng vẫn đang còn trong quá trình thí nghiệm!

- Vậy thì được rồi, cô còn nhớ cách chế tạo chứ- Cậu lay lay hai vai nhỏ như khăn hoảng.

- Tôi không chắc nhưng sẽ cố gắng hết sức- Nhỏ nói rồi bắt tay ngay vào công việc cứu sông cô bạn của mình.

Phòng của hắn, anh trắng mờ ảo chiếu xuống gương mặt hắn, ôm trọn gương mặt nam thần bằng ánh sáng ngân hà dịu dàng.

Hướng ánh mắt hồ phách đến chiếc giường trắng tinh khôi người con gái ấy nằm đó, hắn sợ Nhật Lam biến mất như cô ấy, hắn sợ lắm nó là thân duy nhất của hắn có lẽ vậy.

Tiến nhẹ gót chân đến bên chiếc giường, khẽ ngồi xuống, đưa những ngón tay chạm vào làn da mịn màng nhợt nhạt nhưng mịn màng, chạm đôi môi anh đào đỏ ngọt ngào làm hắn chết mê mệt, mái tóc hung đỏ cá tính, cánh mũi thanh tú, vầng trán cao tri thức. Khẽ nhìn xuống vết thương vẫn chưa ngừng chảy máu, máu đọng đã khô làm cứng cả một vùng áo, nhát kiếm đó quả thật khá mạnh, lực ở cổ tay của hắn rất lớn, chưa kể độc tố của cây kiếm nều thấm vào người thì... hắn không dám nghĩ nữa.

Đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run lên, mồ hôi đã tứa ra khá nhiều, đôi mày khẽ chau lại rồi giãn ra, hắn lẳng lặng quan sát nó, đưa bàn tay nó áp sát má mình.

-Sao em chưa tỉnh anh đợi em này giờ rồi đó- hắn cười nói

-... sự im lặng nặng nề

- Lam à! Lux đợi mình về đó em- Hắn độc thoại mắt nhìn nó mong đợi cái chớp mí

-... Sự im lặng bao trùm nơi này qua thực rất đáng sợ

Hắn mất bình tĩnh, siết chặt tay nó, hung hăng nói:

- Em tỉnh dậy cho anh, em là sinh mạng của anh em biết không. Anh yêu em đấy! Tỉnh dậy!

"ÀM"

Cánh cửa phòng hắn mở tung, cậu và nhỏ lật đật chạy vào tay cầm cái ống tiêm cùng lọ chưa dung dịch màu trắng trong suốt.

- ?- Hấn khó hiểu nhìn hai người

- Đây là thuốc giải loại được này mà Lam đã chế ra... nhưng vẫn chưa thử nghiệm được- Nhỏ nói, cậu nói đầu làm hấn có thêm hy vọng nhưng câu sau.

- Loại này mới chế tao chưa được thử nghiệm thời gian không còn nhiều nữa- cậu nhìn cái đồng hồ rồi hốt hoảng nói.

- Nhưng...- hấn phân vân

Con co giật mạnh mẽ đến với nó, mặt nó trắng nhợt mỗi hơi tuôn như suối.

- Gấp lắm rồi, chỉ còn vài phút thôi- Nhỏ nhăn mặt lo lắng nói.

- Thử đi - Cậu cũng rất lo nhưng lý trí một người anh không cho phép cậu bị quan.

- Bây giờ là 50-50 hy vọng vào nghị lực của cậu ấy!- nhỏ nói tay cầm ông kiểem đâm vào bình, xi lanh nhẹ kéo lên hút vào 5ml dung dịch màu trắng trong suốt.

Nhìn sang hấn và cậu là cí gặt đầu nhỏ từ từ cuối xuống nâng cô tay nó lên, tiêm vào động mạch ở cổ tay. Hấn nắm chặt tay nó, thứ mọi cần bây giờ là một phép màu.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sinh Tử- Mất Trí Nhớ

Liều thuốc được tiêm vào động mạch nơi cổ tay nó, có thể nhìn thấy được đường truyền của thuốc trong mạch máu. 30 giây trong qua mà vẫn chưa có động tĩnh gì, hốt hoảng mọi người nhìn lên máy đo nhịp tim hoảng hốt khi đường nhịp tim của nó rất yếu, huyết áp đang giảm dần. Một đường thẳng chia cắt sinh mạng nó với trần thế.

Mọi người bàng hoàng, nhỏ gục đầu xuống bên cạnh nó khóc nức nở, nước mắt cậu và hấn cũng lăn trên gò má.

"Nhật Lam"

Cậu hét gọi tên nó

-Nhật Lam em dậy ngay cho tôi, dậy ngay- hấn lao xuống nắm lấy bắp vai nó lắc mạnh, hấn đặt tai lên ngực trái nó hy vọng cảm nhận được tiếng con tim nó rung động, trả lời chỉ là sự im lặng của con tim nó mà thôi.

- Mày làm gì vậy!

- Anh làm gì thế, bỏ Lam ra!

Cậu và nhỏ tức giận lao lớn, cậu lôi hấn ra khỏi nó, đâm mạnh vào mặt hấn:

- Mày...mày bình tĩnh lại đi.

- Mày? đó là em gái mày đấy!

Không phải là cậu không quan tâm đến em gái, cậu đau lòng nhưng bây giờ cậu phải bình tĩnh nhất, lý trí không cho cậu hành xử như hấn, cậu chỉ biết tiếc thương và oán trách bản thân không bảo vệ được em gái mình mà thôi, tất cả cậu đè nén trong lòng.

Cậu đẩy hấn ra ngoài, bước chân nặng nề, hấn quay vô nhìn nó lần cuối.

Nhỏ khóc nức nở, ôm lấy nó mà réo lên như khúc ai oán.

"PHỤT"

Sau tiếng động là một chất dịch lỏng màu đỏ tanh nồng bốc lên, máu đỏ chảy xuống một bên tóc Hương, nhỏ xuống sàn gạch lạnh toát.

- Lam à!

Nhỏ thốt lên, đưa tay vuốt mặt mình, nhìn lên máy đo nhịp tim, nhịp tim đang dần ổn định tăng dần từ 10 đến 30 rồi 56, huyết áp cũng có vẻ gần như bình thường.

Nhỏ vui mừng chạy vọt ra khỏi cửa tin này phải báo cho cậu và hẳn biết mới được.

- Thiên Anh, Phong ơi- Nhỏ vui mừng ra mặt hớn hờ chạy lại.

Hắn và cậu nhú mồm nhìn nhỏ, ai đời bạn thân vừa mất mà lại vui mừng như vậy.

- Cô sao vậy!

Hắn nhìn Thiên Hương, nhú mồm tò mò hỏi.

- Lam...Lam...nó...- Nhỏ hỏn hển thờ, nói không ra hơi.

- Sao cô ấy sao?- Hắn tò mò xoongwoif nhỏ ra chạy ngay về căn phòng lúc này.

- Em gái tôi sao hả?- Cậu lo lắng nhìn nhỏ.

- Lam tỉnh rồi - Nhỏ lấy hết sức lực hết thật lớn trong vui mừng nắm tay cậu kéo như bay về căn phòng lúc này.

...

..

.

Hắn sững sốt không tin vào mắt mình nó mở đôi mắt xám tro ra nhìn hắn, cái nhìn có vẻ kì lạ và tò mò, nhưng không sao nó tỉnh lại là tốt lắm rồi, hắn như vỡ òa trong hạnh phúc, hắn chạy thật nhanh đến chỗ nó ôm nó vào lòng.

- Anh là ai vậy?- Nó ngây ngô hỏi, giọng điệu cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

- Em...em- Hắn bàng hoàng nhìn nó.

Đúng lúc cậu và nhỏ đang từ ngoài cửa chạy vào nghe được câu nó của nó tất cả như chết lặng.

- Lam à, em không nhớ anh là ai sao?- Cậu nắm tay nó, lay lay hỏi.

Nó lắc đầu, ngây thơ hỏi lại:

- Các người là ai?

- Chuyện này là sao, tại sao cô ấy lại không biết chúng ta là ai- Hắn đứng phắt dậy nhìn vào nhỏ và cậu đang ngơ ngác nhìn nó.

- Độc tố của Tetrodotixi quả thực rất mạnh nó làm tê liệt hệ thần kinh, các dây thần kinh vận động cũng như ý thức, trí nhớ và các giác quan, người trúng độc này có cơ hội cứu sống và tránh các di chứng trên khi có thuốc giải ngay khi bị trúng độc.- Cậu nhìn nó, tay với lấy một liều Tetrodotixi trong túi áo ra, về mặt có vẻ nghiêm cứu đậm chiều mà nói.

- Vậy là cô ấy bị mất trí nhớ, cũng như không ý thức được chúng ta là ai?- Hắn quay lên nhìn nhỏ hỏi.

- Cũng không hẳn là như vậy, chỉ có thể là mất trí nhớ tạm thời, do vì chế ra thuốc quá muộn nên mới để lại di chứng như vậy!- Ánh nhỏ nhìn về phía cô gái ngây ngô nhìn ba người trong phòng mà nói.

- Cách tốt nhất bây giờ là để nó nghỉ ngơi đến khi khỏi hẳn!- Cậu nhìn em gái rồi nhìn nhỏ và hẳn nói.

- Được rồi!- Nhỏ và hẳn đồng thanh nói.

Có lẽ bây giờ như vậy sẽ tốt hơn, trong lòng nó nhẹ đi phần nào, nó có thể sống được một cuộc sống như bao học sinh khác, sẽ chẳng phải trả thù, thù hận hay chém giết gì ai. Có lẽ như vậy sẽ tốt chăng?

Sớm mai thức dậy, ánh nắng hồng ban mai ngày cuối đông yếu ớt len lỏi vào căn phòng màu đen, bức màn đen khẽ phất phơ trước gió.

Đôi mi cong dài khẽ chớp, trần nhà màu đen, rồi nhìn sang phía bên cạnh, khẽ rút bàn tay đang bị hắn siết chặt kia ra, nó xuyt xoa cho cái tay bị hắn nắm đến tê đơ, nó quay sang nhìn hắn, đôi môi xinh khẽ cười khi chạm vào mái tóc nâu bóng mượt của hắn. Phát hiện có cái gì đó làm càng trên đầu mình với ánh mắt nhìn mình hắn xoay đầu lại nhìn. Chả là lúc này nó tưởng hắn ngủ rồi nên mới nghịch như vậy. Khẽ nắm bàn tay đang phá hoại mái tóc tuyệt đẹp củ mình hắn nhìn nó chăm chăm

- Sao phá quá vậy!

- Hi hi nghịch chút không cho thì thôi, làm gì giữ vậy!- Nó chu môi ra nhìn hấn, giọng nói của nó rất dễ thương chứ không băng lãnh như lúc trước.Nói rồi nó khẽ cười làm hấn đỏ ra.

- Á Á Á- Bông nó hét thất thanh khi nhìn xuống mình, hấn không mặc áo còn nó đang mặc cái áo sơ mi nam.

- Em hét cái gì?- Hấn ngu ngơ hỏi

- Hôm qua anh làm gì tôi hả?- Nó hỏi hấn.

Thấy bộ dạng nó như vậy, hấn tức cười nhưng nén lại, cô lấy vẻ mặt nghiêm túc với nó, chú ý đến một vết máu nhỏ trên gường nó, kéo tay nó chỉ xuống rồi nói:

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm!- Hấn vừa nói vừa nén cơn cười trong lòng.

- Hà anh nói cái gì, a a trời ơi, đồ khốn nạn- Nó nhìn chút máu rồi nhìn lên hấn tức giận đỏ mặt nói.

Hấn vẫn không nói gì chỉ đứng dậy quay mặt đi tránh cơn cười đang ập đến.

Nó đứng dậy, tính bỏ chạy nhưng ngó lại trên mình mặc cái áo sơ mi của hấn, thì nó dám đi đâu với bộ dạng như vậy.

Ngắm lại mà nó khóc không được cười cũng không xong.

T_T

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hạnh Phúc Hay Khổ Đau (1)

Hấn chọc nó tức lên đuổi nhau chạy loanh quanh khắp phòng, bây giờ ai nhìn vào mới thấy hai con người này sống đúng với tuổi của mình, thật vui không chút lo âu phiền muộn trên gương mặt, ánh mắt vui tươi như chất chứa cả ngàn tia nắng, môi luôn hé nụ cười, sao mà ấm áp quá.Đang chạy đột nhiên hấn dừng lại, nó đang đuổi phía sau không kịp dừng lại, đâm đầu vào bờ vai rắn chắc của hấn, nó ngã nhào xuống, may mà nó không bị sao, cảm nhận thân thể không bị đau chỗ nào nó từ từ mở mắt, nhìn đảo đảo xung quanh, nó chung bây giờ kẻ có áo người có quần thiếu chỗ này, mất chỗ kia không tròn vẹn người ngoài nhìn vào thể nào cũng nghĩ vậy.

Tư thế vô cùng ám muội, nữ trên nam dưới thế mà còn thiếu vài mối đau chứ, cảm nhận được da thịt mềm mại của nó mà hấn như muốn *nói thế nào ấy nhỉ! à đúng rồi* Nó tung ra ấy chứ, nó thì được ngắm cái khuôn mặt mỹ nam cận kề như vậy trong lòng có chút xốn xáo khó tả.

Bất chợt nó ngồi hấn dậy, ngồi trên bụng hấn, ánh mắt nhìn hấn cực kì mê luyến làm hấn có chút "hốt hoảng" nhìn nó chằm chằm:

- Em...em làm gì vậy?

Nó im lặng cười một cái rất chi là gian xảo:

- Bây giờ anh muốn làm gì nào?- Giọng nó ngọt như mía, ánh mắt dịu dàng, tay thì không ngừng vuốt ve mặt hấn rồi từ từ kéo dần xuống cổ nó lấy móng tay kéo một đường dài từ cổ xuống ngực làm hấn có cảm giác bồi "dội", nhanh chóng đáp trả hấn đưa tay vuốt sợi tóc đỏ lòa xòa trước mặt nó.

- Em làm nhé!- Nó nói cực kì ngọt mà còn "em, anh" nữa hấn chết thật rồi, đương không chọc nó chi vậy không biết làm nó tưởng mất đi "lân đầu" để bây giờ như vậy mà thôi kệ được vậy còn gì bằng. Hấn gật đầu lia lịa:

- Cái này em tự nguyện nhé!- Hấn cười gian đưa tay vuốt mặt nó.

- Hìhì, dạ- Nó nói xong cúi xuống thấp xuống theo phản xạ hấn sững tê người ngấm mắt lại tận hưởng. Đôi môi nó mềm mại lướt đến cổ hấn.

...

..

.

"Cặp"

"Á Á"

Hắn la oai oái lên, mở to mắt nhìn nó:

- Sao em cần anh!

- Cái đồ biến thái, anh nghĩ tôi sẽ làm gì hả! đồ biến thái chết đi, chết đi...- Mỗi từ chết đi là nó đập vô bộ ngực trần của hắn một cú thật đau, chưa đủ nó nắm tóc hắn, kéo đầu hắn đập lên đập xuống sàn thấy mà muốn vỡ sọ *tội cho thằng nhỏ*

- Anh xin lỗi em tha cho anh đi- Hắn nói rồi chộp tay nó lại.

- Nghĩ sao vậy, đồ biến thái chết đi!- Nó rút tay ra tát hắn một cái rõ đau.

Đúng lúc đó nhỏ và cậu chạy vào.

- Lam...oi...La..m- Nhỏ bắt động khi thấy cảnh đó.

- Lam ơi anh tới....HẢ- Cậu tròn tròn mắt nhìn nó và hắn đang "cảnh đó" dưới sàn.

- Ồ Ồ..-Nó ngỡ ngàng.

- Á...ANH HAI- Nó chạy đến chỗ cậu tiện tay giật lấy bịch bánh trên tay cậu. Vì chỗ vết thương chưa khép miệng vẫn còn đau nên nó khẽ ôm vai, máu cũng nhỏ vài giọt thấm qua chiếc sơ mi trắng.

- Lam à, chảy máu kia!- Nhỏ hoảng hồn đưa tay định chạm vào nhưng nó rút lại đứng về phía sau lưng cậu.

- Anh hai...- Nó meo mào

- Tại sao cô ấy nhận ra cậu mà không nhận ra chúng tôi!- Hắn nhìn nó rồi nhìn lên cậu.

- Đó mới là vấn đề, liều thuốc của mày chế tạo ra quả thật rất mạnh như liều thuốc giải mà Lam và Hương đã làm còn mạnh hơn, người sau khi được giải độc tùy theo mức độ mạnh hay nhẹ vì Lam là nhiễm ở mức cao nên mất đi trí nhớ, nhưng sau khi tiêm liều thuốc ấy trí nhớ đang được dần khôi phục, có lẽ nó sẽ nhớ những chuyện lúc 5 tuổi đó là chuyện đương nhiên nếu nó biết tao là anh nó!- Cậu nói đưa tay xoa đầu đứa em gái nhỏ của mình nhìn nó hoạt bát vui tươi như vậy quả thực lòng anh thấy nhẹ nhõm vô cùng.

- Anh hai nói cái gì vậy, mà hai người này là ai, *chỉ sang hắn* anh hai ơi thằng cha này ăn hiếp em nè anh xử ổng đi!- Nó meo meo nói với anh.

- Anh có làm gì em đâu!- Hắn oan ức kêu lên nhìn hắn bây giờ hệt như đứa trẻ lên ba.

- Thôi thôi xin hai người cái- Nhỏ cười nói

- Lam à tuy bà chưa có nhớ tui là ai, nhưng tui sẽ giúp bà!hihi-Nhỏ vui vẻ nói nắm lấy tay nó.

Nó nhìn lên anh hai rồi nhìn sang hắn cuối cùng nhìn lại ở bàn tay trắng trẻo đang đặt trên tay nó. Nhận được cái gật đầu và nụ cười của anh hai và cái nháy mắt của hắn nó mới lấy hết can đảm nắm bàn tay của nhỏ, mỗi nở nụ cười thật đẹp.

-Thôi em về nghỉ ngơi đi! - Cậu nói.

- Dạ, mà nhà em chỗ nào?- Cậu nói ngây ngô của nó làm cả bọn té ngửa.

-Trời ơi, để Phong dẫn em về- Cậu nói rồi chỉ tay vào hắn.

- Hà? không không sao anh để cái tên biến thái này dẫn em về! Không chịu!- Nó rống to lên, tay lay lay tay anh nó.

- Biến thái?- Cậu cùng nhỏ đồng thanh ngấm lại viễn cảnh lúc sáng mà cười gian xảo.

- Thôi về nào! - Hắn kéo tay nó đi mặc cho nó vùng vằng, la hét.

Cậu và nhỏ cười cười rồi cũng đi theo sau.

Chiếc siêu xe dừng lại trước căn biệt thự mà nó và hắn đã cùng chung sống.

- Bỏ ra coi-Tui tự đi được- Nó hét lên khi hắn bế nó từ trong xe vào.

- Em không mang dép đi vậy sẽ rất bẩn- Hắn nhìn đôi chân trần trắng nõn của nó rồi cười tươi.

Nó âm ức để im cho hấn bế, tựa đầu vào lòng ngực rắn chắc của hấn nó khẽ thở dài.

Lux từ đầu bay ra dụi đầu vào chân hấn.

- A A, con cộp A A- nó la toáng lên.

Hấn lấy tay bịt miệng nó lại, cúi xuống vuốt lông Lux một cái, nó sợ hãi ôm chặt lấy cổ hấn.

Lux cũng không hiểu cô chủ hôm nay làm sao cứ dụi đầu vào lưng nó làm nó la toáng lên, nước mắt ngấn dài:

- Oa oa oa anh đuổi nó đi

- Khoog sao đâu, đây là con báo em nuôi mà- Hấn cầm tay nó định sẽ giúp nó vuốt lông Lux nhưng nó lại sợ hãi nhìn hấn rồi rút tay về, hấn thở dài khẽ nói:

- Không sao đâu, em tin anh chứ!- Nó khẽ gạt đầu mặc tay cho hấn đang tiến đến con vật hung hăng ấy, nó sợ hãi nhìn hấn rồi lại yên tâm khi cái nhìn đầy triu mến của hấn, nó khẽ chạm đầu Lux vuốt nhẹ rồi nhanh hơn con vật lớn khẽ hừ nhẹ thoải mái rồi nằm xuống.

Hấn bế nó vào nhà, Lux cũng chạy theo, vừa vào phòng khách đã gào lên ghê gớm khi thấy "gia đình" ba mẹ nó đang ngồi ở ghế sofa.

Nó nhảy xuống từ tay hấn, chạy vụt lại:

- Ba- Nó cúi tươi ôm tay ba nó không chú ý đến hai mẹ con Linh Chi đang há hốc mồm. Linh Chi thấy hấn thì e thẹn cúi mắt xuống, hấn không nói không rằng chỉ ngồi xuống một bên bán tín bán ngờ về lời nói của cậu hôm giao chiến "Đừng quá tin tưởng cô bnj thanh mai trúc mã của mày".

Ba nó khẽ ngạc nhiên nhưng lại vui vẻ xoa đầu nó cái nhìn đầy yêu thương- Ừ, con gái!

Nó mới quay sang mẹ con ả ta:

- Ai đây ba!- Câu nói làm ba nó và mẹ con ả tay choáng váng, hồi trước còn đuổi thẳng cổ mà hôm nay như vậy chuyện gì đang xảy ra vậy?

- À đây là di va em con- Ông có vẻ sợ hãi nói với nó.

Nó cười quay sang nhìn ba ta và ả Chi:

Chào dì, chào em!

- À, con, chào con- Bà ta áp úng.

- Chào chị- ả Chi nhìn nó căm ghét như phải nhẫn nhịn nói ra câu "chị em", tia lửa trong mắt ả Chi lộ rõ nhưng nó không chú ý nhưng một người đã phát hiện, hấn càng nhận ra khẳng định của cậu là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bó Hồng Tàn- Cuốn Nhật Ký

Hấn liếc nhìn biểu hiện của "gia đình" đó, bà ta thì có vẻ hoảng sợ nhưng khí chất vẫn tỏ ra kiêu ngạo, ba nó thì đôi mắt ánh lên tia sợ hãi, kinh ngạc còn cô con gái Linh Chi thì tỏ ra thân thiện nhưng đôi mắt và cái siết tay thật chặt thành nắm đấm thì không thể hiện điều đó.

- Ba à! hôm nay ba và dì đến có chuyện gì không!- Nó ngây ngô hỏi ông ta.

- À, À ta muốn ...nói...với con việc này....- Ông ta lộ rõ vẻ hấp tấp, lo sợ.

- Ba nói đi- Nó nhìn về mặt ông ta khó hiểu.

- À, ngày mai là giáng sinh rồi cũng là ngày thành lập tập đoàn ba muốn mời nhân viên đến tham dự tiện thể...- Ông nhí ánh mắt bà ta cùng cô con gái, bà ta nháy mắt với ông.

- Ba muốn công khai với mọi người về mối quan hệ giữa ba và di cũng như Linh Chi- ông nói lớn đồng dục.

Khuôn mặt nó có chút thất thần, mẹ còn nhớ nó có mẹ nữa mà, nó lắc đầu mờ mờ hồ hồ trên trán thấy rõ từng giọt đang lăn xuống gò má hồng hào của nó.

- Mẹ...thì sao? - vô thức nó hỏi, đầu nó lắc mạnh, xung quanh đó chỉ còn một màu đen, nó ngất rồi, ba nó thấy nó ngất hốt hoảng chạy đến đỡ nó.

- Thiên Phong, nó sao vậy?- ông thắc mắc hỏi.

- Các người về đi! - Ánh mắt đầy sát khí của hắn quét lên tất cả mọi người trong phòng nó, tay hắn ôm nó quay bước lên lầu.

Ông Dũng không nói gì chỉ lẳng lặng quay lưng, hai mẹ con bà ta cũng vội lấy túi xách đi phía sau ông ta, bất chợt ông ta quay lại:

- À, Phong này...- ông quay lại nhìn hắn với ánh mắt cầu khẩn.

- ???- hắn quay lại nhú mày nhìn ông ta, à Chi cùng mẹ cũng quay lại nhìn, à còn cười với hắn nhưng bắt gặp ánh mắt vô cảm của hắn, à lại thôi.

- Con chăm sóc cho Lam nhé, ta tin tưởng ở con.- Ông nhìn hắn cười hiền như trao gửi sự tin cậy.

Hắn gật đầu toan bước lên lầu.

- Và ta muốn tuần sau hai con làm lễ đính hôn.

- Ba chuyện này là sao- À Chi từ phía sau nhảy bổ tới lúc này à như một con điên, hành động lỗ mãng ấy được thu gọn vào tầm mắt của hắn, nhếch môi tỏ ra khinh bỉ. Ông ta và bà ta cũng trở mắt nhìn cô con gái đang làm trò hề ấy, cô ta thấy mình làm việc thô lỗ không xứng đáng với cái chức thiên kim tiểu thư do chính cô ta và mẹ cô ta tạo ra bên cuối mặt cầm hôn quay đi.

- Điều đó là đương nhiên.- Hắn nhìn ông ta rồi cuối xuống nhìn nó ôn nhu nói.

À Chi nhìn hắn ẩm ướt tay đã siết thành nắm đấm gân máu thấy rõ trên mu bàn tay. Ông cũng thờ phào nhẹ nhõm mà quay bước phất tay ý bảo mẹ con bà ta đi theo, nhận lệnh của chồng, bà vội chạy theo không quên kéo theo à ta đi.

Hắn thờ dãi ôm nó bế lên lầu, mở cửa phòng nó, căn phòng màu trắng đen, hương thơm ngào ngạt tỏa ra dịu dịu.

Bé nó đặt lên giường thấy vết thương trên vai nó ướm máu dính một mảng áo khá rộng, màu áo trắng với máu đỏ tương phản thật đẹp. Gọi cô hầu gái lên thay quần áo cho nó, bộ đồ màu hồng nhạt dễ thương.

Chiếc chăn màu trắng kéo lên tầm ngang bụng nó, đôi mắt nhắm nhẹ, giấc ngủ thật thanh thản.

Hắn nhìn nó quét đôi mắt hồ phách quanh căn phòng, ánh mắt rơi vào bó hồng, cánh hồng đã úa tàn màu đỏ thắm vài cánh hoa rơi xuống đất, nhụy đã đen lại ngả màu nâu thẫm, thân cành hoa chết khô, lá ngả màu vàng úa vì thiếu nước. Hắn khẽ cười chua chát, để ý đến những cái gai vẫn còn xanh và nhọn hoắt sau lớp lá vàng, đúng thật hoa hồng đẹp thật, ngọt ngào và lãng mạn, tình yêu cũng vậy ngọt ngào nhưng vẫn đau, những chông gai sẽ cản trở tình yêu, tình tàn như hoa tàn, chông gai làm tình ngày một mong manh, khẽ nhếch môi cười hắn đến gần chỗ bó hồng trên chiếc bàn cạnh cửa sổ nhìn chăm chăm bó hồng, tay vói đến những cành hoa xiết thật chặt, gai đâm vào tay nhưng chẳng đau, hắn thích thú tận hưởng sự tê buốt của từng tế bào trong lòng bàn tay, buông những cành hoa ra những cái gai vẫn còn đọng máu đỏ uôm là hắn thích thú vô cùng, nâng tay cầm bó hồng tàn toan vứt vào sọt rác cạnh bên nhưng chưa kịp đôi mắt hồ phách nâu tuyệt đẹp lại dừng lại ngay cạnh góc bàn, cuốn sổ nhỏ màu đen, chiếc chìa khóa màu bạc còn găm trên ổ khóa, khẽ nhìn mày hắn chạm tay xoay nhẹ chiếc chìa khóa.

"Tạch"

Cuốn sổ mở ra.

Trang giấy trắng với từng câu chữ nghiêng nghiêng tuyệt đẹp, hắn lật từng trang xem nét chữ sự tò mò xen lẫn trong lòng hắn, hắn biết đây là nhật kí của người ta đọc là không tốt là sai nhưng vì là nhật kí của nó hắn muốn đọc thử, trước giờ nó sống quá kín, khép mình trong vỏ bọc lạnh lùng, vô cảm, hắn muốn hiểu nó hơn, hiểu được những tâm tư tình cảm trong lòng nó.

Cuốn nhật kí màu đen, trang giấy cũng rất đặc biệt, có giấy màu trắng và màu đen chứ không đủ màu như những loại nhật kí bình thường. Từng nét chữ nghiêng ngả ngay ngắn viết nhật kí người ta thườn trải lòng mình nhưng nó lại không một trang nhật kí nó chỉ viết hai từ nói về cảm xúc của mình, trang nào nhiều lắm cũng chỉ năm sáu từ.

Lật một trang, hắn chăm chú nhìn mà chẳng để ý máu của mình còn vượn ở góc mỗi trang khi hắn lật.

Những trang đầu được viết từ ngày 25/12/2014.

"Tan vỡ" ba trang đầu là tan vỡ.

"Vô cảm" là những câu mà nó viết ở rất nhiều trang tiếp theo.

"Bạn" một trang mà nó viết bằng bút mà xanh.

Tiếp theo là hàng loạt những từ "vô cảm" cho đến trang.

17/11

"Thích thú" là hai từ mà nó viết trên trang giấy màu đen với nét chữ màu trắng, đúng rồi đây là ngày hấn đến nhà nó, lần đầu tiên gặp mặt. Khẽ gương môi một nụ cười nhẹ nam thần hấn như có niềm tin tiếp tục đọc tiế. Hấn chợt cười ở trang cuối mà nó viết gần đây nhất ngày 22/12.

Trang giấy màu hồng nhạt nó ghi ba chữ ngay ngắn tuyệt đẹp " Lê Thiên Phong".

Vậy là trong lòng nó có hấn rồi, vui vẻ hấn đưa tay cầm lấy cây bút màu trắng trên bàn cặm cũi viết cái gì đó mà hấn lại rất vui.

Khẽ gấp cuốn sổ thờ dài một hơi, đưa tay cầm lại bó hoa hồng lúc nãy bước chân đến gần chiếc sọt rác cạnh bên toan vứt xuống.

"Khoan đã"

Tiếng nói làm hấn giật mình, quay mặt lại thấy Lam đang ngồi trên giường anh mắt hướng đến chỗ hấn, rồi lại hướng đến bó hoa mà hấn cầm, mắt nó mở to, chạy vụt đến nắm lấy bó hoa mà hấn muốn vứt đi, giật lấy bó hoa, gai đâm vào tay nó đau đớn nhưng nó vẫn không có dấu hiệu từ bỏ mà vứt bó hoa đi, nó cầm thật chặt mặt nhăn lại vì đau, Phong thấy vậy vội cầm bó hoa kéo tay nó đến giường.

- Em làm gì vậy, sao không cẩn thận!- Hấn nhìn nó giọng trách móc, muốn đứng dậy đi lấy hộp y tế nhưng nó vội kéo lại, ánh mắt không rời khỏi bó hoa, miệng cười thích thú.

Hấn nhìn xuống bó hoa, khẽ cười nói:

- Hoa tàn rồi vứt đi để kia khác anh mua lại cho!

- Không!

Hấn nhún mày khó hiểu nhìn nó.

- Đừng vứt đi!- Nó nhìn hấn, khẽ cười nói.

- Nhưng hoa tàn rồi, không còn đẹp- Hấn nhìn nó ôn nhu nói.

- Nhưng vẫn còn thơm!- Nó giật lấy bó hoa từ tay hấn, tham lam hít lấy hương dịu dịu của bó hoa.

Đúng rồi hoa tàn nhưng vẫn rất thơm, tình yêu có vững bền phụ thuộc vào ý chí con người có vượt qua được những chông gai hay không. Hấn hiểu rồi thực sự đã hiểu rồi.

- Hoa tuy đã tàn nhưng hoa vẫn còn hương thơm, cảm ơn anh nha, tôi thích lắm!- Nó cười thật tươi nhìn hấn cảm kích. Hấn cũng cười thật đẹp để đáp trả nó.

- Ô tay anh bị thương rồi kia!- Nó la toáng lên khi thấy vết máu trên tay hấn.

- Không sao!- Hấn cười vì không muốn nó lo lắng chứ thật ra gai đâm vào tay hấn rất đau, rất nhói.

- Vậy mà không sao, anh ngồi yên đó!- Nó nhìn hấn trách móc, chạy vụt xuống giường, hấn trở mắt nhìn theo cái bóng lưng nhỏ bé của nó khuất dần ở ngoài cửa.

- Có rồi- nó quay lại trên tay là hộp nhỏ màu trắng có hình chữ thập đỏ trên hộp.

Mở hộp y tế ra nó nắm lấy bàn tay nhuộm máu của hấn, cầm lên tỉ mỉ nhìn rồi, khẽ mở nắp hộp lấy ra một cục bông gòn, chai thuốc sát trùng với miếng băng keo cá nhân. Nó thổi nhẹ nhẹ vì sợ hấn đau, quấn miếng băng keo cá nhân quanh ngón tay hấn, sát trùng vết thương lòng bàn tay hấn xong nó cười nhẹ nhàng, giọng đầy trách móc:

- Lăn sau cẩn thận biết chưa!- Hấn cười, xoa đầu nó.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hạnh Phúc Hay Khổ Đau (2)

Tiếng chuông điện thoại của Phong reo nhẹ.

"Phong à"- giọng á ngai của một người đàn ông trung niên.

"..." Chỉ là sự im lặng của Thiên Phong, hần khẽ thở dài đôi mắt hồ phách lạnh lùng tỏa sát khí.

"Con sang Mỹ được không? Ta và mẹ có chuyện muốn nói với con!"- Ông lấy hết dũng khí nói lớn qua điện thoại.

"..." Tiếng tút tút vang lên bên đầu dây bên kia.

Ông khẽ thở dài, ông nghĩ thầm cả đời này chắc chắn không bao giờ Phong tha thứ cho ông nữa.

- Con nó không nghe hả ông- Người phụ nữ có gương mặt khả ái nhìn ông khẽ nói nhỏ nhẹ tay bà đặt trên vai ông khẽ nắm chặt.

- Tôi là người cha tôi đúng không- Ông quay lại nhìn bà ánh mắt ái ngại lộ rõ.

- Ông đừng nói vậy, lỗi này cũng do tôi- Bà Trang trừng mặt xuống giọng nhỏ ngậm ngùi như sắp khóc.

Ông cũng im lặng không nói gì, chỉ thở dài một tiếng, con trai đã không tha thứ cho ông thì ông biết phải làm gì nữa ngoài cầu cho nó hạnh phúc.

Thở dài hần nặng nề đứng dậy, bước chân khó nhọc lên cầu thang. Lux đứng ở chân cầu thang thấy cậu chủ lại gần khẽ đưa đầu nũng nịu như chú mèo nhỏ vâng lời. Đưa tay vuốt lông Lux hần bước chân lên cầu thang.

"Cạch"

Vặn nhẹ cửa phòng của Lam, hần thờ phào nhẹ nhõm, thiên thần nhỏ của hần nằm trên chiếc giường trắng thật đẹp, tinh khiết như giọt sương ban mai. Ngồi cạnh mép giường của nó, hần đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc đỏ cs tính mượt mà của nó, cúi đầu hôn nhẹ lên vàng trán thanh tú của nó như có thêm động lực hần cười nhẹ rồi bước về phòng.

Chuyến bay trong đêm cất cánh.

Sáng sớm ánh nắng dịu nhẹ mùa đông len lỏi vào phòng, chiếc rèm cửa đang đưa nhẹ.

"Oáp"

Nó lấy tay che miệng ngăn cái ngáp dài của con buồn ngủ, đảo mắt quanh căn phòng tìm bóng dáng ai đó chỉ còn sự lặng im vắng vẻ.

Bước chân xuống nhà.

- Tiểu thư, ăn sáng rồi đi học, thiếu gia Thiên Anh đang đợi cô!- Cô hầu cung kính nhìn nó.

- À cậu chủ nhờ tôi đưa cho cô cái này!- Cô giúp việc như nhớ ra điều gì đó vội nói, dúi vào tay nó một tờ giấy.

Nó chột cười đảo mắt đến bàn ăn cậu mỉm cười nhìn nó.

- Em gái ăn sáng rồi đi học!- Cậu cười kéo ghế cho nó.

- Dạ, anh ơi hôm qua ba...- Nói đến đây giọng nó có vẻ ngập ngừng.

- Ông ta...ông ta làm gì... đến chỗ em làm gì- Cậu đứng phắt dậy, nhất thời con giận không kìm chế được.

- Sao anh lại nói ba như vậy!- Nó thấy cảnh anh tức giận rất đáng sợ mắt khẽ có một màng sương.

Nhận ra em gái có vẻ sợ, cậu nhớ ra rằng những chuyện gần đây nó không nhớ nên trong tâm trí nó ba vẫn là một người tuyệt vời.

- À, không có gì, nói anh hai nghe ba đến chỗ em làm gì?

- Dạ, ba nói là tối mai là tiệc của công ty và bà muốn công bố...- Nó chột ngừng lại.

- Công bố...- Cậu nhú mi tâm nghi hoặc.

- Di và em...- Nó sợ hãi nói.

Cậu bình tĩnh mỉm cười với Lam, nhẹ nhàng ấn nó xuống bàn ăn, cất tiếng nhẹ nhàng, tay đẩy đĩa thức ăn còn bốc khói qua chỗ nó:

- Thôi ăn sáng rồi anh đưa em đi học nhé.

Nó gật nhẹ rồi lấy dao nĩa ăn ngon lành.

Chiếc nĩa trên tay cậu bị cậu bóp chặt đến sắp gãy, vết nứt trên làm biến dạng chiếc nĩa, đôi mắt cậu đầy sát khí thật đáng sợ.

San trường Royal.

Chiếc siêu xe dừng lại làm mọi người phải quay đầu nhìn như một điều bình thường ngày nào cũng gặp, chỉ có điều hôm nay chỉ có xe của cậu Thiên Anh mà

không thấy sự xuất hiện của Thiên Phong.

Chiếc siêu xe mở cửa ánh mắt lại đổ dồn vào cô gái đi cùng cậu, vài câu bàn tán xôn xao.

- Không ngờ con nhỏ đó lại quyến rũ cả Thiên Anh!

- Thật đúng loại rẻ tiền.

Mấy lời bàn tán im bật khi ánh mắt tỏa đầy sát khí của cậu quét ngang qua.

- Lam!

Nhỏ từ đâu chạy vụt đến, khoác lấy tay nó kéo đi, mỉm cười thân thiện chào cô bạn.

- Oa, nay mặc váy dễ thương quá ta!- Nhỏ cười cười kéo nó đi phía trước.

Cậu lắc đầu nhìn bóng nó rồi lại có cái nhìn về bóng dáng người con gái hí hửng đi bên cạnh hồn nhiên mà trong sáng có lẽ tình cảm cậu dành cho nhỏ thật sự lớn rồi.

- Hai cô kia đi mà không đượi tôi à!- Cậu khẽ nói về bất mãn.

Nhỏ quay đầu lại kéo tay anh khoác về tay còn lại của mình, cười tươi nói

- Thế này đượi chưa!

Cửa lớp học 11A vài tiếng xì xào vang lên khi ba người vừa bước đến.

Anh ngồi đó ánh mắt nhìn nó đầy xót xa xen lẫn tình yêu dành cho nó nhưng chỉ thể hiện trong ánh mắt. Nó bước đến gần Minh Quân, ánh mắt vui tươi nhìn anh, anh nhíu mi khó hiểu.

"Á"

Nó ôm đầu lắc vài cái, nhỏ vội chạy đến đỡ nó quay sang chỗ cậu:

- Anh mang thuốc không!

- Có- Vừa nó anh vừa lấy một viên nén đưa cho nhỏ nâng cằm nó lên nhỏ bỏ vào miệng nó.

Anh đứng bên cạnh thấy lạ nhìn nó:

- Cô ấy bị sao vậy!

- Không liên quan đến cậu- Cậu nhìn anh ánh mắt căm ghét.

- Liều lượng thuốc đang giảm dần, uống thuốc đầy đủ khả năng nhớ lại sẽ dần được cải thiện.- Nhỏ nhìn mồ hôi trên trán nó nói.

- Liều lượng thuốc chữa độc Tetrodotoxin...- Anh nghi hoặc nói.

- Sao cậu biết!

- Một lần tình cờ...- Cậu nói lấp lửng bỏ dỡ của anh làm cậu có vẻ khó chịu.

Linh Chi đứng từ xa, môi nhếch nụ cười thâm hiểm "thì ra mày mất trí nhớ" ả ta rút chiếc điện thoại nhấn một tin nhắn rồi nhìn nó bằng ánh mắt chán ghét lộ rõ tia thù hận.

Một ngày học tập trôi qua nhanh.

- Về thôi Lam!- Nhỏ chạy đến khoác tay nó kéo đi.

- Về thôi em gái!

- Hai người về trước đi! Lát em nữa có người đưa em về!- Nó thu sách vở nhìn cậu và nhỏ cười nói.

- Là ai?- Cậu nheo mày hỏi.

- Một người bạn em vừa quen, em hứa sẽ về sớm anh không cần lo. Có chuyện gì em sẽ gọi anh- Nó nhìn anh.

- Thôi được em nhớ cẩn thận- Cậu nói rồi quya lưng đi trong lòng dâng lên chút bất an.

Nó khẽ cười nhìn theo bóng dáng hai người đi khuất.

- Linh Chi em hẹn chị ở đâu?- Một tin nhắn đã gửi đến à Chi.

- Em đợi chị ở cổng trường nhé, em mời chị đi ăn!- à Chi nhếch môi cười, tay nắm chắc điện thoại, giọng cười ghé tòm vang lên trong buổi chiều đông thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt Cóc

Tiết trời se lạnh, gió thổi mạnh lay lay những tán cây quanh trường, mây xám nặng nề nhìn vào ai cũng nghĩ cái khung cảnh thật âm đạm, cô đơn và lạnh lẽo biết bao và cũng như báo trước một điều chẳng lành.- Em đợi chị lâu chưa?- Lam chạy đến mặt hớn hờ vui tươi đập nhẹ vào vai à Chi. À hốt hoảng như sợ bại lộ một điều gì đó hấp tấp trả lời:

- À...à chị làm em mất hồn, không lâu đâu chúng ta đi.

- Đi thôi!

Nó vui cười, Chi thấy vậy thầm cười trong lòng "con mồi sắp bẫy rồi". Con BMW đắt giá phóng nhanh trong chiều đông. Liếc nhìn nó qua gương chiếu hậu mặt à xuất hiện nụ cười quý dị chết người, thầm dất ý trong lòng. Con xe cứ lao mãi ra ngoại thành của thành phố trời chập tối vài ngôi nhà đã lên đèn.

- Tại sao lại đi xa như vậy?- Nó cảm thấy thắc mắc vì tại sao lại đi đến một quán ăn nào mà xa như vậy xa đã chạy khoảng hơn giờ đồng hồ mà chưa đến nơi.

- À! Tại vì quán ăn này ở xa trung tâm thành phố, đây là một quán ăn dân tộc nên được xây dựng ở ngoại thành, gần đến rồi chị ạ!- À biện minh.

Nó im lặng không đáp. Nguy hiểm càng cận kề.

Căn biệt thự ngoại ô nước Mỹ, không gian yên ắng của buổi sáng vùng ngoại ô, con siêu xe đậu trước cổng biệt thự ngời hầu cung kính mở cửa đón đại thiếu gia của Lê gia trở về.

"Chào thiếu gia"

Hai hàng người hầu đứng thành hai dãy dọc lối vào cung kính chào Phong. Họ có vẻ khiếp sợ sát khí tỏa ra từ trên người hắn, đôi mắt hổ phách đảo một vòng xung quanh biệt thự vẫn như xưa, như mười năm trước nhưng thiếu hình bóng mẹ hắn.

Cánh cửa trạm trở tĩnh sảo vừa mở, đôi con ngươi màu phách càng lạnh hơn, bàn tay nắm vali càng nắm chặt đến gân máu hiện lên trên mu bàn tay, không nói một lời hắn kéo vali lên thẳng trên phòng.

Chứng kiến thái độ vô lễ của con trai ông Dũng nheo mắt khó chịu:

- Con học đâu ra cái thói vô lễ như vậy? Tại sao lại không chào ba và mẹ.
- Bà ta đủ tư cách?- Chiếc mắt kính được tháo xuống, đôi mắt nhìn bà với sát khí ngùn ngụt hận không thể ăn tươi nuốt sống bà Trang.
- Thằng mất dạy, tao với mẹ mày nuôi mày lớn để mày ăn nói như vậy hả?- Ông tức giận trừng mắt quát lớn.
- Minh à, thôi đi con mới về để nó nghỉ ngơi đã.- Bà ấy nãy nhìn hấn rồi quay sang ông Dũng dịu giọng mà khuyên ngăn.

Ông ngồi phịch xuống, lửa giận vẫn cháy trong người.

- Ông gọi tôi về để nghe cái màn kịch của ông bà sao?- Hấn quay sang nhìn hai người bằng ánh mắt khinh thường, quỳ gót bước lên cầu thang.
- Mày...- Ông đứng phắt dậy bước đến chỗ hấn.

"Chát"

Một cái tát được in hằn năm ngón tay lên gương mặt điển trai.

- Ông làm gì vậy, con có lỗi gì đâu! tát cả là do tôi.- Bà Trang nói nước mắt ngấn dài lăn trên gương mặt đoan trang của bà.

Ông nhìn hấn, khẽ vuốt tay lên cái tát còn nóng rực trên mặt nhếch môi cười lớn:

- Haha, ông vì một người đàn bà như vậy mà đánh tôi, nếu như ngày xưa ông không trăng hoa thì bây giờ tôi không xem ông và người này như kẻ thù!

Hấn quay bước lên lầu, bà Trang khụy người ngồi trên bậc cầu thang, ôm mặt đứng bà nghĩ là do bà, ông bàng hoàng nhìn theo bóng lưng đứa con trai duy nhất khuất ở cuối cầu thang, nhấm mặt đau đớn "nó nói đúng"

Chiếc xe dừng lại ở con hẻm nhỏ xe hơi không thể đi vào, trời đã nhá nhem tối hấn, con hẻm tối đen đem đến cho người ta cái cảm giác lạnh gáy như bước chân vào cổng địa ngục.

- Chị à! quán ăn phía trong đó, chị vào trước em ra đây nghe điện thoại nhé, em sẽ vào liền.- Ar mở cửa xe cho nó bước xuống, nhào người ra phía ngoài cửa kính xe tươi cười nói.
- Chị đợi em vào luôn chị thấy hơi sợ.- Ánh mắt nó thể hiện rõ sự sợ sệt, tay bấu lấy vạt áo không buông môi cắn chặt.
- Không sao đâu chị à, em đến đây nhiều lần rồi mà.- Á sợ bị bại lộ vội trấn an.
- Nhưng nhưng...- Nó cắn răng cố không để ả nghe thấy tiếng hai hàm răng va vào nhau.
- Chị không tin em sao, vậy chị đứng ở gần xe nhé, em ra đây một chút!- Á vừa nói vừa mở cửa xe bước xuống.
- Vậy cũng được, nhanh lên nhé.

Không trả lời ả quay lưng tay cầm điện thoại đi nhanh đến gốc cây phía xa.

Nó sợ hãi đứng sát người vào thành xe, không dám quay đầu nhìn con hẻm, ánh đèn mờ từ cây đèn đường chiếu ánh sáng mờ mờ soi sáng một góc hẻm, "lâm gì có quán ăn ở đây chứ" nó neho mắt nhìn sâu vào hẻm chả có quán ăn nào cả.

Gốc cây cách đó không xa tiếng cười nham hiểm cùng với tiếng nói chói tai ra lệnh.

- Giờ là phần của tui mày, nên nhớ không được để nó chết!

Sau lưng nó xuất hiện một đám người to con, bặm trợn trên mặt là những vết sẹo lồi lõm ghê rợn như những tên quái vật tiến lại gần, nó không hề hay biết tiến lại gần cửa xe.

Một miếng vải bịt miệng nó, Lam hét hoảng cố gắng chống đẩy nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi tay của tên bịt miệng nó, những tiếng ú ớ vang lên cùng trăn cười kinh dị của lũ bụi đời, ánh sáng vàng cam từ từ biến mất chỉ còn lại một màu tối đen như mực trước đôi mắt xám tro tuyệt đẹp ấy.

- Ha ha bắt quá dễ, chúng bay đem con nhỏ này vào trong, không được để lại manh mối, nhớ làm sạch sẽ!

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cô Gái Bóng Tối

Nó bị vút vào một góc nhà, một căn nhà cũ dột nát hoang tàn, mùi mốc ẩm bốc lên khiến người ta có cảm giác nôn mửa. Tên lưu manh cười kha kharbwocs ra cùng đám đàn em đến bên cạnh chiếc BMW màu trắng đang đậu ở đầu hẻm, tên cầm đầu trên miệng là nụ cười độc ác cúi người nhìn vào cửa xe ở ghế lái:- Chị hai tụi em đã bắt được con nhỏ đó, chị cũng nên...- hần bỏ dờ câu nói lấp lửng đưa hai ngón tay cái và trở lên trước mặt cạ cạ vào nhau làm bộ dạng xin tiền.

- Mẹ kiếp, làm chưa đâu vào đâu mà đòi tiền rồi sao! Chúng mày nên nhớ làm tốt thì được thưởng còn không thì đừng hòng, chúng mày muốn có tiền thì phải làm sao cho tốt vào!- Ắ trừng mắt nhìn bọn chúng.

- Được rồi, tôi thấy cô nên kiểm tra xem có thiết bị định vị không? Tụi này thấy con nhỏ đó không phải dạng bình thường.- Bọn chúng nói rồi quay bước bỏ đi.

À như hoàng hôn có sao à lại quên điều này được cơ chứ, à chợt nhớ lại ánh mắt của Thiên Anh nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống khi gặp à ở cổng trường và lại càng nghi hoặc hơn khi thấy cậu và nhỏ dễ dàng để nó sa bẫy của à chắc chắn bọn họ muốn bẫy à rồi, à lại nghĩ sao cậu lại có thể tin lời nó là về với bạn trong khi nó bị mất trí nhớ... À chủ quan quá rồi.

Con siêu xe đang phóng về phía ngoại ô với tốc độ tên bắn, cậu lái xe thì thoảng lại liếc mắt nhìn sang màn hình máy tính của Hương.

- Lần này anh để Lam bị bắt đơn giản như vậy? anh có kế hoạch sao? Còn cả thiết bị định vị này nữa?- Nhỏ nhìn chằm chằm đang chớp nháy trên màn hình máy tính khẽ chau mày nhìn người con trai bên cạnh.

- Quả thật như vậy có chút nguy hiểm nhưng tôi đã tính toán cả rồi, cô ta cả gan dám bắt cóc em gái tôi thì không có tư cách ở lại cái nhà này tôi phải cho ông ta thấy sự ngu dốt của mình khi quá tin tưởng hai con đàn bà độc ác ấy!- ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, lời cậu nói lại càng tàn khốc.

- Tôi chỉ sợ Lam gặp nguy hiểm...không xong rồi...- Nhỏ bỗng giật mình hét lên.

Cậu quay sang nhìn gương mặt của nhỏ, thoảng nhủ mày rồi nhìn vào màn hình máy tính đang mất dần tín hiệu.

- Cô yên tâm đi, máy của cô ta có thể dò ra những thiết bị định vị tầm thường đó là chiếc huy hiệu trên áo của Lam nhưng cô ta không thể dò ra máy định vị thiết bị này tôi đặc biệt lần tới tấn không một loại máy tính nào có thể dò ra. Tôi sẽ không để em tôi gặp nguy hiểm

- Nhưng tôi thì khác!- Nhỏ vừa nói vừa cười nhẹ nhìn sang khuôn mặt góc cạnh tuyệt mỹ của cậu. Cậu thoảng cười nhìn tài nghệ của cô nàng ngồi cạnh mình thật là không thể xem thường việc cô nàng là hacker việc tìm ra rất dễ dàng chưa đến một phút.

- Phía Bắc cô ta đi vào rừng... có thiết bị làm nhiễu sóng ở đây.- Nhỏ nói.

- Cô ta xem ra chuẩn bị rất kỹ.

Con BMW màu trắng phóng nhanh về phía khu rừng phía Bắc, theo sau cô ta là một đoàn moto, quả thật à đã chuẩn bị một kế hoạch hại nó. Chiếc BMW dừng lại tại một ngôi nhà hoang cũ kỹ, mái tôn mục nát, tường loang lổ nhiều vết ố, rêu phong bám đầy, bãi cỏ dại mọc xung quanh càng hoang sơ, vài cái cây chết khô cành gĩa vương ra dưới ánh trăng càng mờ ảo đáng sợ.

- Tụi mày đem nó vào, làm nhiễu các thiết bị bắt sóng và máy định vị nhanh lên!- giọng à khản trương, kèm theo sự sợ hãi.

Tụi đàn em vâng vâng dạ dạ rồi khản trương đem người vào căn nhà hoang ấy, à cũng sốt ruột gõ máy tính.

- A-lô - à gắt gỏng nghe điện thoại giọng bức tức.

- Con đi đâu giờ chưa về?- Tiếng một người phụ nữ chua ngoa ở đầu dây bên kia đáp lại.

- Hôm nay con không về, con ở nhà bạn mẹ nhé!- À thờ nhẹ.

- Mày liệu hồn đấy, ông ta đang tức giận đòi đuổi tao với mày đi đấy! Mày liệu đừng làm hỏng chuyện đấy, lờ như ông ta...

- Con biết con đang làm gì mẹ liệu nói với ông ta đi nhé, thế đấy!- Không đợi bà ta nói nhiều Chi vội tắt điện thoại.

À cũng thành thạo về máy tính so với cái kết quả học được về công nghệ thông tin ở một trường đào tạo có danh tiếng ở Mỹ thì việc phát hiện ra máy định vị là một chuyện khá đơn giản. Gấp máy tính trên mặt à là nụ cười đắc ý, à tiến vào ngôi nhà hoang.

Chiếc bóng đèn tròn dây tóc tỏa ánh sáng vàng nóng rực làm không khí trong phòng ngột ngạt. Nó bị trói tay chân trên miệng là miếng băng keo bịt kín.

- Chúng mày ra canh cẩn thận cho tao!- Ả trừng mắt quát tên canh gác đang nhìn nó bằng ánh mắt thèm thuồng.

Tên lính chạy vụt đi, ả ngồi xổm xuống bên cạnh nó, trên mặt ánh mắt căm phẫn vô cùng, bàn tay ả nắm chặt đến nỗi móng tay đâm tay vào lòng bàn tay đến chảy máu.

- Con khốn kiếp!- Ả tức giận chửi thề một câu, tay vung lên cao tát mạnh vào gò má trắng xanh thiếu sức sống của nó.

Cảm nhận cơn đau từ gò má truyền đến các cơ quan thần kinh, nó khẽ cử động, cơn đau liên tục ập đến, ả Chi đứng phắt dậy vung chân đá mạnh vào bụng nó nhiều phát, tay ả cuốc thành nắm đấm đâm mạnh vào vùng mặt, lưng chân cũng phối hợp mà đá mạnh vào lưng và vai nó. Miệng vết thương do nhất kiếm hấn chém vẫn chưa lành lại bị một lực lớn tác động mạnh miệng vết thương bị hở máu tứa ra ướt đầm chiếc áo sơ mi đồng phục Royal.

- Chị ơi không xong rồi!- Tên thuộc hạ vội vã chạy lại gương mặt lấm tẩm mồ hôi quần áo lấm lem bụi đất, máu từ khoe miệng hấn chảy ra bốc mùi tanh nồng.

- Chuyện gì?- Ả ngưng đánh nó, nhìn thẳng tên thuộc hạ cất giọng sợ hãi nhưng vẫn kiêu ngạo hỏi.

- Có hai người..."uych" chưa kịp nói tên đó đã ngã ngửa ra máu từ miệng phun ra ướt đầm một mảng sàn màu đất màu máu hòa chung tạo khung cảnh thật ghê gớm.

Ả sợ hãi chân mềm nhũn, tại sao ả đã phá hỏng thiết bị định vị rồi mà. không xong rồi bây giờ phải bỏ trốn, ả vội nhìn nó dưới sàn máu ướt đầm một mảng áo, mắt nó mmo màng. Ả cười thâm độc:

- Có chết tao với mày phải chết chung.

Nói rồi ả ngồi thụp xuống lấy ha tay nó khoát qua vai mình diu ra khỏi phòng bằng cửa sau.

Tiếng đánh nhau, ầu đã tiếng la hét thảm thiết ở trước căn nhà hoang trở nên lặng dần.

"ẦM" cánh cửa gỗ mục bị đập đổ, cậu lao vội đến nhìn không thấy bóng dáng nó đâu chỉ thấy tên côn đồ chết dưới sàn nhà vì trúng phi tiêu của nhỏ, cậu nheo mắt cô ta đâu có thể đi xa chắc chắn còn ở khu vực này, quay lại nhìn nhỏ ngón tay linh hoạt trên bàn phím chiếc máy tính.

- Đã dò ra Lam chưa đi xa trong bán kính 10m quanh đây.- Nhỏ nhìn thấy chấm xanh chớp nháy trên màn hình vội vui mừng hét lên.

"Xột xoạt"

- AI?- Tiếng động phát ra từ bụi cây gần đó, cậu lạnh giọng chia nòng súng về phía bụi cây gần đó.

- Tìm Lam đã!- Nhỏ vội ngăn lại kéo tay cậu chạy nhanh vào rừng.

Nặng nhọc vì phải kéo thêm nó, mồ hôi ả tuôn như suốibett cả những sợi tóc xung quanh mặt.

Con đau do vết thương và cơn đau đầu do liều lượng của thuốc chống độc sắp hết nó mơ màng trong cơn đau, đầu lắc qua lại như cổ làm mình tỉnh táo.

- Ừm...ừm- Nó sợ hãi thều thào nói nhưng vì bị băng keo bịt ngang miệng nên chỉ phát ra tiếng ừ ừ, cảm nhận thân thể bị kéo đi và đau nhức.

- Cầm miệng.- Ả quát tháo.

Nó gãy dựa nhưng vô ích.

Tiếng bước chân ở ạt trên lá khô chạy đến ả sợ đến mức toát mồ hôi hột, ánh sáng xanh từ màn hình điện thoại chỉ đủ soi một khoảng sáng nhỏ dưới mặt đất, cố hết sức lê nó đi.

"Xoạt"

Tiếng gió hay tiếng gì đó thoảng qua cuốn những chiếc lá dưới chân ả bay lên cao ngang tầm mắt làm ả giật mình chân tay như cứng lại, ánh trăng khuyết chiếu xuống ánh sáng mờ mờ, ánh sáng từ chiếc điện thoại phát ra đủ để ả nhìn thấy chiếc bóng in dưới lớp lá khô mái tóc dài của một người con gái bay bay trong gió chân ả cứng đờ lấy hết sức bình tĩnh quay đầu lại.

"Bộp"

"Uych"

Hai tiếng đồng liên tiếp vang lên, ả Chi gục dưới lá khô ả nằm mơ màng bất tỉnh, chỉ thấy một khuôn mặt băng khắc xinh đẹp của một cô gái đang nhìn ả như muốn ăn tươi nuốt sống. Bóng đen của hai người vụt nhanh trên mặt lá chỉ còn tiếng bước chân xa dần rồi tan vào không khí, hoặc khoog chừng đã vụt tan trong không khí trong bóng tối cô gái thật bí ẩn.

Tiếng ô tô đến gần lách khéo léo qua những gốc cây rừng, thấy ả bất động nằm dưới đất, nhỏ và cậu có chút hoảng loạn vội chạy đến, vết bầm ở gáy chứng tỏ người này có nội công khá cao, lật người ả lại trên mình ả không xuất hiện một vết thương nào cả, cậu nhìn nhỏ nghi hoặc vậy Lam đã bị kẻ

khác bất rồi. Chiếc laptop cũng dần mất tín hiệu định vị, màn hình bị một loại sóng khá mạnh chặn hầu hết các thiết bị dò tìm.

- Chúng ta đến muộn sao?- nhỏ nhìn cậu hốt hoảng nói.

- Bình tĩnh đã, không ngờ có kẻ khác tham gia chuyện này, bình tĩnh đã!- Cậu vừa nói vừa nắm lấy bàn tay run lẩy bẩy của nhỏ mà siết chặt, dưới ánh sáng đèn xe chiếu vào cảnh cậu nắm chặt tay nhỏ thật lẫm lẫm.

"Xột xoạt"

Âm thanh vang lên thật nhỏ, thính giác của cậu cực nhạy bén.

- Kẻ nào? Ra đây!- Cậu lạnh lẽo lên tiếng đứng phắt dậy ngó xung quanh và nhìn thẳng về phía cây cổ thụ phía đông dưới ánh trăng bóng dáng người mảnh khảnh, chia nồng súng về phía bóng đen đang lặng yên trên cây, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò.

"Á"

Tiếng hét nhỏ của Thiên Hương làm cậu nhú mảy hoảng hốt khi thấy máu đang tuôn ra từ tĩnh mạch cánh một cách dữ dội và máu của nhỏ có màu đen cậu ôm nhỏ trong lòng ánh mắt không hèn mà quay nhìn về cây cổ thụ lúc này bóng đen đã biến mất, mùi hoa hồng thoảng thoảng sộc vào mũi khiến cậu nhú mảy nghi hoặc, nhưng trở về với thực tại cậu phải cứu nhỏ cái đã, còn ả cậu đành vứt ả vào xe, chiếc xe lao nhanh trong bóng đen hướng về trung tâm thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Rosy (1)

Con siêu xe lao nhanh, gió mạnh vút qua cửa gương tạo âm thanh "vù vù" ghe thật đáng sợ, máu đen trên tĩnh mạch của Hương chảy ra không ngừng dường như không có dấu hiệu dừng lại mà còn chảy nhiều hơn. Cậu vừa lái xe vừa liếc mắt sang phía nhỏ, gân xanh trên cổ nhỏ, gương mặt trắng bệch, xanh xao khiến cậu không khỏi đau lòng. Tia suy nghĩ chợt vụt lên trong tâm tư cậu, tại sao lúc này lại không ra tay với bóng người lúc này mà còn để người đó làm bị thương người con gái cậu yêu, thoáng thấy sự thân quen, vóc dáng ấy, hương hoa hồng thoảng thoảng ấy có lẽ nào... "Kì"

Xe thắng nhanh tạo một vệt dài màu đen trên đường lớn, hơi thở cậu nặng nề, thoáng nghĩ về sự việc một năm trước lòng cậu đau như cắt, dưới ánh trăng mờ ảo phản chiếu vào gương mặt góc cạnh hoàn mỹ đang ánh lên vẻ bi ai, khổ sở.

Cậu đạp ga lao nhanh về phía biệt thự đen. Con xe đậu nhanh bong dáng người con trai tuấn tú ôm cô gái nhỏ nhắn trong lòng nhà, tay cậu lướt nhanh trên bảng cảm ứng để bấm mật khẩu.

"Cạch"

Cánh cửa mở ra, căn biệt thự xa hoa quá sức tưởng tượng, sàn nhà bằng đá cẩm thạch trắng sang trọng, mọi đồ dùng trong nhà đều được làm từ những thứ đồ quý giá, chỉ có điều căn nhà vắng vẻ thể hiện sự cô đơn hiu quạnh.

Căn phòng lớn trên lầu, đặt nhỏ lên chiếc giường kiểu hoàng tộc, cậu nhanh chóng lấy khăn lau đi vết máu trên cổ nhỏ, quai lẹ máu càng lau càng có dấu hiệu chảy nhiều mãi mà không cảm được thấm ướt một mảng giường lớn, mùi tanh bốc lên làm cậu càng hoảng hốt, độc đã ngấm sâu vào máu. Phải hút hết chất độc mới có khả năng cứu sống nhỏ, không nghĩ ngợi nhiều cậu cúi đầu đôi mắt nhắm nghiền sát vào động mạch, cậu hút mạnh máu tràn vào khoang miệng tanh tươi nhưng không làm cậu ngưng hành động này, một lượng máu đen được cậu xác định là máu có độc do một loại độc tố gây suy tim làm tăng áp lực động mạch cảnh dẫn đến tình trạng máu chảy nhiều, loại độc với độc tính khá mạnh nhưng dường như không là vấn đề với một người nghiên cứu về thuốc độc như cậu, một ông tiêm với dung dịch màu xanh nước biển nhanh chóng được tiêm vào mạch của nhỏ, hơi thở đã ổn định, nhịp tim dường như đã trở lại bình thường.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở nẹp giường dịu mắt mà ngắm nhìn người con gái đang ngủ ấy, hương hoa hồng thoảng thoảng và người con gái ấy.

Căn phòng nhỏ, đồ đạc được sắp xếp ngăn nắp, chiếc đèn ngủ tỏa ánh sáng màu vàng nhạt dịu xuống gương mặt thiên thần của nó, cơn đau do những cú đánh của ả Chi và liều thuốc chống độc đang mất dần tác dụng làm nó chợt tỉnh, chớp đôi mắt xám tro nó nhìn lên trần nhà gỗ rồi lại ngó nghiêng xung quanh một khung cảnh khác lạ một căn phòng thiết kế theo kiểu Nhật Bản, mùi hương hoa anh đào thương ngát thật dễ chịu.

- Đây là đâu?- Nó vô thức hỏi, cơn đau làm nó nhăn mặt.

- Tỉnh rồi sao!- Một giọng nữ vang lên lạnh lẽo.

- Cô là ai?- Nó hốt hoảng nhìn người con gái ăn mặc theo kiểu Ninja ngồi đối diện nó, khuôn mặt thanh tú, làn da trắng nõn nà, đôi mắt sắc sảo đôi môi

đỏ nhe cánh anh đào, cây kiếm Nhật vắt phía sau lưng.

- Tôi hỏi cô mười đúng- Nhanh như cắt cô gái đó phóng về phía nó, đôi tay thon dài bóp chặt cổ nó siết chặt.

- Cô...cô...sao...- Nó lấp bả hơi thở dường như đứt quãng, mặt đỏ bừng bừng.

- Đừng nói nhiều tôi hỏi cô là ai.- Bàn tay siết chặt cổ nó hơn.

- ...- Nó gần như cạn sức, yếu ớt ha miệng to nhưng không làm sao hít thở.

- Mẹ kiếp, cô và Thiên Anh có quan hệ gì?- Cô gái tức giận tay quăng mạnh nó xuống tấm đệm trắng muốt dưới sàn gỗ.

Nó tham lam hít thở không khí, tay vuốt vết bầm ở cổ, vì cô ta quăng nó khá mạnh miệng vết thương vừa ngừng chảy máu lại chảy tiếp thấm ướt tấm đệm trắng.

- Làm bản giường tôi rồi!- Cô khừ thở dài nhìn người con gái yếu ớt ấy.

- Tôi...xin...lỗi- Cô nén hơi nó nói ra mấy từ này.

- Đừng nói nhiều nữa, mệt thì nghỉ đi, tôi không có rảnh mà chữa cô ở đây.- Cô gái vừa đảo mắt đứng dậy, bước nhanh chân đến cửa.

- Lúc này cô hỏi về anh tôi?- Nó nghi hoặc nhíu mày hỏi.

Nghe đến đây cô gái ấy bỗng quay lưng lại nhìn chăm chăm vào nó rồi khẽ mỉm cười.

- Anh trai?

- Phải cô muốn hỏi về anh trai tôi sao?- Nó ôm gối nhìn cô gái hung tợn vừa muốn giết nó.

- Cũng không cần thiết nữa.- Đôi mắt trong veo anh lên một nỗi buồn cô ta quay bước, bóng lưng xinh đẹp khuất dần sau cánh cửa gỗ.

Nó thở dài một hơi rồi lại nằm xuống tấm đệm êm ái không sao mà ngủ được, con đau từ vai và con đau đầu ập đến làm nó không sao mà ngủ được.

- Cô yên tâm đi, tôi đã cho cô uống thuốc giải độc của Tetrodotoxin mà công nhận loại độc này mạnh đó.- Cô gái lúc này quay lại với đồng chăn đệm màu trắng đang ôm trên tay, bộ quần áo hello kitty màu hồng nhạt đáng yêu lúc này cô ta hoàn toàn mất đi cái vẻ lạnh lùng lúc này.

Nó giật mình quay lại nhìn cô ta với đôi mắt không thể tròn hơn nữa, bây giờ nó mới nhìn kĩ một cô gái có nét đẹp của sứ Phù Tang, đôi mắt một mí nhưng to tròn long lanh.

- Cô đừng nhìn tôi như vậy, tôi tên Rosy- Vừa nó Rosy vừa ôm đồng chăn đệm đặt xuống bên cạnh nó trải phẳng ra rồi nằm xuống.

- Còn cô?- Rosy nhìn nó khẽ cười hỏi.

- Tôi là Nhật Lam...- khoảng cỡ nửa ngày sau nó mới hoảng hồn mà đáp trả Rosy.

- Tôi không ăn cô đâu, cô nghỉ ngơi đi vết thương của cô còn chưa khé miệng hẳn, tôi mới sát trùng lại rồi. - Rosy vừa nhắm mắt vừa nói.

- Cảm ơn.- Nó áp úng, tiện thể cũng nằm cạnh xuống.

- Không cần cảm ơn tôi, khi nào khỏi tôi sẽ chỉ đường cho cô ra khỏi khu rừng này.- Rosy mở mắt nhìn nó khẽ nói rồi đưa tay vén chăn lên cao ngang ngực cho Lam.

-...

Đêm khuya thanh vắng tiếng cười nói trò chuyện râm ran từ căn nhà nhỏ trong rừng như hòa vào tiếng gió vang đi xa

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Rosy (2)

Sáng sớm tiếng chim hót véo von, quả thực một cuộc sống tách biệt với đô thị ồn ào thật tốt thật trong lành biết bao. Vài tán cây đung đưa trước gió, nắng sớm mai dịu dịu mà buồn xuống sườn ẩm mọi thứ. "Oáp"

Nó đưa tay che miệng, một tay dụi dụi mắt nhìn thật đáng yêu.

- Ngủ ngon không?- Một giọng nữ vang lên bên cạnh làm nó thoáng giật mình.

- À...có ngủ rất ngon. Còn cậu?- Nó cười hi hi nhìn sang cô bạn mới quen. Rosy đang gấp chăn màn lại xếp một góc nghe câu hỏi của Lam cô khẽ thất thần rồi nhanh chóng đáp lại:

- À...ngon.

- Hi hôm nay chúng ta làm gì đây?- Nó đứng phắt dậy thuần thục làm theo các động tác mà Rosy vừa làm.

- Cậu hiện tại chưa khỏe hẳn đi đường rừng không tiện. Tốt nhất nên ở lại đây cùng tôi vài hôm đến khi khỏe hẳn.- Rosy đang tính đi ra cửa nghe nó hỏi quay lại nói vài câu cùng ánh mắt tiếc nuối không muốn nó đi.

- Được thôi, tôi cũng muốn ở lại đây, ở đây rất vui vì có cậu.- Nó thoải mái nói to.

- Thật sao?

- Ừm, nói thật đó.

- Thôi được rồi, muốn đi tham quan cảnh ở đây không?- Rosy cười tươi nói với nó.

- Được chứ, đi nào.- Nó hớn hờ chạy vụt đến nắm tay Rosy kéo cô đi ra khỏi nhà.

Rừng sáng mai thật đẹp, cây cối vì vụ thêu gió vang lên khúc ca thật đẹp.

Hai người con gái đi trên lá khô tiếng kêu "xột xoạt" cùng tiếng cười nói trong trẻo vang vọng khắp nơi.

- Từ từ thôi Lam cậu đi nhanh sẽ ngã đó, ở đây hơi nguy hiểm đó.- Rosy đi phía sau trông chừng cho Lam, vừa lên tiếng khuyên nhủ vừa nắm tay cô nàng để là chỗ bám cho Lam.

- Hìhì, qua đây đi Rosy, ở đây thật đẹp nha.- Nó thích chí cười thật tươi nhìn con suối nhỏ nước trong veo róc rách chảy tiếng thật vui tai, vội kéo Rosy về phía đó.

Ngán ngẩm cho cô bạn mới quen Rosy đi đến phía tảng đá to cạnh suối, rồi ý chỉ Lam ngồi xuống bên cạnh mình.

- Cậu thích đến vậy sao?

- Tất nhiên rồi, ở đây thật đẹp không khí thật trong lành có cậu làm bạn tôi rất vui.- Nó ngây ngô nói, chân nghịch ngợm nước.

- Vậy sao?- Rosy cười nhẹ quay sang mặt đầy nghi vấn.

- Đúng vậy, mà Rosy này tại sao cậu lại sống ở đây vậy?- Nó như nhớ ra điều gì cần hỏi vội vàng hướng mắt về phía Rosy làm Rosy có chút bối rối.

- À ngày xưa tôi cũng ở thành phố nhưng ...- Cô bỏ dờ câu nói làm nó càng tò mò.

- Nhưng...sao?

- Tôi...gặp phải sự cố tôi cảm thấy chán ghét cuộc sống thành phố muốn ở ẩn, không phải bây giờ tôi rất tốt sao.- Rosy cười một nụ cười gượng gạo vội quay mặt ngăn dòng nước mắt ẩm từ khóe mắt.

như phát hiện ra mình quá nhiều chuyện làm cô buồn nó vội xua xua tay:

- Tôi xin lỗi đã hỏi cậu nhé đã làm cậu buồn quá thực ở đây rất tốt.- Nó lại nghịch nước.

-Đó là một ký ức buồn.- Rosy nói thẳm giọng trầm thấp có phần nghẹn ngào, nhưng lại lọt vào tai của nó, nó cất giọng làm Rosy giật mình

- Tôi cũng không có quá khứ, mọi thứ của tôi bây giờ như một trang giấy trắng vậy, tôi không nhớ trước kia mình làm gì như thế nào hạnh phúc hay khổ đau nhưng hiện tại tôi rất vui tôi có anh Thiên Anh có Hương làm bạn tôi...à còn có Thiên Phong anh ta cũng rất tốt có cơ hội tôi sẽ giới thiệu họ với cậu nhé.

- Được thôi, cậu thật hạnh phúc, à Hương là người thế nào.- Rosy bắt giác hỏi.

- Cậu ấy rất tốt tuy tôi không nhớ cậu ấy là ai nhưng cậu ấy luôn bảo vệ tôi chăm sóc cho tôi, à còn chuyện này nữa tôi thấy anh tôi rất thích cô ấy, chắc hẳn cậu ấy sẽ là người được anh tôi yêu quý, tôi thấy hai người có tình cảm với nhau.- Nó ngây ngô kể mà không biết mắt Rosy đã đỏ tự khi nào.

Mỹ

Hắn thả mình trên chiếc giường lớn ánh mắt nhìn chăm chăm trần nhà hắn lại nhớ về nó, cái vẻ ngây ngô của nó lại làm hắn ấm lòng, hôm qua nay hắn gọi cho nó nhưng lại không được máy cứ đổ chuông mà không ai bắt máy, hắn lắc đầu cô nhóc này mất trí nhớ rồi lại có bệnh hay quên điện thoại nữa sao.

"Cạch"

Cánh cửa từ từ hé mở, hắn giật mình hướng đôi mắt về phía cửa, nụ cười trên môi vụt tắt thay vào đó là vẻ mặt bất cần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người phụ nữ trung niên đang mỉm cười hiền hậu.

- Con ăn tối đi, cả ngày hôm qua di thấy con chưa ăn gì cả!- Bà đặt khay thức ăn trên bàn cạnh đầu giường của hắn. Liếc nhìn khay thức ăn bằng ánh mắt chán ghét, nhếch môi mòng hắn lạnh lùng nói vừa nói tay vừa gạt phăng đồng thức ăn trên bàn:

- Tôi không nhờ bà.

Tiếng đồ vỡ của ly chén làm bà giật mình đau xót nhìn hắn đang căm thù nhìn bà, bà hoảng sợ nhưng vẫn dịu dàng, quỳ một chân xuống chiếc khay inox vang lên âm thanh chói tai của bát đĩa mỗi khi bà bỏ xuống. Chán ghét hắn đứng dậy vớ lấy chiếc vĩ và chìa khóa xe đi ra khỏi phòng.

"Chát" Một cái tát đau rất in hắn năm ngón tay trên gương mặt điển trai của hắn, ông Dũng nhìn nó rồi quay vào vội đỡ bà Trang đứng dậy.

- Sao mình lại đánh con.- Bà ngăn tay ông đang đỡ bà vội nhìn ông bằng cặp mắt hoảng sợ nhìn vào vết đỏ trên má hắn.

- Thằng nghịch tử này phải dạy cho nó một bài học ăn học đầu được cái thói mất dạy như vậy ngỗ nghịch đúng là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh.- Ông gào lên quay sang nhìn hắn đang căm phẫn nhìn ông ta.

- Cái gia môn này bất hạnh thì cũng một tay ông gây ra.- Hắn nhà hắn tựa lưng vào thành tường la hét phun ra một câu làm ông và cả bà Trang đều thất thần vì hắn nói đúng.

Hắn lẳng lặng nhìn hai người đang im lặng một điều gì đó xa xôi, cũng chẳng còn chuyện gì cả hắn cũng xem hết kịch rồi, quay lưng bước đi.

"Phong, ba xin lỗi"

Câu nói được phun ra từ miệng của cha hắn, xin lỗi hắn ư? hoàn toàn hắn không muốn nghe câu nói này ông ta thích thì cứ nói lòng dạ ông ta như thế nào hắn là con không hiểu rõ sao, chính cha hắn là người hại mẹ, ông vì tham vọng mà đẩy hắn vào con đường tội lỗi, ông ta thích cách hắn giết người mà, bây giờ xin lỗi sao lỗi làm ông ta gây ra có lấy nước sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Ông nhìn hắn ánh mắt đầy ăn năn và hối cải nhưng sâu trong ánh mắt ấy là một tia phức tạp không ai có thể thấu được.

- Rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?- Hắn cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Như vớ được vàng mắt ông ta sáng rỡ lộ tia tham vọng.

- Tháng sau là lễ đính hôn của con và Nhật Lam, ba muốn toàn bộ cổ phần của tập đoàn Hoàng Gia.

- Thứ nhất đính hôn và kết hôn thì sẽ là chuyện đương nhiên, còn thứ hai ông tham vọng như vậy thì nghĩ đến chuyện tôi làm mấy trò bí ối ấy.- Hắn lạnh lùng nhìn ông ta rồi qặng cái nhìn khinh bỉ về phía bà Trang đang mở to mắt ngạc nhiên vì lời ông ta nói.

- Mày...đồ mất dạy.- Ông tức tối chửi bới nhìn về bóng lưng hắn khuất dần phía sau cầu thang.

Nhỏ chớp đôi mi cong dài khẽ mở đôi mắt tròn to đen láy.

- Đây là đâu?- Không gian thật sự rất lạ, chiếc giường lớn có mùi con trai, đồ đạc thiết kế theo phong cách rất ngẫu và lạnh lẽo. Nhón chân đi đến cạnh cửa sổ kéo mạnh tấm rèm màu tối che khuất ánh sáng đẹp ban mai nhỏ hướng mắt về phía xa xa, như nhớ ra điều gì vội chạy thật nhanh về phía cửa.

Cùng lúc đó cửa cũng được mở ra cậu đang bụng một khay thức ăn cùng bát cháo đag bốc hơi nghi ngút, thấy nhỏ cậu vội hỏi:

- Cô đi đâu?

- Lam Lam cậu ấy được cứu chưa? Tôi phải đi.- Nhỏ hốt hải lo lắng.

- Cô bình tĩnh đã.- Cậu đặt khay cháo lên chiếc bàn nhỏ cạnh đó khẽ nắm lấy hai vai nhỏ ghì nhẹ.

- Thế cậu ấy sao rồi?

- Tôi chưa tìm ra em ấy nhưng tôi đã định vị được vị trí của Lam, còn cô thì hiện tại đang bị thương vết thương tuy không ảnh hưởng nhiều đến tính mạng nhưng cần phải nghỉ ngơi lấy sức.- Cậu đẩy nhỏ về phía giường lớn nhẹ nhàng đẩy ngồi xuống, tiện thể quay lưng đi lấy bát cháo nóng đem về phía nhỏ.

- Cảm ơn anh nhưng tôi rất lo lắng cho Lam.- Nhỏ có vẻ đã bình tĩnh nhưng vẫn lo lắng hỏi.

- Không cần lo lắng vì nếu người đó bắt cóc Lam thì chắc hẳn phải có lý do nhưng tôi đã định vị được vị trí của Lam bằng con chip trên người nó nên cô yên tâm.- Cậu cầm bát cháo đến gần.

- Giờ thì ăn đi cô nhìn từ qua đến giờ rồi.- Cậu vừa nói vừa múc một thìa nhỏ thổi nguội đưa về phía nhỏ chờ đợi sự đáp trả. Như hiểu được ý cậu nhỏ ngại ngần hé miệng nuốt gọn miếng cháo. Cứ như vậy cho đến hết tô.

Cậu đưa cốc nước cho Hương cùng vài viên thuốc nhộng Hương cầm lấy uống một từng viên.

- Ngoan lắm!-Cậu cười nhẹ đưa tay xoa đầu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Hương và Thiên Anh đưa mắt nhìn về phía người con gái đang nằm một góc nhà, cô ta trông thật thảm hại, quần áo rách te tua lấm lem bụi đất, đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt xanh xao thiếu sức sống. Nhếch môi lên một đường cong quẩy rũ, Thiên Anh liếc mắt về phía nhỏ, như hiểu ý nhỏ cười một cười thâm độc, với lấy xô nước đục ngầu bên cạnh không thương tiếc mà đổ ập vào người ả Chi.

Cảm nhận cái lạnh buốt thấu xương, con đau từ gáy truyền đến làm ả mơ màng tỉnh dậy, miêng ho khan sắc súa, một lực kéo thật đau như muốn kéo tróc da đầu ả truyền đến làm ả lấy lại ý thức, đối diện với đôi mắt ác ma của cậu ả mới biết tình hình của mình lúc này thảm hại ra sao.

- Á!- Tiếng hét thất thanh của ả vang vọng chói tai, hướng mắt nhìn theo cánh tay trắng ngần đang giữ lấy mái tóc nhuộm màu lờ lợt của mình, khuôn mặt nhỏ đang cận sát cực gần và đôi mắt sát thủ ghê gớm đang trừng trừng nhìn ả như muốn ăn tươi nuốt sống, thật đáng sợ!

- Các người mau thả tôi ra!- ả hét lên tuy có hoảng loạn nhưng vẫn mạnh mẽ hét lớn.

- Cô thử nghĩ việc bắt em gái tôi như vậy có đáng để cho cô sống không!- Tiếng bước chân càng ngày càng gần lạnh lẽo và đáng sợ như tiếng chân của quỷ dữ, ả hướng mắt nhìn khuôn mặt của cậu thật đẹp như thật đáng sợ.

- Tôi...tôi...không làm...Á!

- Nói lại!- Giọng nó lạnh băng phả vào tai ả.

- Tao đã nói là tao không biết chuyện gì cả, bỏ tao ra con khốn nạn, mày có tin chuyện này lọt vào tai ba mẹ tao thì mày có mười cái mạng cũng không trả nổi không? - ả nhìn nhỏ hét lớn, ánh mắt đang tràn đầy lửa giận.

Một vật lạnh thấy xương từ từ khiến ả có cảm giác bất an về lời mình nói, vật lạnh lẽo ấy chạy dọc từ gáy ả đến gần cuống họng ả có vẻ vật đó rất nhọn rất bén và vô tình. Giọng quỷ dị lại vang lên bên tai ả:

- Cái mạng chó nhỏ bé của mày có chết cũng không bù nổi nếu như Lam có chuyện gì thì mày cũng biết rồi chứ không phải mười mà cả trăm cái mạng của mày cũng không bù đắp nổi. Nhớ chưa!- Hương gần mạnh hai chữ cuối, con dao ngay cổ ả cũng theo đó mà nhấn mạnh một chút làm ả hoảng sợ tái xanh mặt vội gật mạnh đầu nwh một con lật đật.

- Tôi chỉ là nhất thời bắt cóc cô ta để uy hiếp không ngờ lại bị người ấy bắt đi...sau đó tôi hoàn toàn không biết!- ả như con rối ai sai gì nghe đó mất đi cái bản chất tự kiêu tự đại lúc này.

- Nhớ ro đáng về cô ta?- Cậu nhìn sâu vào đôi con ngươi đang co rụt vì sợ hãi trừng mắt nói lớn, đôi tay to siết cầm ả đầu cúi.

- Á, tôi không nhớ... chỉ biết đó là một cô gái. Tôi không biết gì hết... xin tha cho tôi...tôi biết lỗi rồi!- ả khóc lóc van xin thảm thiết.

- Đẹp mấy giọt nước mắt cá sấu đó đi!- Nhỏ tức giận hét lên làm ả không dám khóc chỉ ú ớ nấc vài tiếng không nên lời.

Ánh mắt cậu nhìn nhỏ có vẻ nhu tình hơn, thấy cái gật đầu của cậu nhỏ không nói gì chỉ đứng phắt dậy ả mắt đã ngả dụi xuống đất, thu con dao bấm

trong tay đút vào túi, phúi tay như vừa chạm vào vật bẩn thỉu.

- Cút đi đừng bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như vậy nếu không...- Cậu nói vừa dứt con dao bấm trong túi nhỏ vừa bay đến cắm phập xuống đất sát với mặt nhỏ chỉ cách với khoảng cách chừng một xentimet, lời đe dọa làm mặt ả xanh như tàu lá.

- Còn không mau cút!- Cậu lạnh giọng.

Ả bưng tình lấy hết sức lết thân mình đau nhức ra cửa, chạy biến.

Căn phòng chỉ còn hai người đứng đối diện nhau, nhò dầy dầy mi tâm nhe nhàng nói:

- Có đòi hỏi cô ta cũng không tra ra được gì!

- Cần cái này là đủ!- Cậu thoáng cười nhạt đưa chiếc máy ghi âm đến trước mặt nhỏ xoay xoay trên đầu ngón tay.

Nhỏ không nói gì chỉ nhếch mép cười một nụ cười đáng sợ.

- Đi thôi!- Cậu không chờ đợi kéo tay nhỏ bây giờ phải đi cứu cô em gái của mình nữa chứ.

Ả vừa thoát ra khỏi "địa ngục" vội chạy thật nhanh không dám quay đầu, nhớ lại cảnh lúc này cô ta không khỏi rung mình hai người bọn họ thật ghê gớm. Không cò chút sức lực ả gục ngã xuống vệ đường, thờ hồn hèn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên là ả giật giật người, lúc khắp người kiểm chiếc điện thoại, ấn nút nghe.

- Alo.

- Mày đi đâu mà giờ chưa về, biết tối nay làm gì không?- Tiếng mẹ ả chanh chua ở đầu dây bên kia làm ả sợ hãi không kim được mà hét lên.

- Mẹ ơi! LỘ...rồi...lộ rồi mẹ ơi!

- Cái gì? mày nói cái gì? Thế phải làm sao?- Bà ta như bị nắm thóp giọng có vẻ đức quăng.

- Mẹ giúp con đi!- Ả như thông thiết van xin.

- Tao đã nói mà làm đừng để lộ, ông ta mà biết thì ...phải làm sao?

- Thế con mới nhờ mẹ, bây giờ điều quan trọng nhất là di chúc đúng rồi di chúc mẹ à!- Ả như phát hiện được điều gì vội hô lên.

- Ý mày là ăn trộm di chúc chuyển hết phần thừa kế sang tên của mày, ông ta có muốn hủy cũng không được vì đã kí, chỉ cần luật sư làm giả đúng không.- Giọng bà ta nhỏ dần như kẻ ăn trộm.

- Đúng ông ta đã từng nhắc với mẹ về việc này chỉ cần như vậy thì ông ta có muốn cho hai đứa con của ông ta cũng khó.- Miệng ả nhếch lên đường cong đáng sợ.

- Được nhưng mày phải cẩn thận tránh để sơ xuất như hôm nay.

- Biết rồi!- Ả găt gồng lập tức cúp điện thoại. Trên môi là nụ cười cảm phẩm, móng tay ả đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu.

Đôi mắt xanh nhìn vào ả chăm chăm có vẻ nghi hoặc, con siêu xe tiến lại gần. Ả lê thân đau nhức đi trên vệ đường, bây giờ không còn tiền mà bắt taxi.

"PÍP"

Ả giật mình nhìn về phía sau, ngay lập tức cánh cửa con siêu xe bật mở, đôi chân thon dài trong chiếc quần jeans nam phong cách bước ra, đôi mắt xanh liếc ả từ trên xuống dưới, nhếch môi cười.

- Quá ging không?

- Thấy tôi thăm vậy anh vui lắm sao?- Nhìn vào đôi mắt chế diễu của Minh Quân ả cảm thấy xấu hổ.

- Đầu có thừa Hoàng tiểu thư!- Anh cô nhấn mạnh ba chữ cuối hư giễu cợt ả giọng có vẻ khinh thường.

- Anh muốn nói chuyện gì?- Ả có vẻ cảnh giác.

- Cô đừng tưởng chuyện cô làm tôi không biết, tốt nhất là đừng nên động vào Nhật Lam của tôi!- Anh lạnh lùng nói như có ý đe dọa ả.

- Của anh? Tôi có nghe lầm không?

- Cô không nghe lầm, chỉ là chưa đến lúc.- Anh cười thâm hiểm.

- Anh tính làm gì?- À nhìn à về đáng sợ của anh vội vàng hỏi.

- Từ từ sẽ biết!- Anh ngồi vào xe nổ máy.

- Tôi cảnh cáo anh không được đụng đến Thiên Phong.- À kiên quyết nói thiết nghĩ để dành được Nhật Lam anh ta sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào không lẽ sẽ hại hấn. Không được, không thể được.

- Còn tùy.- Anh nói xong phóng xe nhanh lao vun vút trên con đường vắng vẻ.

Hai người con gái đẹp theo phong cách khác nhau cứ lẳng lặng nhìn về một vùng trời tưởng chừng thật xa xôi dẹt nên bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp. Lam cứ ngây thơ mà nghịch nước, bây giờ nó đáng về ấy không còn cái nét lạnh lùng của một vị bang chủ chỉ đơn giản là một cô gái mười bảy tuổi một nét đẹp thật trong sáng thật thanh thuần, bao âu lo mộng phiền đều như được trút bỏ.

Phiến đá rêu phong nhuộm buồn cảnh vật, Rosy ngồi đó cô cứ nhìn cái bóng dáng trắng tinh khôi của Lam, khẽ mỉm cười nhẹ tự bao giờ mà cô có cảm tình với con nhóc này vậy cũng thật kì lạ nha! Ánh mắt Rosy lại nhìn về phía trời xanh, mây trắng bồng bênh trôi kí ức hôm ấy lại ùa về trong tâm trí cô nó như một cuốn phim buồn chậm chậm mà tua trước đôi mắt đỏ hoe đã phấp phấp. Lắc mạnh đầu xua tan đi cái nỗi nhớ mong ấy nhưng cũng chẳng hiểu sao cái câu nói ấy của Lam cứ lảng quăng bên tai Rosy:

"Cậu ấy rất tốt tuy tôi không nhớ cậu ấy là ai nhưng cậu ấy luôn bảo vệ tôi chăm sóc cho tôi, à còn chuyện này nữa tôi thấy anh tôi rất thích cô ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ à người được anh tôi yêu quý, tôi thấy hai người có tình cảm với nhau."

"Tôi thấy anh tôi rất thích cô ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ à người được anh tôi yêu quý, tôi thấy hai người có tình cảm với nhau."

"Hai người có tình cảm với nhau."

Àch...

Rosy như bức tức, cô thét lon, hai tay bịt ngang tai không ngừng lắc mạnh đầu làm mái tóc dài rối xù.

- Cậu làm sao vậy Rosy?- Nó dừng động tác té nước vội đến bên cạnh Rosy hỏi han ân cần.

- Không...Tôi không sao!- Rosy như bị người ta phát hiện ra hành động quái lạ của mình ánh mắt thoáng qua tia hốt hoảng nhưng lại nhanh chóng khôi phục về bình thân cười gượng mà đáp lại nó.

- Thế tại sao cậu lại cư xử kì lạ vậy?- Nó nhìn cô chăm chăm trên mặt thoáng qua tia nghi hoặc.

- Tôi đã nói là không sao rồi mà!- Rosy hét lớn, khuôn mặt tức giận đỏ phừng phừng.

Nó không nói gì gương mặt lại sụp xuống mang theo vẻ bất mãn.

- Xin lỗi cậu nhé tôi không có ý lớn tiếng với cậu đâu!- Như biết lời nói của mình quá đáng cô vội xin lỗi nhay xuống phiến đá nắm chặt lấy tay nó.

Nó im lặng một hồi lâu, đầu cúi thấp làm mây sợi tóc lòa xòa phủ kín khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp làm người khác có vẻ động lòng cho "thiên thần" này. Rosy buồn bức thật là hết cách với cô nhóc này còn giận dai nữa chứ:

- Cậu giận sao? Trả lời tôi đi! Tôi xin lỗi rồi mà!

Nó vẫn im lặng.

"Ào"

Động tác của nó thật nhanh, một luồng nước mát lạnh tạt vào khuôn mặt nhăn nhó vì khổ sở làm lạnh với nó.

- Á! Cậu trêu tôi sao?- Rosy thoải mái hét lớn, thuận thế hai tay đan lại vào nhau hất một bùm nước về phía nó, cả hai đều ướt sũng nước suốt, khuôn mặt nó phản kích không thôi, lẽ lười trêu Rosy:

- Tôi có giận cậu bao giờ!

- Cậu dám trêu tôi hôm nay cậu chết chắc!- Rosy bùm một bùm nước thật lớn, mặt cười nham hiểm nhìn về phía nó từ từ tiến lại gần. Cảm nhận sự "nguy hiểm" nó vội chuẩn bị cho mình một "gáo" thật lớn tạt lại Rosy.

Tiếng hét, tiếng cười vang vọng khắp khu rừng như tiếng chim non hót véo von giữa ngày xuân.

Tất cả thu vào tầm mắt người con trai ấy, nhất là hình ảnh cô gái ấy cái tên Rosy vẫn vợ trong lòng cậu như một tảng đá đè nặng.

Nhỏ nhìn cậu ánh mắt ấy nhìn cô gái đó, một cái nhìn nhu tình dịu dàng không phải dành cho cô em gái Nhật Lam mà cho người con gái bên cạnh "cô ấy quang trọng với anh vậy sao?" Mắt Hương cay cay có cái gì đó nghẹn ở họng khó thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Hội Ngộ

-Nhật Lam!- Tiếng nói người con trai dịu dàng mang sự ôn nhu ấm áp như tia nắng sớm mai nhẹ rót vào tai, tiếng gọi tràn đầy sự yêu thương và nhung nhớ.

-Anh hai!- Nó khẽ gạt mình hướng mắt về âm thanh êm dịu ấy, vội cười mừng rỡ chạy vọt lên bờ phi nhanh đến chỗ anh nó.

Nó chạy vội không may vấp phải bờ suối nhưng nhanh chóng được Thiên Anh đỡ lại.

-Cô nhóc này! Đi đứng chẳng cẩn thận gì cả!- Giọng anh dịu dàng nhưng cũng đầy trách mắng, gõ nhẹ lên đầu cô em nhỏ.

-Hey! Quên tui rồi sao?- Thiên Hương nhẹ đến bên cạnh ánh mắt tuy mang nỗi buồn nhưng nhanh chóng lấy nụ cười mà che đi.

-Hi hi... em xin lỗi anh! Sao anh và cậu ấy biết em ở đây mà đi tìm?- Nó ngây ngô hỏi, vội phủi đi lớp bụi đất dính trên quần áo.

-Cậu nghĩ tôi và anh bà sẽ để cô ta bắt cóc cậu sao!- Thiên Hương nói ánh mắt ánh lên tia khinh thường, tay sớm siết chặt thành nắm đấm.

-Thôi không sao rồi! Lam theo anh về nhà nhé!- Anh cười nhẹ vỗ vỗ lên đầu Lam một cái thật yêu chiều, cậu đưa mắt nhìn xung quanh bóng dáng cô gái ấy đâu rồi?

Lam như nhớ ra điều gì vội quay mặt về phía sau tìm kiếm một ai đó. Quái lạ người mới đây mà bây giờ đi đâu rồi?

-Bà kiếm ai vậy?- Hương nhìn nó tò mò.

- À! Rosy... cậu ấy thật sự là người tốt đã cứu mình về... chăm sóc mình suốt thời gian qua!- Nó thành thật kể về Rosy, không để ý trên môi của nhỏ là nụ cười gượng gạo như muốn che đi sự lạnh buốt trong trái tim của chính mình thầm nghĩ "Rosy cô ấy thật là một người tốt xứng đáng với anh".

Mặt cậu cũng không mấy là vui vẻ, ánh mắt đượm buồn nhìn về một phía chân trời xa xa, trời về trưa ánh nắng chói chang, gay gắt, mặt trời chiếu xuống khu rừng hắt ánh nắng xuống dòng suối lóng lánh đến chói mắt.

-Lam em về tạm biệt Rosy đi rồi chúng ta cũng trở về thành phố.- Cậu ngồi ở mỏm đá mà Rosy lúc này ngồi nhìn về phía hai người con gái đang ngồi bên bờ suối hai chân ngâm xuống dòng nước mát.

-Dạ, mãi nói chuyện anh không nhắc thì em quên mất, hi hi em phải về chào cậu ấy đã. Rosy cậu có muốn đi cùng mình không?- Nó chợt cười nhìn về phía nhỏ đang đưa tay nắm mép sợi dây chuyền mặt ngọc bích trên tay cười hỏi.

-À tui đi với bà cho an toàn đường rừng thì rất nguy hiểm.- Nhỏ có vẻ ái ngại. Về nhà cô ấy sao? Đối mặt với cô gái mà cậu từng giành nhiều tình cảm sao? Xin lỗi nhỏ đây không phải là người cứng rắn, lúc này cô như một bông hoa nhỏ mong manh, nhỏ sợ lắm cái cảm giác đối mặt với cô ấy, đối mặt với tình yêu của cậu.

-Đi thôi!- Nó kéo mạnh nhỏ hơn hờ chạy về phía trước.

Cậu rời khỏi mỏm đá, nhìn vào lối đi sâu hun hút, cây cối xanh rợp bóng, cỏ mọc xanh mơn mơn vào khóm hoa dại mọc khắp lối đi bước vào đó cứ ngỡ như vừa bước vào một chốn thiên đường, men theo lối nhỏ có vết chân dẫm lên cỏ chứng tỏ con đường này có người tung đi qua. Đứng là chốn thiên đường cây cối xanh mơn, tiếng chim hót như vang lên bài ca từ thiên nhiên núi rừng tươi mát, bướm ong bay lượn muôn nơi cùng hai con người tạo bức tranh tuyệt mỹ.

-Akina!- Cậu khó khăn thoát ra từng tiếng khi đôi con người thu vào tầm mắt hình ảnh người con gái đang nằm giữa thảm cỏ xanh bật lên từng tiếng nắc nhen ngào động lòng người.

-Anh...anh...xin lỗi tôi là Rosy người tên Akina anh nói tôi thật sự không quen, anh đã nhận lầm người!- Bật lên những lời ấy sao lại khó khăn đến như vậy, vết thương chưa lành miệng một lần nữa lại bị xé ra đau đến r rỉ máu.

-Anh không nhận lầm người cái tên Rosy em nghĩ ra chỉ là để che đi cái kí ức em không muốn nhắc đến mà thôi, nhưng Akina à em không thể nào trốn

tránh được mãi đâu em à! – cậu thốt ra nhưng lời này đôi chân như vô thức lướt nhanh về phía bóng dáng nhỏ đang run lên theo từng tiếng nấc xé lòng.

-Anh dừng lại đây tránh xa tôi ra, tôi là Rosy là Rosy con nhỏ Akina yếu đuối ấy đã chết rồi chết từ cái ngày mà anh bỏ tôi đi đó.- Cậu càng đến gần đôi chân nhỏ lại vô thức lùi ra sau.

-Em mãi mãi không trốn tránh được quá khứ, em chỉ tạo cho mình vỏ bọc như vậy mà thôi, thế tạo sao em lại khóc khi thấy anh em vẫn còn tình cảm, đừng dối lòng nữa. Ba năm tình cảm với anh vẫn còn đúng không?- Cậu bước nhanh đến ôm lấy thân hình nhỏ bé vào lòng thì ào giọng ảm áp “đừng đau khổ vì anh nữa”.

Rosy chợt ngẩng đầu tay đẩy mạnh lồng ngực rắn chắc của anh ra nhưng càng đẩy càng vô lực anh càng ôm chặt hơn, đầu cô dựa vào ngực anh lắng nghe con tim đập vững vàng...thật ấm lòng, vô thức cô đưa tay choàng lên thắt lưng anh hai người cứ thế mà ôm nhau, ôm không có một khoảng cách như cô hàn gắn lại khoảng cách ba năm dài ấy.

Hai người ôm nhau một người đau buồn mà đổ lệ trong lòng, nhỏ khụy xuống nước mắt tuôn trên đôi gò má trắng nõn, hốc mắt đỏ lệ, hai tay vô thức mà nắm mạnh vào lồng ngực tưởng chừng như trái tim đã tan nát. Đúng thật là ông trời đã an bài, nhỏ cùng nó về nhà của Rosy, nửa đường nhỏ lại biết là mình mất sợi dây chuyền nhưng do Nhật Lam cứ khẳng khái nói nhỏ đi tìm để nó về một mình không sao cứ nói nhỏ phải đi kiếm sợi dây chuyền ấy. Quay trở lại bờ suối ban nãy, thật may mắn là sợi dây nằm trên mặt đất chắc là nhỏ sợ ý đánh rơi, móc sợi dây bị lỏng do nhỏ thường mở sợi dây ra tháo nào lại dễ rơi. Nhỏ cầm sợi dây xuống suối rửa sạch đi lớp bụi trên mặt rồi nhanh chóng bỏ vào túi quay về nhưng lại thấy bóng dáng cao lớn của cậu đi vào con đường dẫn sâu vào rừng tò mò nhỏ đi theo ai ngờ lại chứng kiến cảnh này thật...đau lòng.

Trời đã trưa, trời lại chuyển mây âm u thật khiến người ta khó chịu, chắc vì khí trời mùa đông nên thay đổi thất thường, nó lại có vẻ không cam lòng khi phải rời xa nơi này Rosy cũng chẳng tốt hơn là mấy cô bạn có vẻ luyến tiếc, sắp phải đi rồi nó ôm cô lần cuối rồi chuẩn bị ra xe về thành phố.

-Cho cậu này giữ cho cẩn thận!- Rosy vừa nói vừa chìa trong tay ra một chiếc túi màu đỏ buộc dây màu hồng nhạt nhìn khá đẹp mắt.

-Cảm ơn cậu nhé, có dịp cậu hãy đến chỗ của tôi chắc sẽ rất vui đó.- Nó ôm chặt Rosy tạm biệt cô lần cuối rồi bước r axe.

-Khoan đã!- Rosy vội gọi lại, tay rút vào túi lấy ra vật gì đó

Nó nhìn Rosy bằng ánh mắt khó hiểu, cô bước nhanh đến bên cạnh nó chìa tay ra một sợi dây chuyền có mặt xanh ngọc bích.

-Tôi nghĩ nó của cô bạn của cậu, tôi nhặt được ở đường vào rừng cậu giúp tôi trả lại nhé!

-Được thôi. Tạm biệt!

Con siêu xe từ đâu vụt đến đậu bên cạnh nhỏ, nhỏ thoáng giật mình, cậu mở cửa xe bước ra, trên môi nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Nhỏ thì chẳng thể nào cười nổi, cứ né tránh, cậu vui vẻ khoát tay lên vai nhỏ nhưng bị nhỏ từ chối, nhỏ hất mạnh tay cậu xuống né người sang một bên làm cậu thoáng nhíu mày.

-Cô có chuyện gì sao?

-Không có!- Nhỏ vội né sang một bên lạnh nhạt đáp.

-Thế sao cô mặt cô cứ như vậy?- Cậu thoáng nhíu mày cô nhóc này sao vậy

-Lam đến kia đi thôi!- Nhỏ thấy bóng Lam xuất hiện vội mở cửa ngồi ở hàng ghế phía sau.

Nó đến gần vui vẻ cười với anh rồi bước vào xe không quên nói “Về nhà nào”

Cậu cũng vui vẻ lên xe, đề máy con siêu xe lao vút ra khỏi cánh rừng, trời chuyển nhẹ vài hạt mưa lạnh lách tách khi va vào kính trước rồi từ từ lắng xuống, không khí thật ngọt ngào.

-À, Hương nè cậu bỏ quên thứ này Rosy nhờ tôi đưa lại.- Nó móc sợi dây đưa cho nhỏ.

- Uà! cậu nhặt được ở đâu vậy?- Nhỏ nghi hoặc cô đã nhặt rồi sao lại ở đây, nghi ngờ cô lục lại túi quần thì không thấy sợi dây đâu nữa, đúng là đã mất.

-Rosy nói cậu ấy nhặt được ở đường vào rừng!- Nó thành thật nó mà không để ý ánh mắt của cậu nhìn qua chiếc gương chiếu hậu trong xe hiện lên tia phức tạp còn vẻ mặt của nhỏ thì đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tiệc Giáng Sinh

Con xe chạy nhanh về thành phố trời cũng tạnh mưa, gió lại thổi mạnh. Sau giấc ngủ dài tinh thần nó cũng thoải mái hơn rất nhiều, khoan khoái vương vai ngập dài một cái rỗ lười biếng, thả đôi chân trắng nõn xuống khỏi chiếc giường lớn. Tạt nước vào mặt cho tỉnh ngủ nó nhanh chóng xuống dưới nhà.

Mùi thức ăn thơm ngát như kích thích khứu giác của Nhật Lam, nhanh chóng vào bếp, Thiên Hương đang chăm chú nấu món gì đó thơm ngát. Thấy bóng dáng nó lấp ló ở chân cầu thang nhỏ mỉm cười bước đến kéo tay nó đến chỗ bàn ăn ын nó ngồi xuống ghế, nhẹ giọng bảo:

-Đội tui một tý sắp có thức ăn rồi!

-Ừm, cảm ơn cậu nhé, là cậu ở đây từ sáng đến giờ sao, vất vả cho cậu rồi!- Nó khẽ mỉm cười nhìn về phía nhỏ, tay không chủ động tự ý vằm về cảnh hoa hồng ở giữa bàn ăn.

-Có gì đâu chứ! Bà hãy nghỉ ngơi cho lại sức!- Nhỏ không quay đầu, tay vẫn khuấy đảo thức ăn trong nồi, cười giòn tan nói.

Như chợt nhớ ra điều gì đó nó vô thức nói nhỏ:

-Không biết bây giờ cậu đang làm gì?

Câu nói vô tình bỗng lọt vào tai Thiên Hương, nhỏ có vẻ bối rối, bàn tay trắng trẻo có chút mất tự nhiên. Con gió mạnh thổi chiếc rèm cửa sổ màu trắng bay nhẹ nhẹ, phảng phất hương hoa theo làn gió thoảng đến thơm ngát ngào.

-Lam à! Trong mấy ngày qua cậu tiếp xúc với cô gái ấy...- Thiên Hương chợt ngập ngừng hỏi về cô gái tên Rosy đó có nên ay không?

-Ý cậu là cô ấy có đối xử tốt với tôi không ấy hả?- Lam cười nhẹ khi nghĩ về cô gái đó thật là một cô gái đặc biệt rồi vô tư nói tiếp: Phải nói là rất tốt ấy cậu ấy cứ như chị tôi vậy rất lo lắng tuy tiếp xúc với cô ấy có vài ngày nhưng quả thật rất vui, có dịp cậu cũng nên nói chuyện với cô ấy chắc chắn sẽ rất thích nha!

Nhỏ im lặng không nói, tay đặt đĩa thức ăn thơm lừng trên bàn hướng về phía nó, con gió nhẹ thoảng đưa hương thức ăn thơm ngào ngạt, nhỏ cố nờ nụ cười gượng gạo:

-Bà ăn đi cho nóng!

Nó không nói nhiều cuối xuống thưởng thức bữa trưa không để ý ánh mắt Thiên Hương đang hướng ra ngoài cửa sổ ánh nhìn thật xa, thật buồn.

Biệt thự Hoàng Gia trang trí thật xa hoa lộng lẫy, cũng phải hôm nay nơi đây là nơi tổ chức tiệc mừng ngày thành lập công ty và cũng là ngày để công bố thân phận thật của hai mẹ con ả Linh Chi.

Từng chiếc xe sang trọng lần lượt đến cũng khẳng định một phần nào sự sang trọng của buổi tiệc, cánh nhà báo cũng kéo đến chắc hẳn là bà ta cùng cô con gái của bà ta đã gọi đến ý muốn phải cho tất cả mọi người biết bà ta là đệ nhất phu nhân của Hoàng gia còn cô ta là thiên kim tiểu thư.

Đèn lóe sáng, bước xuống khỏi chiếc BMW sang trọng là chủ tịch của tập đoàn Lê gia cùng phu nhân như góp phần tăng thêm giá trị của buổi tiệc.

Ngoài ra còn có cậu ấm của Lê gia thiếu gia Thiên Phong đến góp vui nữa thì... quả là niềm vinh hạnh với Hoàng gia.

Từng bước chân thật vững chãi hần bước vào bên trong kháng phòng bỏ qua luôn cái bắt tay của ông Thanh mắt đảo quanh kiểm tìm bóng dáng quen thuộc.

Thấy biểu hiện xúc phạm của cậu con trai ông Dũng nhú mảy lộ rõ về tức giận:

-Xin lỗi ông thẳng bé vẫn còn trẻ con mong ông thông cảm!

-À...không sao chắc lại mong gặp vợ tương lai quá đấy mà!- Ông Thanh đáp lại ánh mắt cổ tồ về làm hòa cùng buông câu bông đùa.

-À...ông nói phải...phải...à cô con gái của ông đâu rồi!- Ba hần cố tình nói một câu làm bà ta đứng bên cạnh cũng thấy xấu hổ không kém.

-À con bé còn bận việc học chắc sắp đến nơi rồi! Thôi mời hai ông bà vào!- Ông cố tỏ ra vui vẻ, nắm lấy tay ông kéo vào trong, ông Dũng cười cười rồi phất tay ý chỉ ông vào trước đi.

Gió lạnh thổi qua bà Trang đưa tay sửa lại cái khăn choàng trên cổ rồi quay sang ông Dũng giọng có vẻ trách móc:

-Sao ông lại nói như vậy?

-Tôi nói như vậy là giữ thể diện cho ông ta lắm rồi! Gia đình này vẫn có giá trị ở cái tập đoàn này thôi, thứ tôi muốn có là tập đoàn nhỏ bé này nói ra vài câu như vậy mà ông ta vẫn nhu nhược xem ra chuyện này rất dễ dàng rồi!- Ông cười thâm hiểm, làm sâu thêm nét nhăn ở khóe miệng và khóe mắt.

Bữa tiệc có sự đông đủ của các doanh nghiệp và tập đoàn lớn trong và ngoài nước đến tham dự, chiếc bàn lớn sang trọng ở đại sảnh, người làm đi lại tấp

nập bận bịu tay bưng bê phục vụ các quan khách. Hấn đứng ở một góc khuất quan sát nãy giờ, bóng dáng nhỏ bé ấy không đến sao? chẳng phải hôm trước nó cũng biết là hôm nay là tiệc công ty sao lại không đến? Ánh mắt hấn lộ rõ vẻ nhớ nhung và tiếc nuối, hấn xuống máy bay lại muốn về nhà gặp nó ngay lập tức nhưng lại bị ba mình kéo đến tham gia buổi tiệc ngớ ngẩn này. Đang chìm trong sự thất vọng tiếng nói ồ ồ vang đến ben tai hấn:

-Anh Phong!

Hấn không quay lại nhưng cũng đủ biết tiếng nói đó là của ai, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn vòng qua eo hấn ôm từ phía sau, mùi nước hoa đậm nồng nặc sộc vào mũi khiến người ta buồn nôn.

-Người ta nhớ anh lắm anh có biết không đi đâu mà không về với em!

-Em bỏ ra đi ở đây nhiều người, nên giữ thể diện của gia đình của em nữa!- Hấn gỡ tay ả ra, hất một cái thật mạnh làm ả mắt đà gần như té xuống rồi rời ra ngoài ban công.

Ả cảm phần nhìn bóng lưng cao ngạo lạnh lùng của hấn bước đi xa, bấm môi trũng mắt bắt gặp cái ánh nhìn đầy thú vị của một người đàn ông trung niên đang nhìn ả nhận ra là cha hấn thì bỗng thu lại cái nhìn và làm dáng vẻ thực nữ của một tiểu thư.

Chiếc micro từ tay người dân chương trình được truyền sang tay ông Thanh, cất giọng vui vẻ:

-Xin cảm ơn quý vị đã đến tham gia buổi tiệc chúc mừng ngày thành lập công ty ngày hôm nay xin nâng li!

-Tiếp đến là ... hôm nay tôi muốn công khai với tất cả mọi người về gia đình của mình.- Ông thoáng nhìn xuống sân khấu sự chờ mong của mẹ con bà ta ông đành phải nói, tất cả mọi người ngỡ ngàng cố giữ sự im lặng để nghe, cánh phóng viên nhà báo cũng không thua kém hướng các thiết bị ghi âm máy ảnh về phía ông ta chắc hẳn ngày mai đây sẽ là tin sốt dẻo trên các mặt báo.

-Chắc hẳn các vị cũng biết vợ tôi xấu số qua đời cách đây hai năm, tôi rất yêu cô ấy quả thật là một người phụ nữ tuyệt vời cô ấy hết lòng thương yêu gia đình và con cái, thế nhưng tôi lại không thấy được tình yêu ấy thật sự đã gây ra lỗi lầm với cô ấy, biết được chuyện này cô ấy không trách tôi mà ngược lại vẫn yêu thương tôi và các con, trước khi nhắm mắt xuôi tay còn nói rằng “hãy để họ thay cô ấy yêu thương tôi” thật là một người phụ nữ tuyệt vời... Sau đây tôi xin giới thiệu với mọi người đây là vợ và con gái tôi..

Lời nói vừa dứt ánh đèn màu chiếu xuống chỗ của hai mẹ con ả ta, nhanh chân bước lên sân khấu bà ta vui mừng ra mặt còn cô ả Linh Chi thì kéo váy khoe ra đôi chân dài sang trọng, tất cả ngỡ ngàng thật diêm dúa, xấu xí,... tiếng xì xào không ngớt vang lên toàn là những lời chê bai, đánh giá lợt lạt vào tai hai mẹ con ả ta, ánh chói mắt của bộ trang sức khủng trên người bà ta thật làm mọi người chóng mặt, mất mặt...mất mặt thật. Ông Thanh cũng xấu hổ không biết úp mặt vào đâu.

“Két”

Bà tay đoạt lấy micro từ tay ông Thanh vang lên tiếng chói tai bỗng lén tiếng:

-Xin chào tất cả mọi người tôi vợ hợp pháp của ông Thanh!- Bà ta như sợ mọi người không tin bằng lên tiếng đính chính bằng một câu ngớ ngẩn, chẳng lẽ bà ta là vợ bé của ông ta sao mà phải nói là hợp pháp, thật là không biết cách ăn nói.

Đám phóng viên như chắc được thông tin béo bở vội vàng đưa ra câu hỏi:

-Tôi nghe nói ông và vợ trước còn có một cậu con trai và con gái nữa có phải không?- Một phóng viên mạnh dạng hỏi.

-Đúng...chúng tôi cũng đã từng nghe nói...- Tiếng nhiều người hưởng ứng.

-Ông nói gì đi chứ...- Nhiều người thúc giục.

Trên trán ông ta xuất hiện mồ hôi hột, thật khó xử a! Làm sao bây giờ nãy giờ ông ta nói đều là bịa đặt, ông ta mà tiếc thương mẹ nó sao, làm gì có nha! Nhưng không nói như vậy chẳng lẽ nói “Bà ấy là gái, tôi ngủ với bà ta rồi có con sao” không được như vậy thể diện ông để đâu, bây giờ lại có vấn đề con gái và con trai ông thì biết trả lời thế nào. Về mặt của bà ta cùng ả Linh Chi đen lại, cứng đờ trên sân khấu.

Ánh đèn chiếu sáng vào một góc kháng đài mọi người ai cũng hướng mắt đến thật ngỡ ngàng thật đẹp nha!

Một cô gái ăn mặc đơn giản nhưng thật sang trọng kín đáo nhưng lại rất quyến rũ, mái tóc đỏ cá tính được thả tự nhiên, bộ váy dạ hội trắng tinh khiết như thiên thần kết hợp với bộ trang sức màu hồng ngọc thật rạng ngời. Nó xuất hiện cùng một chàng trai mặc bộ vest màu đen lịch lãm tóc vuốt keo cá tính chân đi đôi giày da cùng tone với vest.

Sự xuất hiện bất ngờ làm mọi người há hốc mồm kinh ngạc đặc biệt là mẹ con ả Chi.

-Xin giới thiệu với mọi người đây là con trai lớn và con gái tôi!- Ông Thanh như được cứu nguy vội nói.

Nhật Lam cùng Thiên Anh nắm tay nhau bước lên sân khấu, hoàn toàn “lấn sân” được hai mẹ con nhà kia. Ánh đèn flash chớp nháy liên hồi thật đúng là một đôi “trai tài gái sắc”.

-À xin mọi người hướng mắt về sân khấu... tôi còn chuyện muốn nói...- Mọi người nhìn về phía ông đầy chờ mong còn nữa sao có đến ba chuyện để

chúc mừng.

-Tháng sau sẽ là tiệc đính hôn của con gái tôi...Hoàng Nhật Lam cùng với con trai của chủ tịch tập đoàn T.K Lê Thiên Phong.

Mọi người như choáng, ngày ai không chỉ có tin về vợ và con gái ông mà còn về con gái của ông sắp đính hôn với thiếu gia tập đoàn T.K tập là chuyện bất ngờ.

-Riêng chuyện này tôi không đồng ý!- Tiếng nói của ai đó vang vọng. Chuyện gì sẽ đến?

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ông Bà Ngoại (1)

Tất cả ánh nhìn đổ về âm thanh trầm trầm xen lẫn sự tức giận, hôm nay các vị quan khách quả là có một đêm đầy bất ngờ, liên tiếp nhiều chuyện xảy ra như vậy chắc chắn ngày mai trong giới báo chí sẽ có rất nhiều tin nóng hổi về buổi “đại tiệc đại hôn loạn này”.

Ánh đèn trắng chiếu vào phía người đàn ông tuổi đã ngoài 60 nhưng trên mặt vẫn còn vẻ phong độ, đôi mắt sáng tinh anh những nếp nhăn của năm tháng làm cho ông càng ra vẻ một người dày dặn sương gió trên thương trường đã nhiều năm. Các nếp nhăn càng hằn sâu, đôi mắt tinh anh ánh lên ngọn lửa tức giận đang cháy hừng hực trong mắt ông.

“Ông ngoại...” Thiên Anh có vẻ bất ngờ khi có sự xuất hiện của ông ngoại ở đây, cậu đi nhanh về phía ông ánh mắt tôn lên vẻ kính trọng. Nãy giờ mọi người chỉ chú ý đến ông lão xuất hiện bất ngờ này mà không ai để ý trên sân khấu một người đang run cầm cập, trên trán mồ hôi túa ra như tắm, ông ta lấp bắp:

“Ba...ba..vợ...”

“Tôi là ba vợ của anh khi nào? Việc hôm nay tôi không nói là đã giữ thể diện cho anh lắm rồi! Nhật Lam nó mới 17 tuổi mà anh gán ép nó kết hôn không quan tâm đến suy nghĩ của con bé người làm cha như anh vậy thấy xứng đáng không?”- Ông tức giận đến đỉnh điểm gương mặt đỏ bừng bừng, nhìn ba nó với ánh mắt căm giận hận không thể ăn tươi nuốt sống ông ta.

“Ông à...ông bình tĩnh.”-Thiên Anh thấy sắc mặt ông không tốt chợt nhớ ra ông bị huyết áp tức giận e là sẽ có chuyện xấu.

Nhật Lam lặng im nhìn cảnh tượng trước mắt chuyện này là thế nào? Mọi người sao lại như vậy? Ông ngoại ý nói như vậy là thế nào? Nó hướng mắt về phía mẹ con ả Linh Chi đang cứng mặt, chết lặng trên sân khấu. Mọi thứ như quay cuồng, đảo lộn chóng mặt quá! Nó lắc mạnh đầu mái tóc hung đỏ dài cũng rối bù. Mọi thứ tối đen lên nó chỉ nghe thấy tiếng la hét tên mình và gương mặt điển trai của ai đó trước khi khép mi.

“Nhật Lam!”

Ông Thanh lao đến đỡ con gái vào lòng gương mặt trắng bệch lại vì sợ hãi.

“Ông buông tay!” – Tiếng trầm thấp băng lãnh làm ông giật thót tim, bà Trang cũng lo lắng mà bước đến cạnh nó.

“Phong à! Con bé lạnh quá con mau đưa nó về trước đi, nhớ giữ ấm cơ thể cho Nhật Lam nhé con!”- Bà Trang đưa tay lên trán nó áp nhẹ cảm nhận được độ lạnh truyền sang tay mình vội lấy chiếc khăn choàng trên cổ quấn quanh nó cẩn thận dặn dò hần.

“Được rồi!” – Hần nhìn bà cái nhìn có gì đó dịu hiền hơn, ấm áp và có chút gọi là yêu thương, nhanh chóng cời chiếc áo khoác khoác tēm lên người nó rồi hần ôm nó ra xe.

“Phiền cậu đưa em gái tôi về!” Thiên Anh nhìn Lam rồi quay sang phía hần nói nhỏ, lặng nhìn bóng hần bước xa dần.

“Anh thấy việc anh làm chưa? Con bé cũng vì anh ép buộc mà ngã bệnh...Tôi nói lần cuối không có đám cưới, đính hôn gì cả!”- Ông tức giận quay đi, Thiên Anh cũng bất đắc dĩ nhìn ông Thanh rồi dìu ông rời đi.

Không gian lại sôi động hẳn lên nhưng không phải là tiếng nhạc, tiếng cồng ly chúc tụng mà là những lời bàn tán xôn xao, chē cười nhìn vào gia đình ba người đang đứng trên sân khấu.

Mặt ả Chi cũng đen lại, nhưng nghe được câu tuyên bố của “ông ngoại” vội tươi tỉnh hẳn lên, hần không lấy nó nữa xem ra ả vẫn còn cơ hội. Buổi tiệc kết thúc sớm hơn dự kiến vì có phải là tiệc đầu chỉ là “ngày hội ăn mặc đẹp để được xem, được nghe sự phanh phui về gia tộc họ Hoàng”

“Linh Chi tiểu thư!”-Tiếng cung kính chào của ai đó.

Ả quay lại, làm bộ dạng cao quý nhưng nét mặt lộ rõ vẻ khinh bỉ coi thường cô giúp việc. Hách dịch nói:

“Chuyện gì? Các người hồ tỵ lại gọi tôi, bỗng tiểu thư tôi không phải là người rảnh rỗi như các người đâu nhé.”

“Thưa tiểu thư!” Cô hầu nghiêng rặng kèn kẹt nhẩn nhện nói tiếp “có người gửi cho cô cái này!” nói rồi cô hầu cho tay vào túi trước chiếc tạp dề giúp việc lấy ra một tờ giấy màu đỏ, đưa cho cô ta rồi nhanh chóng rời đi.

“Cái gì thế này! Dở hơi thật.” Cô ta vừa cầm tờ giấy vừa chửi rủa người rảnh rỗi nào lại viết giấy đưa cho mình. Nhưng dòng chữ trong tờ giấy lại làm cô ta nín bặt. Vồn vẹn chỉ “Muốn có thứ mình muốn phải dùng thủ đoạn, hẹn cháu tại cà phê XXX ngày mai.”

Cô ả tái xanh mặt người này biết mục đích của cô ta chắc hẳn không tầm thường!

Biệt thự của Nhật Lam.

Cô hầu gái vừa thay cho nó bộ quần áo ngủ rộng rãi, trên người nó là chiếc chăn bông to sụ, hẳn tí nữ hồi vị bác sĩ gia đình đang ngồi bên cạnh ghi chép, kê đơn thuốc.

“Bác sĩ à! Thật sự là không sao chứ?”

“Không sao đâu, cậu Phong lo lắng quá rồi!”- Bác sĩ đẩy gọng kính, cuối thấp đầu trả lời, ông ta cực kì sợ bây giờ đag khám bệnh cho đại tiểu thư của Hoàng Gia còn có cậu ấm của Lê gia nếu lỡ ăn nói lỗ mắng gia đình ông ta cùng cái phòng mạch bé nhỏ này sẽ tan mất thôi.

“Có thật là không sao?”

“Thật ạ!”

“Thật không vậy?”

“Cậu yên tâm chỉ là trúng gió cảm mạo thông thường sẽ không sao đâu!”- Bác sĩ lắc đầu nói nhẹ nhàng để trấn an hẳn, đúng là lo xa. Mà kẻ cũng phải do lần trước vì giao chiến với hẳn mà nó suýt mất mạng hẳn rất sợ cái cảm giác ấy thật sự rất sợ mất đi người mình yêu.

...

..

.

Lần thứ N câu hỏi “có thật là không sao?” của hẳn lại vang lên nhưng lần này chẳng có câu “cậu yên tâm!” mà thay vào đó là:

“Cái cậu này lạ hen! Tôi là bác sĩ tôi không làm hết trách nhiệm thì thôi cậu cứ hỏi như vậy cậu mong cô ấy có chuyện gì lắm hay sao, tôi này giờ rất mệt với cái câu hỏi đó của anh rồi nhé, đúng làm bác sĩ khổ thật kiếm được đồng tiền mà bị mayá kiểu người như cậu tra tấn lỗ tai thì tôi cũng hết tiền vì đi trị điếc quá XI” Bác sĩ nói một hơi rồi ra khỏi phòng sập mạnh cửa.

“Thôi chết rồi!” “Cái phòng mạch coi như tiêu rồi, chắc tương lại cạp đất mà ăn thôi.” Bác sĩ bỗng chợt nhớ là không nên đất tội với cậu ta.

Hắn vuốt mặt, lau đi nước bọt của bác sĩ lúc này làm “con mưa xuân” (bắn quá đi mất) rồi chợt nhận ra rằng mình đã lo cho cô ấy rất nhiều và hẳn tình nguyện làm điều đó.

Ngắm khuôn mặt đang ngủ đẹp như thiên thần của nó bỗng dung hẳn rất muốn... hôn nha. Sắp được rồi gần một tý một tý nữa... xiu xiu xiu nữa...

“A”- Tiếng hét vang trời lở đất của ai đó phía sau lưng hẳn, quay lại bất ngờ thấy Thiên Hương đang bê cốc nước. Mắt cô mở to nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Cô yên lặng đi!” Phong quay sang gắt gỏng bẻ cái khay trên tay Hương trong khi cô nàng vẫn đang còn tròn mắt dường như đag xem lại cảnh phim lúc này không để ý tiếng sập cửa và âm thanh vọng ra “đồ đáng ghét, phá chuyện tốt của mình!”

Nhỏ như tình lại, cười nham nhở “Mất mặt quá đi”.

“Kính-Kong” ý có tiếng chuông cửa kia,, ra ngay đây nhỏ chạy vội xuống cầu thang, không biết ai làm phiền đêm khuya như vậy nữa?

Au trở lại rồi nè ^^ sức phá hoại cũng hơn xưa.

Chap này thân tặng chị Từ Di nhé, cảm ơn chị luôn ủng hộ em trong thời gian qua.

Chương 37: Ông Bà Ngoại (2)

Thiên Hương tò mò mở cánh cửa nay giờ đang bị gõ một cách thô bạo...không biết ai lại thô lỗ và nóng vội như vậy chứ?

“Cốc...cốc”

“Tôi ra liền đây!”- Hương nói vọng ra, cô nhanh chóng đến bên cánh cửa, cánh cửa vừa hé mở một phần đã có một cánh tay thò vào kéo mạnh nó sang làm cô giật mình thon thót không phải cướp giữa ban đêm đâu chứ.

“Cô là?”- Giọng nói trầm ấm nhưng mang chút tức giận chưa nguôi, ông bà nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt.

“Cháu chào ông bà...hai người là...”

“Cháu gái tôi đâu?”- Bà lão đứng bên cạnh không giấu nổi sự lo lắng vội đầy nhẹ tay ông lão đứng trước mặt cô dặn hỏi.

Nói đến đây Thiên Hương mới biết đó chính là ông bà ngoại của Lam...làm cô lo nom nớp.

“Cậu ấy đang nghỉ trên phòng...cháu mời ông bà vào nhà!”

Cô khéo léo giao tiếp mời hai người vào phòng khách, rót nước mời trà nói năng lễ phép làm ông bà cũng bớt tức giận, bà còn có thiện cảm với cô nữa chứ!

“Thiên Hương à! Ai vậy, Lam còn phải nghỉ ngơi nữa đấy!”- Tiếng của Phong vọng từ trên cầu thang mang theo một âm điệu bức bối.

Cô cuống quýt cả lên, anh ta đúng thật là không biết ai ở đây hay sao mà còn tỏ thái độ như vậy.

“Cậu ta...cậu ta sao lại ở đây?”- Ông chưa bớt giận đã nổi cơn thịnh nộ, gương mặt hiền hòa bỗng nhiên đỏ lựng, ánh mắt hắt lên tia thù hận.

“Phong à...đây là ông bà ngoại của Lam đấy!” Cô nhỏ giọng khuyên bảo.

“Chào ông bà ạ!” Tinh huống thật khó xử, cũng may anh còn lễ độ không thì mất điểm như chơi.

“Tôi có nhận cậu là con cháu của tôi không mà xưng tôi là ông, tôi đây nghèo túng không có phước được con trai tập đoàn lớn kính trọng...” Giọng ông gắt lên ông đưa tay chỉ thẳng vào mặt hấn quát lớn, gương mặt càng trở nên đáng sợ.

“Ông bớt nóng đi...” Cô vội lên tiếng, nhìn qua cô cũng biết ông có tiền sử mắc bệnh tim nếu tức giận sẽ không tốt, Thiên Hương vội đi lấy nước dúi ông ngồi xuống như cố giải hòa tình thế căng thẳng này.

“Ào”

Ly nước từ tay Hương vừa truyền đến tay ông đã nhanh chóng bị ông bắt lấy tạt mạnh vào người Thiên Phong, nước trà tuy không nóng nhưng vẫn chưa nguội hẳn, nước thấm từ trên mặt cậu nhô giọt xuống áo sơ mi trắng tạo ra những vết hoen ố, gương mặt bị tạt nước nóng đỏ lên.

“Tao nói rồi mày không có tư cách ở đây, mau tránh xa cháu gái tao ra!”

Ông nói một câu tức giận ngồi xuống sofa, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

“Ông à bình tĩnh đi...Minh đến đây thăm Nhật Lam con bé còn đang ốm.” Bà nhẹ nhàng kéo tay ông tránh việc ông giận mà làm hỏng chuyện.

“Cốc...cốc”

Lại tiếng gõ cửa chẳng biết ai lại ghé thăm lúc này.

“Cháu đi mở cửa!” Thiên Hương nói rồi cô nhanh chóng rời đi.

“Cậu Phong à...Chúng tôi có chuyện này muốn nói với cậu!” Bà lên tiếng len lén liếc mắt sang phía ông đánh giá tình hình xem ra ông vẫn còn giận lắm.

“Cháu xin nghe!” Phong nói, hấn nghiêng mình nhìn về phía bà lão hiền hậu gương mặt phúc đức có phần khá giống cô ấy đấy.

“Cậu có tư cách gì?” Ông hét lên quát vào mặt hấn lại bị bà kéo tay lại ánh mắt nhắc nhở xin ông đừng gây chuyện.

“Nói chuyện này ra cũng rất kì cục nhưng cậu hãy nghe tôi nói. Chúng tôi cũng là người thân thì đương nhiên muốn con bé luôn được hạnh phúc, chúng tôi nhận được tin con bé có hôn ước với cậu Phong đây thì... thật sự cũng không ưng ý cho lắm, cậu tuy là người giàu có nhưng tôi cũng không chắc cậu có thể chăm sóc yêu thương con bé và đây cũng chỉ là sự sắp đặt của hai bên gia đình chưa có thông qua ý kiến của Nhật Lam, tính con bé thì luôn hướng nội ít thích giao tiếp với người ngoài, ngồi mặt nó tuy không tỏ thái độ phản đối nhưng nó chưa chắc đã đồng ý... Vậy nên nếu được thì chúng tôi muốn thay mặt con bé hủy hôn... Cậu hãy suy nghĩ lại cho thật kĩ, cậu cũng có tự do và quyết định của riêng mình còn cả hạnh phúc của cậu nữa, tuổi trẻ thì nông nổi đến khi già rồi mới thấy mình sai lầm, cậu hãy nghĩ kĩ.”

Phong trầm mặc trong giây lát.

“Ông bà...”

“Cháu chào ông bà ạ!”

Tiếng ai đó ngoài cửa còn là hai người nữa. Phong theo mắt nhìn lên cậu con trai ăn mặc quý phái là Thiên Anh bên cạnh cậu ta còn có... một thanh niên vẻ ngoài tuấn tú, ăn mặc tuy đơn giản quần jean áo sơ mi xanh nhưng lại rất trang nhã và trẻ trung... hừ... cậu ta là tên Minh Quân đây mà... ban đêm đến nhà cô làm gì chứ?

“Thiên Phong, Minh Quân hai cháu mau đến đây!” Về mặt ông không còn tức giận như lúc nãy nữa mà vui vẻ hơn hờ.

Thiên Anh nhìn sang Phong ánh mắt cậu có chút khó hiểu nhìn bộ dạng này cậu cũng đủ hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy Phong không nâng mặt lên, quần áo hần sồn bị dính nước trà lấm lem lòng anh ta vội nhen lên sự vui sướng, anh cười khẩy.

“Phong, chào cậu!”

Nói rồi cậu ta vui vẻ ngồi xuống ghế sofa đối diện hai người, Thiên Hương tắt bếp trong bếp.

Muốn đồ thêm dầu vào lửa, làm ông bà tức giận, Minh Quân hất mặt lên nói với anh bằng giọng bốt cọt...

“Cậu sống ở đây chắc chưa bao giờ gặp ông bà của Lma đâu nhỉ?”

Nói rồi anh quay sang ông bà tươi cười lễ phép hỏi:

“Ông bà về nước lâu chưa? Cháu cũng chưa có dịp sang nhà ông bà chơi thật thất lễ quá!”

Ông tươi cười nhìn đứa “cháu trai” ông rất ưng ý thẳng thốt này ông cũng biết trong suốt thời gian qua Minh Quân là bị người ta lừa lắm.

“Không sao có dịp lần nào sang thăm ta cũng được!” Ông vui vẻ nói chuyện.

“À, ông về đây chắc tham dự lễ đính hôn của Lam với cậu ‘Phong’ đây” Anh ta nhấn mạnh chữ Phong, len lén liếc mắt sang hướng hần, hừ... cậu muốn gánh Nhật Lam với tôi sao? dễ dàng vậy à?

Không khí tĩnh lặng được một tý đã bị anh ta cố ý làm loạn lên rồi...

“Ta nói rồi cậu ta nhất định phải hủy hôn ước này, nếu như cậu cứ cố chấp thì đừng trách tôi!”

Thiên Hương trong bếp cũng hoảng sợ cô len nhìn ra bên ngoài bắt gặp ánh mắt của Anh cũng ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

“Ông tại sao vậy ạ?”

“Ta không muốn nói đến chuyện này nữa, Nhật Lam phải sống hạnh phúc không thể cứ bắt buộc nó thế này thế kia được!”

“Ước gì mình với cô ấy còn được như ngày xưa nhỉ! Hầy!!” Anh giả vờ nói nhỏ trong cô họng nhưng lại cố ý để ông nghe được.

“Với ta ít nhất con bé phải được người tốt như cháu!”

“Không được!”

“Không được!”

Hai giọng nói vang lên bất ngờ, Thiên Anh liếc nhìn hần gương mặt không chỉ đỏ vì nước nóng mà còn tức giận càng giống như ác quỷ.

“Tuy cháu và Lam là đính hôn giữa hai nhà nhưng trong thời gian qua cháu thực sự đã hiểu được thế nào là yêu thương một người rồi! Cháu rất muốn mình được yêu thương chăm sóc cô ấy nên cháu xin ông bà đừng ép buộc cô ấy nữa, cháu cũng hiểu tình cảm cô ấy dành cho cháu!” Ánh mắt Phong chính trực hần đã nói ra những gì trong lòng hần cầu xin ông bà đừng ép buộc hần hủy hôn ước.

“Mày...”

“Xoảng” Ông tức giận ném bình trà cổ xuống đất.

“Ta không nói nhiều, cậu...” Ông tức giận, tay ôm lấy ngực trái, chết rồi bệnh tim của ông lại tái phát dừng nên để ông tức giận nữa.

“Cậu lên phòng đi!” Thiên Anh nhìn hấn rồi nhanh chóng đẩy hấn đi ở lại kéo hồng chuyện.

“Ông bình tĩnh” Bà cùng Minh Quân nhẹ đỡ lấy ông.

“ Ông à, Lam đang mất trí nhớ tạm thời, cô ấy...”

“Cháu nói gì...Con bé làm sao?” Bà giật thót người, con bé bị chuyện gì mà mất trí nhớ?

“Cô ấy và Phong...”

“Quân cậu đừng xen giữa chuyện của hai đứa chúng nó, đừng đổ thêm dầu lửa cậu muốn ông tôi tức chết à...cậu ở đây mà còn làm ầm ĩ thì xin mời cậu về cho...Tôi không tiễn!” Thiên Anh bực bội quát vào mặt anh, tay chỉ thẳng cửa ra vào ý chỉ anh tạm au đi đi.

“Còn Phong chuyện của gia đình tôi thì tôi sẽ tự giải quyết, cậu mau lên phòng đi!”

“Thiên Anh con mau nói đi con bé làm sao?”

“Cháu không sao! Xin ông bà đừng lo lắng!”

Tiếng nói trong trẻo từ cầu thang vọng xuống...mọi người hướng nhìntheo cái bong mảnh mai trong bộ đồ ngủ màu trắng đơn giản.

“Lam cháu mau nói cho bà biết cháu bị mất trí nhớ như thế nào!”

Cô bước đến bên sofa ánh mắt đảo qua hấn một lượt, nhìn gương mặt đỏ lên của hấn cô cũng có cảm giác xót xa không nỡ được mở miệng nói:

“Phong anh mau lên phòng thay quần áo đi!”

“Em...”

“Tôi không sao anh mau đi đi!”

Nói rồi cô nhanh chóng ngồi xuống sofa cạnh ông bà, liếc mắt nhìn theo bong lưng cao lớn của Phong:

“Chỉ là cháu sơ xuất thôi xin ông bà đừng quá lo lắng!”

“Ông bà vẫn muốn hỏi cháu cậsu hãy trả loiwf thành thật cái này có liên quan đến hạnh phúc cả đời cháu hãy suy nghĩ thật kĩ: Cháu có thật sự muốn đính hôn với cậu ta hay không?”

“Hãy cho cháu thời gian suy nghĩ!” Cô trầm mặt 1 lát rồi cất tiếng nhỏ nhẹ.

“Được ta tôn trọng quyết định của cháu.”

Mặt trời chiếu ánh sáng nhẹ nhàng êm dịu xuống phố phường.

Linh Chi mặt chiếc váy màu đỏ chói mắt bó sát những đường cong cơ thể, chiếc áo khoác mỏng thanh lịch, cùng bộ trang sức đắt tiền trong cô ta khá quý phái...không hổ danh “Thiên kim Hoàng Gia”

“Cô thấy cô ta không, con gái vợ lẽ ông Dũng đấy!”

“Hừ hừ, đúng là thứ con gái kẻ lăng lợ y chang mẹ cô ta!”

“Phải phải...”

“...”

Tiếng si sầm vang lên lọt hết vào tai cô ta, không phép tắc, Chi quay lại quát thẳng:

“Các người cảm miệng cho tôi! Tôi là con gái của tập đoàn Hoàng Gia các người muốn ăn mày lắm à!”

Hừ đáng ghét dám nói tôi như vậy, tất cả là tại mày con nhỏ Nhật Lam đáng ghét, mày xuất hiện đêm qua mày...mày là con khốn nạn.

Quán cà phê XXX

Quán thiết kế rất trang nhã, tất cả đồ đạc là hàng thủ công, các loại gỗ đắt tiền.

À ta tiến đến, một nhân viên phục vụ trẻ tuổi đến chỗ cô cúi đầu chào, lịch sự:

“Cô tìm ai?”

À nhìn người phục vụ bằng con mắt khinh thường cao giọng lạnh lạnh:

“Có ai hẹn tôi không?”

“Ý cô là?”

“Hừ các người làm ăn kiểu gì lạ vậy...?”

Linh Chi tức giận, cả ngày xui xẻo.

“Cô ấy muốn gặp tôi.”- Giọng nam vang lên sau lưng Linh Chi à ta bất ngờ khi nhìn thấy người đàn ông này, trên môi ý cười thâm sâu!

Ông này là ai đây? Có ai hỏi hộp không? J

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lòng Dạ Thâm Hiểm

Tiếng nói vang vọng bên tai cô ta giọng nói này cô ta đã từng nghe, Linh Chi quay lại, cất bắt giác giật mình, ừ ờ không nên lời:

“Cháu... cháu chào bác!”

“Được rồi vào kia rồi nói chuyện...”

Ông Dũng cười cười rồi đưa cánh tay mập mạp đẩy vào tấm lưng trần trắng nõn của cô, rồi nháy mắt cho nhân viên phục vụ nhanh chóng tiến vào căn phòng trên tầng hai, chỉ thấy ý cười trên môi người phục vụ thâm sâu và đặc ý.

Căn phòng rộng lớn khoảng 100 mét vuông được thiết trang nhã và sang trọng đèn chùm pha lê, sôpha da tự nhiên, sàn nhà lát bòng gỗ quý hiếm,... đây chắc hẳn căn phòng dành cho khách Vip của quán này.

“Cháu ngồi đi!”

Linh Chi còn đang ngơ ngác ngắm nhìn kiến trúc ở đây thì giọng nói phảng phất bên tai cô ta, tấm lưng bị một lực đẩy đi về phía trước, bàn tay thô mập trên vai đang mon men lại gần cổ cô ta.

“Bác... bác hẹn cháu có chuyện gì không ạ?”

Cô ta lấp bấp nhìn ông tay đang mỉm cười ngồi vào ghế bên cạnh. Tay vâm về điều thuốc lá đầu lọc hạng sang đưa tay lên miệng rồi hạ xuống quay mặt sang cô ta:

“Cháu không phiền chứ?”

“Dạ không sao!”

Ông ta châm lửa phì phò châm thuốc nhả ra từng làn khói trắng, cử chỉ hành động rất tao nhã.

“Cháu hẳn muốn biết tôi gọi cháu đến đây làm gì chứ?”

“Vâng... ạ”

Ý cười trên môi ông ta càng thâm sâu.

“Cháu đã đọc tờ giấy tôi đưa chưa?” Ông ta liếc nhìn à cái nhìn đầy vẻ thêm thường ánh mắt trần tục.

“Dạ... Cháu... Ý bác... là...”

“Không vòng vờ nữa ý tôi muốn mời cháu đến đây cũng chỉ là muốn tốt cho cháu thôi, cháu không thấy đêm qua cô nhóc tên Lam kia xuất hiện cũng làm tập trung mọi sự chú ý lên mẹ con cháu sao? Cháu chưa đọc bài báo sáng nay à... tựa đề “Bữa tiệc hỗn loạn của tập đoàn Hoàng Gia” cháu chưa xem lũ nhà báo “bình phẩm” như thế nào về cháu sao? Họ hết lời ca ngợi cô ta còn cháu thì sao họ lại phỉ nhổ...hừm tôi nghĩ chắc mẹ cháu không vui về gì đấy!”

Ông ta vừa nói vừa dôi ánh mắt quan sát à ta, đúng như dự định cô ta tức giận đến run người, ánh mắt như muốn giết người, tay nắm chắc cốc nước trong tay theo từng đợt run sợ mà lay động mạnh đến mặt nước.

“Hừ con nhỏ đáng ghét, cô ta cũng là cái loại không có mẹ lại dám lên mặt với tôi sao, mẹ kiếp mày...mày phải trả giá!” Cô à thì thầm trong miệng.

Ông ta làm bộ mặt nghiêm túc, “cá đã cắn câu” chỉ cần đã kích thích thần cô ta là ổn...

“Tôi cũng để ý cháu rất thích con trai ta?” Ngưng một vài giây ông ta liếc nhìn không mặt hơi ửng hồng của cô ta rồi hờn hờ nói tiếp.

“Thằng bé ngày xưa còn thân thiết với cháu vậy mà bây giờ lại toàn tâm toàn ý để mắt đến con bé kia...”

Thái độ cô ta biến sắc rõ ràng gương mặt hồng hồng bây giờ đỏ lừ ánh mắt hằn lên những tia máu.

“Cô ta đáng chết...”

“Tôi nói cho cháu nghe cuộc đời thì phải giành lấy không được nhu nhược, đừng để người ta trèo đầu cười cổ mình!”

Cô à này giờ nhìn người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh, cô ta đã tức giận đến cực điểm.

“Ta nghĩ ta có thể giúp cháu...”

Mắt Linh Chi sáng lên, không ngờ hôm nay cô ta được gặp 1 người cùng chí hướng với mình vừa muốn giúp cô ta nữa chứ!

“Bác hãy giúp cháu và mẹ cháu, cháu muốn công bằng, con nhỏ đó chỉ ngồi không cũng có được tất cả cháu muốn những thứ của cô ta phải là của cháu!”

“Được được”

Ngưng vài giây ông ta nói tiếp.

“Cháu có đồng ý hợp tác với tôi không?” Ông tuy đã biết chắc chắn câu trả lời của cô ta nhưng ông vẫn phải tạo lòng tin với cô ta.

“Cháu xin nghe!”

Ông ta mỉm cười hài lòng cuối đầu thì thầm

“Ta biết tính thằng bé con ta nó không thích bị trói buộc nhưng nó là đứa có tiền đồ sẽ luôn biết cách chịu trách nhiệm việc mình đã gây ra... cháu cũng đã hiểu rồi chứ hôm qua thái độ của ông bà con Lam không tốt ý nào so với nó, cháu biết mình phải làm gì chưa?”

Còn về gia tài của ba cháu, cháu chắc cùng nghe về việc hợp tác mở rộng chi nhánh của ta và ba cháu, cháu nếu nhờ mẹ cháu huy động cổ phần và tiền đầu tư khoảng lợi nhuận chắc chắn không nhỏ đâu!”

Chỉ biết sau khi ông Dũng nói khoe mẽ đồ mọng của cô ta nhếch lên một đường cong sảo quyết.

“Cốc cốc”

Người phục vụ lúc này đẩy cửa bước vào, trên tay là khay thức ăn, một chai rượu hạng sang và hai chiếc đĩa thủy tinh.

Người phục vụ nháy mắt cho ông rồi cầm chiếc ly đặt xuống bên cạnh cô ta, rượu đỏ rót vào li đẹp mắt đến lạ thường.

“Chúc mừng sự hợp tác của chúng ta! Nâng ly”

Hai người cùng uống rượu, cô ta hưng phấn uống hết ly này đến ly khác ông Dũng chỉ nhìn rồi nhếch mép, từ gương mặt cô ta nhìn xuống phía dưới một đoạn.

“Quái lạ sao chóng mặt vậy nè!”

“Cháu uống nhìn rồi để ta đưa cháu về, phục vụ đâu?” Ông vờ giọng gọi, người thanh niên lúc này chạy vào nhưng không đưa cô ta ra khỏi đây mà đưa đến một căn phòng khác, để cô ta “ngà lưng” trên giường lớn nghỉ ngơi.

Anh phục vụ mỉm cười cầm số tiền ông khách sộp này vừa đưa cho mình thiết nghĩ “đúng là loại đàn bà lẳng lơ, chiều khách cho tốt!” rồi mất hút tại hành lang.

“Oái... Hôm nay thật là chán mả!” Cô ái nhỏ đưa tay che cái ngáp dài rồi lại nhỏ giọng than thở.

“Hương à, cậu lúc nào cũng chán cả...” Lam ngồi bên cạnh đưa tay lật trang sách mỉm cười khẽ nói.

“Bà đừng có nói nữa, mau kiếm gì chơi đi! Suốt ngày ở nhà cũng rất chán nha... Áy hôm nay cậu kiếm đâu ra cuốn sổ này vậy! Màu đen nữa chứ xấu quá đi”- Hương bấu môi nhìn cuốn sổ đã cũ trên tay Lam.

“Cậu nói nữa tôi nhét cuốn sổ và miệng cậu đấy! Đây thật ra là nhật kí của tôi lâu lắm rồi hình như không viết, tôi đang xem lại ngày xưa mình đã làm gì?”

Hương tròn mắt nhìn cô nhỏ đưa tay ôm lấy chiếc gối nhỏ màu trắng mềm mại trên sofa, chỗ đầu nhìn vào cuốn sổ.

“Thế ngày xưa bà làm gì, nhớ lại chưa!”

“Tôi... Khi xưa có lẽ rất thích từ “vô cảm” thấy trang nào cũng viết cả...”

Lam im lặng rồi mỉm cười nhẹ trả lời.

“Xi, chắc bà lại nghĩ vẩn vơ rồi! Đâu đưa tui xem...”

Thiên Hương giật cuốn sổ tay từ trên tay Lam giở từng trang sổ xem xét rồi cuối đầu gật gù...

“Ừm... ừm... Áy có trang này ai viết chữ mà xấu vậy” =.=

“Hừm... đưa tôi xem nào... Cái này tôi không nhớ mình viết khi nào...”- Lam nghi ngờ rồi đưa tay vuốt nhẹ lông Lux cô có vẻ dăm chiêu.

“Hay là do cha Phong nghịch sổ của bà... chữ chả vừa xấu sau này làm bác sĩ chắc bệnh nhân chết hết...” =...=

Tiếng trầm vọng từ trên cầu thang đi xuống, làm nhỏ Hương giật cả mình.

“Nói gì đó!”

“Tôi nói anh nghịch... ừm ừm” Lam đưa tay nhanh bịt miệng nhỏ lại. Quay sang Phong bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình Lam vội cụp mi dấu cuốn sổ ra sau lưng.

“Không có gì đâu, con nhỏ này...”

“Anh nghi lắm nha! Có gì dấu anh hả?”

“Tôi không có!”

Hắn nhìn cô chăm chăm, cái nhìn dịu dàng và đầy yêu thương.

“Ba người có muốn đi chơi không?” Tiếng cậu từ ngoài vào trong, cậu hôm nay ăn mặc đơn giản quần jean áo thun, giày thể thao.

“Anh hai, đi đâu ạ?” Lam nhanh chóng vụt dậy chạy đến bên Thiên Anh.

“Công viên đi, anh mới thấy ở đó có mấy trò chơi cảm giác mạnh nên rất muốn 4 chúng ta cùng đi.

“Được” Hắn thấy nét vui trên mặt Lam cũng vui vẻ tham gia.

“Mọi người đi đi, tui không đi đâu!” Giọng Hương có vẻ buồn, cô cúi đầu vuốt lông Lux, chỉ là cô muốn tránh mặt cậu thôi mà.

“Cậu đi chung đi, nếu cậu không đi tôi không đi!”

“Cô ấy không đi tôi cũng không đi!”

“Hai đứa này không đi thì tao ở nhà!”

Cả ba người đều bày bộ mặt thất vọng mong cô cùng đi.

“Thôi được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Kết thúc một ngày ánh hoàng hôn buông xuống, nhẹ nhẹ đưa mọi vật chìm vào trong bóng tối.

“Oa! Hôm nay chơi vui thật!” Nhật Lam thoải mái cười lớn, cô hôn hờ ôm con thú bông to sụp vào người thơm mấy phát.

“Lam à, xem em kia, to đầu mà như con nít!” Phong nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ nhắn đang vui đùa bước đi phía trước, không để ý lắm lời Thiên Anh trêu ghẹo.

Lam ném cái nhìn át thủ vào anh trai, dễ thương chu miệng nói: “Hừ, anh cũng cười lúc này giờ đây! Đừng nghĩ em không thấy!” Lam biết mình nói gì, cô để ý mấy ngày hôm nay giữa anh cô và cô bạn thân Hương có chút chuyện không mấy hòa thuận, hôm nay hai người đều thoải mái thì cô cũng vui lây!

“Em...” Bị nói đúng tâm tư cậu trừng mắt nhìn Nhật Lam rồi ái ngại quan sát Thiên Hương thấy cô nhóc đỏ mặt đáng yêu.

Phong vui vẻ trêu đùa và cũng vì cô kéo hần đi, để ại không gian cho hai người ấy!

“À...”

“Ừ...”

“À...”

(Anh trai à nói nhanh lên!)

Thiên Hương nhú mày, anh ta hôm nay sao vậy chứ!

“Hương này!”

Cậu dứt khoát quay mặt sang phía nhỏ, cười tươi sáng đến mức nguy hiểm.

“Vâng?”

“Chuyện hôm đó, cái hôm ấy, hôm mà...” (Biết là hôm đó rồi!)

“Tôi hiểu ý anh, tôi không để ý lắm chuyện của anh và cô gái kia đâu! Hy vọng anh đừng khó xử!” Hương nói rồi vội quay mặt đi ngay cô không muốn anh thấy mình khó xử.

Cậu nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng hồng cảm thấy rất vui lại nổi ý đồ muốn trêu chọc cô.

“Tôi cảm ơn cô nhưng ý tôi muốn cô trả tiền hôm trước cô nợ tôi, tôi muốn ăn kẹo bông” (o.O)

“Ồ...O, tôi nợ anh hồi nào!” Thiên Hương nhăn mặt, anh ta cố tình chọc cô sao? Anh biết tay tôi! Hừ hừ đáng ghét!

Thấy cô hùng hổ xông đến Thiên Anh biết phải làm gì, đó là CHẠY!

“Just for fun!” Cậu vừa nói vừa quay mặt lè lưỡi, chạy đi xa.

Linh Chi trở về nhà, khuôn mặt tiêu tụy, môi khô nứt nẻ, cô ta kéo cao cổ áo, đưa bàn tay son đỏ chói mắt vuốt lộn tóc rối xù lộn xộn, thất thần đi vào nhà, chuyện hôm nay...

Cô ta như cái xác không hồn chậm chậm đi vào nhà, không chú ý vấp phải bậc thềm.

“Á!”

Nhanh chóng, cô hầu gái đỡ được cô ta, cổ áo bung ra 1 khoảng lớn nhìn rõ ràng thấy được vết đỏ thẫm do máu tích tụ trên người cô ta bất giác nhú mày.

“Tiểu thư...cô!”

“Mau tránh ra!” Á ta hách dịch đưa tay che cổ áo đẩy cô gái nhỏ đi ra xa.

“Chuyện gì ầm ỹ vậy!” Phu nhân của Hoàng gia bước ra, bà ta vội chạy đến đỡ cô con gái ngọc ngà của mình trừng mắt nhìn người giúp việc:

“Mày...mày đây con gái tao...mày...”

“Tôi không có!”

“Mày còn chót!” Bà ta vô cớ gán tội cho cô giúp việc, không phép tắc chửi cô gái thậm tệ, còn vung tay toang tát cô gái.

“Các người im hết đi!” Linh Chi đưa tay che tai, quát lớn.

“Mày sao thế hả con, dám quát cả mẹ sao?” Bà ta nhìn con gái bộ dạng như vậy không lẽ là con nhỏ Nhật Lam gây ra?

“Lên phòng đi, con có chuyện muốn nói với mẹ!”

Nói rồi coo ta cô bước đi loạng choạng sắp ngã may mắn được bà ta đỡ lại.

“Con với chà cái, có chuyện gì nói tao hả?”

Bà ta đi lên lầu, chốt kín cửa, căn phòng rộng lớn xa hoa, cửa sổ sát đất hướng ra khoảng sân rộng rèm cửa bằng lụa mỏng màu trắng càng thêm trang trọng chỉ tiếc trong đây có hai người không xứng đáng vui nơi ở đẹp thế này.

“Mày cứ như người mất hồn thế hả con? Có chuyện gì với mày vậy?”

Linh Chi thầm ngẫm nhớ lại lời giao ước khi sáng, rồi chuyện xảy ra với cô ta khiến cô ta bất giác rung mình nhưng nghĩ lại đến Phong cô ta cắn răng nói:

“Mẹ... mẹ có muốn tài sản của nhà này không!”

Con gái đột nhiên hỏi làm bà ta giật mình:

“Mày ý con là?”

Linh Chi bất giác cau mày, cô ta càng gắt lên với mẹ mình:

“Hừ chà phải bà lúc nào cũng muốn cái tài sản nhà này muốn làm phu nhân à?”

“Mày anw nói với mẹ mày vậy sao!” Bà ta đứng phắt dậy khó tin nhìn đứa con gái bà ta cưng chiều bấy lâu nay.

“Tôi nói vậy có gì sai mà bà mắng tôi!” Á ta cũng không vừa đứng dậy nhìn thẳng vào mẹ bà ta bằng đôi mắt cay độc.

“Mày...mày...”

“Mẹ con muốn nói thế này...” Á ta nhìn tứ phía, cẩn thận xem xét xung quanh rồi thì thầm vào tai bà ta chỉ thấy ánh mắt bà ta tỏ ra nghiêm trọng tột cùng.

Thiên Anh chạy thật nhanh vào nhà tránh cái nhìn đầy “nhăm nhăm” của của Hương cậu ta mà đứng lại chỉ có nước bị cô ấy làm thịt mất thôi.

“Thiên Anh ra đây cho tôi! Hừ tên đáng ghét!” Thiên Hương khịt mũi, tên hỗn đản này dám chọc bỗ con nương Thiên Hương ta sao? Không dễ nha!

Nhật Lam lắc đầu cười cười thật sự hết nói nổi với hai người này.

“Lam này!”

“Hừm?” Nghe tiếng Phong gọi cô quay đầu nhìn hần, trời chỉ nhá nhem tối, ánh chiều tà con vương chút luyến tiếc chưa muốn đi, ánh chiều chiếu xuống gương mặt tủa Phong tô đậm nước da của hần đẹp đến lạ thường, chiếc áo sơ mi trắng bị nắng chiếu thành một màu vàng nhạt ôm theo những đường cong cơ thể đầy nam tính, Lam lơ đãng nhìn cô chẳng hiểu sao mình lại nhìn anh như thế chỉ biết rằng đó là cô bị thứ gì đó hút dẫn sợi dây vô hình cứ kéo cô kéo ánh mắt cô nhìn chăm chăm người con trai ấy.

“Lam à! Nhìn anh say mê vậy luôn?” Phong giơ tay vẫy vẫy trước mặt cô.

“Hả? Cái gì chứ!” Má cô như đánh một tảng mây hồng nhẹ nhàng mà say lòng người gương mặt trắng trẻo nổi bật, mắt trong veo, môi đỏ hồng tự nhiên... thật sự muốn làm hần kiểm chế không được.

Đôi mắt long lanh chớp chớp áp chế ánh mắt anh đào đỏ mộng nhẹ nhà mang đầy sự dịu dàng như nâng niu một bảo bối. Lam tròn mắt nụ hôn quá bất ngờ làm cô có chút bối rối, hần ta dám hôn cô sao?

Cảnh chiều đã đẹp có thêm nụ hôn của đôi trai gái làm khung cảnh càng đẹp hơn, tất cả như một bức tranh mỹ lệ tuyệt vời, thời gian như ngừng trôi đầu óc Nhật Lam trống rỗng đến khi Phong luyến tiếc buông đôi môi xinh đẹp ấy ra. Phong quay đầu lúc này khuôn mặt hần cứng đờ chưa bao giờ hôn ai mà làm cho hần có cảm giác tuyệt vời như vậy.

Cả hai im lặng như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng trên vẻ mặt của Lam không giấu nổi vẻ thẹn thùng, có chút gọi là vui tươi.

Gian phòng khách rộng lớn đèn điện sáng trưng, quý phái, Thiên Phong vừa mở cửa cảm thấy như có chuyện chẳng lành, về mặt của nhỏ Hương cùng Thiên Anh nhìn cực kì nghiêm trọng, ngoài ra còn sự xuất hiện của hai người đặc biệt về mặt họ tức giận đến tận tận.

Hắn không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chát”

“Mày tránh xa cháu gái tao ra! Quân sát nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Lam cũng vừa vào nhà, cô nghe tiếng tát chối tai cùng giọng nói phẫn nộ của ông thì có chút ngạc nhiên, lại nhìn thấy 5 vết đỏ trên mặt Phong do dấu tay gây nên cô bất giác nhủ thầm. Chuyện này là sao?

“Ông bà!”

“Lam! Ta sẽ giúp cháu hủy hôn ước này!” Ông lao ra giữ lấy hai vai Lam ghì mạnh, ánh mắt quyết tâm rồi quay sang Phong ông gầm to:

“Mày còn đứng đó làm gì, thu dọn đồ đạc biến khỏi nhà cháu gái tao! Quân ác nhân tụi mày không xứng đáng với cháu gái tao!” Ông nhấn mạnh cụm từ “quân ác nhân tụi mày” còn hàm ý gì chẳng.

“Ông nội à!” Hương cũng Thiên Anh toan lao lên phía trước để cản ông lại bị bà khéo léo ngăn lại, bà nhìn hai đứa cháu bằng ánh mắt thăm muốn nói “hai cháu để ông xử lý”. Rồi bà quan sát Phong, nhìn hanws bằng đôi mắt mỉa mai, có phần khinh thường.

Nhật Lam như hóa đá, cô không hiểu tại sao mọi người lại có thái độ như vậy, nhưng khi nghe đến “sát nhân” thì cô hiểu ra phần nào, tròn mắt nhìn về phía Phong đáp lại cô là ánh mắt có phần tức giận, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Thưa ông, hôn ước này cả Lam và cháu đều đồng ý, trong thời gian qua chúng cháu đã tìm hiểu nhau và cảm thấy hợp nhau...” Lời hắn chưa dứt thì ông đã chen vào:

“Mày xứng đáng sao, mày cho rằng mày nói mấy lời đó tao sẽ tin sao? Cậu đừng hỏi tại sao tôi lại hủy bỏ hôn ước đơn giản vì cậu không xứng kết hôn cùng cháu tôi, chúng tôi không cần cậu thương hại nó, không cần cha cậu lấy hôn ước ra để “bồi thường tình cảm” cho cháu tôi!”

“Bồi thường tình cảm” là có ý gì, đầu óc Lam quay cuồng cô khos tin vào mắt mình trông mắt thật to nhìn hắn con người màu xám tro càng thêm phẫn nộ, ông nói vậy thì chuyện này liên quan đến mẹ cô...

“Còn đứng đó làm gì?” Ông trừng mắt quay snag cô gái giúp việc với vali đồ trên tay, cô gái khéo léo bước đến cất giọng nhàn nhạt nhưng có chút run run:

“Thiên Phong thiếu gia, ông chủ đã có lệnh từ nay cậu không được đến sống cùng với tiểu thư chúng tôi, chúng tôi đã thu dọn hành lý cho cậu!”

Quản gia Trung phát tay ý chỉ cô hầu rồi đi còn mình thì lấy vali kéo đến tận tay đưa cho hắn.

“Thiếu gia...” Lời quản gia Trung chưa kịp nói đã bị Thiên Phong ngắt lời:

“Xin ông hãy nói rõ, chuyện này cháu thực sự có thắc mắc...”

“Không thắc mắc gì cả cậu muốn hỏi gì thì hãy hỏi người cha đáng kính của cậu đi!” Nói rồi ông hừ lạnh quay sang kéo tay Lam, ý muốn cô tránh xa hắn ra.

Phong cũng nhanh chóng chớp được tay Lam, hắn kéo mạnh tay cô chao đảo về phía mình làm mọi người ngạc nhiên.

“Chuyện liên quan đến cha cháu, cháu thực sự không biết nhưng cháu thích Lam là thật lòng xin ông!”

“Tôi nói cậu không hiểu sao, cháu gái tôi không cần lấy con của kẻ đã hại mẹ nó!” Ông tức giận gương mặt nhăn lại cất giọng khàn khàn, cha của hắn đã hại con gái ông thì ông còn mặt mũi nào để yên lòng con gái khi để cô cháu gái thân yêu đi lấy con trai kẻ sát nhân ấy chứ.

“Cháu...”

“Thiên Phong à! Cậu không hiểu những lời ông của Lam nói hay sao?” Mọi người chăm chú nhìn bóng người con trai ở ngoài cửa ra vào.

Minh Quân nhìn một màn găng co trước mắt, lại rơi vào bàn tay nắm chặt bàn tay trắng bết, đốt xương run run thì không khỏi nhủ mảy.

“Minh Quân! Cậu...”

Anh cắt lời cậu.

“Mọi người đừng hỏi vì sao tôi đến đây. Tôi chỉ biết lời ông ngoại Lam nói là đúng cậu ta căn bản không xứng đáng có được tình yêu của Lam, tôi nói đúng không Phong thiếu gia đào hoa, sát gái.”

Anh nói tiếp:

“Cậu thích Lam sao? Những cô gái khác cậu cũng nói như vậy à? Lam là người thứ mấy trong top những cô gái cậu nói yêu?” Anh ta nheo mắt nhủ mảy khuôn mặt đẹp trai của mình lộ ra vẻ suy tư như đang cố tình đếm xem có bao nhiêu người mà Phong quen.

“Chuyện của tôi không liên quan đến cậu!” Phong lạnh lùng ánh mắt như con dao bén nhọn như muốn đâm nát vẻ mặt của Minh Quân.

“Sao lại không liên quan, tao nói cho mày biết kể từ hôm nay tao chính thức theo đuổi Nhật Lam!” Anh nói to như muốn tất cả mọi người cùng nghe, vẻ mặt ông bà có vẻ vui hơn khi nhìn Minh Quân, cậu cùng Hương lại khó xử, hai người con trai cùng tranh giành một người con gái sao?

“Mày không thể!”

“Có gì mà không thể, ông đã nói hủy hôn ước vậy mày cũng không còn là gì của Lam? Tao có quyền theo đuổi!” Minh Quân nở trên môi nụ cười hơi hợm nếm cái nhìn khinh thường về phía Thiên Phong.

“Bịch” Một lực mạnh tấp mạnh vào má trái của Minh Quân, anh cúi người ngã quỵ xuống sàn gạch khéo môi vương máu.

Đôi mắt tinh anh xuất hiện tia máu, như quỷ dữ.

“Mày...”

“Tao đã nói à mày không nghe à, Lam là của...”

“Chát”

Cái tát thứ hai in hằn trên má của Phong người tát không ai khác chính là Nhật Lam, cô rút tay ra khỏi tay Phong thoát khỏi đôi tay ấm áp Lam có chút sưng người sao tay anh ấy lại ấm vậy chứ?

Cô nhanh chóng đỡ Minh Quân, tay chạm vào gương mặt Minh Quân như có thứ gì đó thân thuộc với cô từ rất lâu.

“Lam...em”

“Hành động của cháu tao đã rõ mày nhanh rời khỏi đây. Quân gia Trung tiền khách.”

Vừa dứt lời Trung quân gia đã bước đến ông nhìn Thiên Phong gương mặt đứng tuổi nổi lên chút xót thương nhàn nhạt cất tiếng:

“Lão gia đã có lệnh mời...”

“Tôi không đi...”

“Mau rời khỏi đây!” Ông gắng giọng, tay đẩy hấn đi.

“Được các người muốn tôi đi? Được thôi!” Nói rồi hấn cầm lấy quai chiếc vali xoay người rồi ngoáy đầu ngồi xuống nắm lấy đôi tay Lam đang chăm sóc cho Minh Quân, lạnh nhạt cắt lời:

“Nhật Lam đi cùng tôi!” Hấn dứt lời kéo tay Nhật Lam chạy nhanh ra cửa, tiếng khởi động xe rồi tiếng lao nhanh vun vút trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

P/s: Gây cấn rồi đây...có nên có cảnh nóng hông ta?

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Giận (1)

Chiếc xe đen tuyền lao vun vút trên con đường thưa thớt người qua lại, ánh đèn chiếu tạo thành một vệt dài lao thật nhanh, chiếc xe đang phẫn nộ giống như tâm trạng của chủ nhân nó vậy.

Nhật Lam đưa mắt nhìn người con trai đang lao xe điên cuồng, biểu cảm khuôn mặt cô lạnh lùng ánh mắt như con dao găm muốn xuyên qua người Thiên Phong.

“Dừng xe!”

Phong quay đầu nhìn cô rồi nhếch mép xe lại còn lao nhanh hơn lúc nãy.

“Tôi nói dừng xe!” Lam lại một lần nữa gào lên, cô không phải mất trí nhớ, trí nhớ của cô đã nhanh chóng hồi phục từ ngày cha cô đến nhà cô hỏi ý kiến cô về việc công bố danh phận của mẹ con Linh Chi, cô chỉ giả vờ xem khi mình mất trí mọi người sẽ đối xử với cô như thế nào? Cô biết chứ biết mọi chuyện cô biết tại sao ông bà lại đối xử như vậy với anh ta. Đúng cô chưa bao giờ thừa nhận mình thích Thiên Phong đơn giản vì tình cảm của cô dành cho anh là yêu chứ không đơn thuần là thích. Nhưng bây giờ sự thật lại phơi bày một bên là tình mẫu tử một mặt là tình yêu cô phải chọn lựa sao? Mà cô phải chọn lựa như thế nào đây? Di nguyện của mẹ hay hạnh phúc của bản thân cơ chứ? Trái tim Nhật Lam như đang rỉ máu, lời của ông ngoại cứ vẩn quanh đầu cô “quân sát nhân” “quân giết người”.

“Cạch”

“Đừng ép tôi!” Xe đang chạy nhanh Lam không ngần ngại cô mở cửa xe, gió đêm lạnh buốt tràn vào khoang xe lạnh thấu xương như chính tâm trạng lúc này của cô vậy.

“Kít”

Xe thắng gấp tạo thành một vệt dài do bánh xe ma sát mạnh với mặt đường, Phong bối rối nhìn người con gái bên cạnh khuôn mặt không chút huyết sắc, bờ môi khô nhợt nhạt mái tóc rối xù càng thêm quấy rối.

“Em điên sao?” Phong lạnh lùng nhìn cô gái vừa muốn đâm đầu xuống đường mà quát lớn, hần vron người đóng mạnh cửa xe rồi khóa lại.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Ngữ khí của Lam lạnh băng, đúng rồi đây mới chính là con người của cô bấy giờ lạnh lùng và tàn nhẫn.

“Anh xin lỗi, anh không muốn hủy hôn ước!” Phong có chút ái ngại, hần hoàn toàn không muốn không muốn chút nào cô hủy hôn ước với hần, nếu mất đi cô hần sẽ chết mất.

“Hừ! NHƯNG TÔI MUỐN!” Lam hừ lạnh mũi, mẹ à! con hứa sẽ giúp mẹ! giữa tình yêu và tình mẹ được thôi cô phải giúp mẹ, đó là ước muốn của mẹ cô là tâm nguyện của ông bà.

“Nói lại!” Phong trừng mắt nhìn Lam đôi mắt đỏ như có lửa như ác quỷ từ địa ngục.

“Anh nghe rõ cho tôi: Tôi muốn hủy hôn ước này!”

“Tại sao?” Phong khó hiểu, tại sao cô lại muốn hủy hôn.

“Tôi cần bản KHÔNG YÊU ANH!” Nhật Lam nhìn hần cái nhìn lạnh lùng không xúc cảm, lòng cô chua xót không ngừng cầu nguyện “Xin lỗi anh! Em xin lỗi anh. Nếu không có hận thù chúng ta có thể đến với nhau, Phong à! Tha thứ cho em!”

“Ha...ha”

“Nhật Lam em đừng đùa nữa” Thiên Phong cười lạnh rồi nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Tôi không đùa!”

“Em!” Phong cứng họng, hần ghi chặt vai cô không ngừng ấn xuống làm Lam có cảm giác đau đớn nhần mảy.

Lam cố gắng thoát ra, cô sợ lắm sợ phải đối mặt với ánh mắt tràn đầy dục vọng kia, sợ hần biết cô yêu hần đó là điểm yếu của cô.

Vai được thả lỏng sức nặng ấy cũng không còn đè ép lên vai cô nữa Nhật Lam nhanh chóng ngồi thẳng dậy, cô phải ra khỏi đây thôi. Đẩy mạnh cửa xe nhưng nó không nhúc nhích quay sang Phong về mặt hần tràn đầy phẫn nộ đến nỗi khó cói cực điểm.

“Cô muốn ra khỏi đây? Đến với mối tình đầu là tên Quân của cô sao?” Giọng nói từ địa ngục vang lên bên tai Lam hơi thở nóng bỏng hà vào vành tai xinh xắn của Lam làm cô khó khăn hít thở.

“Không liên quan đến anh từ nay tôi với anh không là gì!” Ngữ điệu vẫn vậy lạnh lùng đến thấu xương.

“Ha ha ha...” Phong cười nham hiểm, đôi mắt càng thêm tức giận khiến Lam một phen hốt hoảng anh làm sao vậy?

Nhanh như chớp Thiên Phong thoát dây an toàn lật người sang ghế của Nhật Lam hiện tại anh đang đè lên thân thể mềm mại của Nhật Lam rồi nhanh chóng ấn nút chiếc ghế trở thành một chiếc giường mềm mại.

Lam tròn mắt nhìn, cô biết ánh mắt này của anh anh muốn làm gì tiếp theo. Cô cố sức đẩy vòm ngực rộng lớn rắn chắc của Phong muốn thoát khỏi nơi này.

“Anh điên rồi!”

“Đúng vì cô mà tôi điên!” Phong nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận không nhịn được cúi xuống hôn lên môi đỏ mọng của cô, tay không an phận mà chạy loạn trên thân thể mềm mại của Lam.

“Bỏ ra!”

“Không”

Nụ hôn từ từ trở nên cuồng nhiệt như dã thú môi của cô bị hấn cắn đến xưng tấy, đỏ mọng càng kích thích Phong hơn, hấn tự nhủ cô là của hấn không có ai được đụng vào cô cả!

Bàn tay không an phận sờ đến trước ngực của Lam

“Ưm... Buông!” Lam lấy lại ý trí nụ hôn khiến cô mê hoặc không được cô không thể!

Phong chuyển nụ hôn xuống cổ cô lướt nhanh qua xương quai xanh gợi cảm, bộ váy trắng càng tôn lên nước da trắng hồng vì “nóng” mà trở nên đỏ hồng, quai váy bị tụt xuống một bên khiến khe ngực càng ẩn dật như có như không.

“A...”

“Cho anh đi!” Phong oai hùng ra lệnh anh muốn cô là của anh, để anh có thể giữ cho riêng mình.

“Không!” Lam cố chống cự thân thể mềm mại càng sát lại gần hấn dục vọng trong cô cũng bùng tỉnh.

Hừ! Không tên nào nghe người mình yêu chống cự mà dễ dàng buông tha cả, Lam càng nói Phong càng đến gần càng muốn cô nhiều hơn, một tay nắm lấy nơi mềm mại cao ngát của cô mà xoa nắn tay còn lại chuẩn bị đến nơi bí ẩn của cô bỗng nhiên khựng lại sau tiếng chói tai.

“Chát!”

“Đừng để tôi căm ghét anh!” Lam nhìn hấn nhìn gò má đỏ chói vì nắm đầu tay cô có chút đau lòng, thân thể càng co rúm lại, run càng dữ dội.

Phong ý thức được chuyện hấn vừa làm, hấn không ngừng cảm thấy căm ghét bản thân, hấn không muốn làm khổ cô không muốn làm nhục nhả cô như vậy, khẽ thở dài áp chế bản lãnh muốn chinh phục hấn khẽ chạm đến quai váy muốn giúp cô chỉnh lại quần áo lại khiến cô sợ hãi hơn nữa.

“Đừng động!”

“Anh xin lỗi! Đừng hủy hôn nhé!”

“Mau thả tôi ra!” Lam nhìn hấn hấn muốn cô không hủy hôn ước mà làm vậy sao, thật đáng sợ.

“Nhưng em phải...”

“Mau thả ra...” Không ngần ngại Lam nhanh chóng với lấy điều khiển mở cửa xe nhanh chân bước xuống xe. Con gió lạnh ủa qua khiến cô khẽ rung mình.

“Đề anh đưa em về!” Phong quay đầu xe muốn cô để hấn đưa về.

“Đừng đến gần!” Lam sợ hãi rút người về phía sau.

“Anh đưa em về nguy hiểm lắm!” Thiên Phong vẫn kiên nhẫn.

“Đừng đến gần tôi! Tránh ra đi!” Bỗng Lam rút điện thoại mắt cô nhòe dần khiến Lam khó khăn mới thấy được số điện thoại trên màn hình cô ấn đại:

“Anh Quân mau đến đây đưa em về! Nhanh lên!” Lam gần như gào lên trong tuyệt vọng, câu nói của cô càng khiến Phong đen mặt lúc này hấn ở đây mà cô lại muốn gọi cho người con trai khác sao?

“Grừ!” Xe nhanh chóng khởi động chỉ còn lại là một vệt dài trên con đường vắng người.

Lam khự xuống ven đường cô òa khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Máu Của Em Và Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.